Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK
100176 7461

ASARNE

LARS MÅNSSON.
TRANEMÅLA

af

Ling

Till

Hans Kongl. Höghet

HERTIGEN

af

Södermanland.

Än lefwa de Fornsägner gamla
och hwiska om Gullålderns Minnen;
men snart skola ewigt de tiga,
om OSCAR ej älskar wår Nord.
Ren Sagorna biltoge famla!
Af Nutidens wekliga sinnen
de afskys, likt dunster, som stiga
ur träskfull, ej uppodlad jord!
O, OSCAR! förgät ej Ditt urgamla namn,
och bortskräm ej Forntidens skymtande hamn!

Som Gylfe, ren gråhårig worden,
och utan en Ättling, en Like,
åt Oden böd Konungastolen,
och Norden blef mägtig och säll;
Så böds ock Din Fader till Norden,
Han böds af wår Kung och wårt Rike.
Ren strålen af sydliga solen
wäckt blomman på Nordklippans häll.

CARL JOHAN kom hit; och med heliga band förente Han Skandiens Syskonaland.

När Oden i högen man lade,
och Asarne sen wid hans sida,
då lefde ju Yngwe, så kraftig,
och Ynglinga-Ätten blef stor?
O, OSCAR, wi hoppas så glade,
att CARLARNES Ätt Du skall sprida;
ty jernekens stam är ju saftig,
likt småblomstren, kort den ej gror?
Ja, Like af Yngwe! må länge Din Ätt
stå fram som en afbild af Kraft och af Rätt!

Underdånigast,
Peter Henrik Ling.

ASARNE.

Första Afdelningen.

Mál er at Þylia
Þulur lángar
Þular stóle at
urdar brunni at.

Háva-mál.

Hufwudämnen.

Första Afdelningen.

(Swerige.)

Asarnes ankomst till Swerige under Gylfes regering. De antaga Gudanamn. Nordens fordna Gudomligheter utträngde. Hejdi, Gylfes dotter. Sigtuna. Asarnes offertjenst och skick införde.

Andra Afdelningen.

(Norrige.)

Asarnes intåg i Norrige. Halogaland. Säminger insatt till Konung derstädes. Alfs dotter bortröfwad af Starkodder. Hedniska Konunga-ätten i Norden. Asa-Odens bortresa. Gylfes död.

Tredje Afdelningen.

(Danmark.)

Asarnes ätt i Danmark. Selands tilldanande af Gefion. Sköld, Konung derstädes.

Ledre. Island. AsaThors strider. Uller gör uppror och framstår som Mitothin. AsaOdens återkomst. Uller fördrifwen och dödad på Fyn.

Fjerde Afdelningen.

(Finland.)

Asarnes wälde utbredt till Finland. Sigurlam nämd till deß Konung. Hans giftermål med Hejdi. Ägirs gästabud. Friggas lättsinne. Beldeg faller för Hother. Sigurlams död. Försonarens födelse förkunnad. Christna Regenter i Norden. Asarnes död.

Asarne.

Första Sången.

Innehåll:

Inledning. Gylfe, omgifwen af sin menighet, underrättas genom en Spåqwinna om Asarnes ankomst till Fione (Fyn). Spåqwinnans belöning. Gylfe beslutet att lemna sitt Rike åt Asarne. Motstånd. Spåqwinnans underwerk. Menigheten tror henne och bifaller Gylfes beslut. Härolder afsändas till Fione. För sin dotter Hejdi yttrar Gylfe den önskan, att se henne förent med en af Asarne. Han får i drömmen weta, att Asarnes lära skall lefwa i Norden, till deß Den i Östern framgår, som försonar hela werlden.

Asarne.

Första Sången.

Om Ätten, som kom till den wäldiga Norden,
och lärde oß Runor och Wisdom och Sång,
som, gynnad af Himlen och dyrkad på jorden,
bar Gudars och menniſkors namn på en gång;
om Honom, som, högſt bland dem alla i ära,
har ſjelf med ſin ſpjutsudd beſeglat ſin lära,
om Fridulfers Son och om Aſarnes Ätt
ſjung, Nordſon! på enfaldigt forntida ſätt.

Dock ware dig egnad, långſkäggige Brage!
den bön, som den qwädande Nordſonen gör:
»Gif mod åt den ſkygge, gif kraft åt den ſwage,
»när, full af din dyrkan, han ſträngarne rör.
»Med gullålderns barnſinne fram må han träda,
»och Nordiſkt om Nordiſka Ättfädren qwäda,

»att nutida slägtet må rodna af blygd,
»som glömt deras namn, deras kraft, deras dygd.
»Ja! — gif att hans harpa ej wanheligt ljuder,
»då är han lyckſalig. Dy ej han begär
»de gyllene äpplen, ſom Jduna bär;
»åt Gudarne endaſt din maka dem bjuder:
»och i deras lifsſaft Odödlighet är.«

Så Nordſonen ber. Han ej harpan törs röra,
men Brage den brinnande bönen ſkall höra.
Det koſtliga mjödet, ſom Skaldguden fått,
han Nordſonen bjuder, faſt droppewis blott!
Men dropparne redan hans hjerta berusa,
hans ögon de flamma, hans ådror de brusa!
Se, Nordſonen framgår med lågande bröſt,
och höfwer i drifſtiga toner ſin röſt.

I Norden, der årligt den gullögda ſolen
på fjällarne dansar om midſommars natt,
ſå ſtolt uppå urgamla Konungaſtolen
wår Gylfe, den åldrige NordDrotten, ſatt.
Hwit, likaſom fjällen, den isen bekransar,
och från hwilkens urgamla, ärriga pansar,
mång dallrande ſtråle ſig höjer mot ſkyn

och bländar den undrande wandrarens syn;
men nedan wid foten af ishöljda fjällen
stå granar och furor i sommarens drägt
och buga hwar gång, som från skyhöga hällen
nedsusar en mild, men befallande flägt;
så Gylfe på Konungastolen den höga
gråhårig der satt och med strålande öga,
kring honom, likt granarnas susande skog,
en mångtalig skara sin mannaring slog.

Och Gylfe på Konungasätet det gamla,
befallande satt, liksom Gudarnes tolk;
omhwärfd af den skara han låtit församla,
de äldste, de wisaste män bland hans folk.
Men Gylfe, som handen på hjelmbusken lade,
till skaran den sista wänhelsningen sade:
och färdigt till hemtåget folket nu stod;
ty midwinters-offringen slutat de hade,
och Gudarnes bilder de färgat med blod.
Strax man intill man i en hast sammantränges,
liksom när en sköldborg af segraren spränges,
och höfdinga-märket han omstörta will:
och gör sig en wäg fram till härkungens wagnar,
hwars skaror bortflyga, som windförde agnar,

allena bland alla står härkungen still;
så öppnades hastigt den trängande ringen,
man lyddes, man såg, och man såg likwäl ingen.
Omsider till Gylfe en spåqwinna gick,
hon såg uppå skaran med bjudande blick.
En trollstaf i snöhwita handen hon hade,
och helsande hon mot sin panna den lade.
Af trollkämpar fyra ledsagad hon war,
de starkaste resar i forntidens dar:
och märkbara under om deßa man sade.
Men Sierskan helsade åter en gång,
och qwad så med wäldigan röst denna sång:

»Hör Nornornas bud
»och lyd deßa orden:
»Till fjällstängda Norden
»de Asamän bjud!
»Än ingen har wågat
»att trotsa den Drott,
»af Nornan de fått.
»Från Saxland de tågat
»å Nordligan sjö,
»till Fiones ö.
»Den kraft gör dig wärd,

»som Nornan förkunnar
»det land, hwilket unnar
»dem ringar och swärd.
»Hell! — Werdandi hör
»det bud, som jag för.«

Så qwad hon; och åter mot pannan hon lade
den trollstaf, i snöhwita handen hon hade.
Skön war denna mö: en Asynias hamn
hon påtagit hade, och Gefions namn.
På henne hwar kämpe nu fäste sitt öga:
hon stod der lik solen i gyllene skrud,
när mild, som den nalkande sommarens bud,
hon blickar mot jorden från fjällarne höga,
och muntrar de raska och wäcker de tröga.
Men Gylfe högtidligen tyst ännu satt,
så tyst, som en hamn på sin ätthög allena,
när Seidmannens slag honom hwila förmena,
och stilla han sitter i höstdimmans natt;
så tyst och så stilla satt Drotten i Norden,
men åter sjöng Gefions mun deßa orden:

»Will du ej belöna
»mina bud, min sång?

»Ångrande, en gång
»skall deß makt du röna.
»Tarfwar lön jag be
»för det bud, jag bringar?
»Ej jag önskade
»dina gyllne ringar.
»Se, ett plogland blott
»här wid Ejstrasjön
»ber jag mig till lön
»utaf Nordens Drott.«

Hon qwad denna wisa; och Gylfe det hörde,
och sången den wäldige NordDrotten rörde.
Högtidlig war tystnan i männernas här,
liksom i Lognfara, den heliga lunden,
då Frej på den nionde längtade stunden,
omfamnade Gerda den älskade der.
Men NordDrotten wille den sången belöna,
och derföre qwad han de ord till den sköna:

»Se, din spådomssång
»mycken gamman gjorde;
»hell oß! snart en gång
»Tornan den fullborde!

»Här wid Ejstrasjön
»du ett plogland tage,
»dit du lyckligt drage;
»ware det din lön.
»Må de Gudar höra
»löftet, som wi göra!«

Så Nord-Drotten. Från honom Gefion gick;
sin lön af den trofaste Gylfe hon fick.
De trollkämpar fyra wid Sierskans sida
så makligen syntes ur manträngseln skrida,
förfärlige både i wext och i blick.
Två Hirdmän en wink utaf NordDrotten fingo
att wisa det plogland, han Sierskan gett.
Och Gißur och Halward ur manskaran gingo;
och snart skall förtäljas hwad widare skett,
ty stort war det under de Hirdmänner sett.

Men folkskaran länge kring Gylfe än dröjde,
sen qwinnan den mångwisa från honom gick,
hwar fäste på Drotten en forskande blick;
men ingen sin stämma till spörsmål dock höjde.
Omsider der hördes ett forlande dån,
likt Trollhättans fall ifrån klippornas branter,

hwars fragga förfilfrar de flipade kanter,
och wandraren lyßnar dertill långtifrån;
få hördes ett dån ibland männernes fkara;
en hwar wille fråga, men ingen kan fwara.
Och tankfpridd fatt NordDrotten ännu en ftund,
men öppnade fedan fin blick och fin mund.
Han fade: »I män af den fjällftängda Norden,
»I hören min wilja, och märken de orden:
»Bekymmer har länge förfoffat mitt bröft,
»men nu har en Gud åter lättat min röft.
»En hemlighet trycker den åldriges hjerta;
»godt är det för Drotten när tala han törs,
»men bättre när wännerne dela hans fmärta,
»dock bäft, när af alla med lydnad han hörs.«

Så började talet af Drotten i Norden,
och männerne fwarade famfält de orden:
»Wi lyda din wilja, wi lyda ditt bud;
»ty genom wår Drott talar ofta en Gud.«
Och när hela fkaran det utropat hade,
blef tyftnaden djup uti männernas lag:
få tyftna för jägaren fjädrarnas flag.
Men Gylfe med bjudande ftämma då fade:

»I hörden den mångwisa spåqwinnans ord;
»men få af Er anat hwad sången betydde.
»Ej fåfängt hon kom till wår fjällstängda Nord;
»hon Nornornas ofedda ingifning lydde.
»Den tidning hon gaf oß att Asarnes ätt
»till Fione anländt. — I gißen ej lätt
»den önskan en Gud i mitt innerſta gjutit.
»Se, qwinnan mig ſade hwad Nornan beſlutit;
»ty hören min wilja, och följen mitt råd;
»mång jordlängtad ſällhet mig Nornorna ſkänkte,
»men de mig förnekat den ypperſta nåd,
»ſom Drotten den wise, den ädle ſig tänkte:
»de wägrat mig manliga frön af min ſtam.
»Den hyfagra dotter, ſom de mig förunnat,
»min ålder förljufwat, dock mer hon ej kunnat;
»likt blomman kring eken hon ſpirade fram.
»Se Glamer, min broder, foſt yngre till åren,
»förſwann, likſom ſippan förſwinner med wåren;
»jag fåfängt kring land och kring haf honom ſökt.
»Bekymret har blekt deßa tunnſtrödda håren,
»och åldern min kraftfulla ſkuldra har krökt.
»Nu är denna konungaſtol utan heder,
»ſom länge och härligt på Nordfjällen ſtod.
»Utſlockna ſkall ätten den ſtora, ſom leder

»sitt härliga ursprung från Fornjothers blod.
»Ty hören de ord, som jag talar till Eder:
»Den Drotten, som kommit till Fiones strand,
»nyß ut ifrån Swithiod det stora månd tåga,
»han äger båd Gudars och menskors förmåga;
»mitt Rike jag gifwer den Drotten i hand.
»Bland eder är ingen, som kronan kan pryda;
»tung är hon: hon kroßar den swage så lätt.
»Ej fins en så feg, som ej lärde att lyda;
»men få kunna lära att herrska med rätt.
»Den Drotten, till hwilken mitt land jag bestämde,
»mång namn redan burit, ej alla jag wet:
»än mångwis han Fjolner bland Asarne het,
»än Oden och Walfader honom de nämde,
»än Sigi han kallas, och Fridulfers Son.
»Nog; namnet är endast ett wanskeligt lån:
»men wis är den man, som fått ursprunget lära
»till alla de namn, som den Drotten månd bära.
»Allt nog! denna Drotten i Asgård jag sett,
»och Fridjulfers Son will jag bjuda mitt rike;
»ty stor är den kraft honom Nornorna gett,
»och han är en Gud, eller Gudarnes like.
»En härold skall ila till Fiones strand,
»och gästbjuda Asarnes ätt till wårt land.«

Till lyßnande folkſkaran Gylfe det ſade,
och när deßa orden han uttalat hade,
då uppſteg ett buller i männernes krets,
det ljöd ſom en ſtormil kring Ambergets ſpets.
Och männerne handen för pannan nu lade
och ropte: »Wi lyda din wilja, ditt bud;
»ty genom wår Drott talar ofta en Gud.«

Med fröjd detta bifallsrop NordDrotten hörde
och djupt i hans innerſta honom det rörde;
men haſtigt ur ſkaran en ſtämma ſig hof,
likt fjällbjörnens röſt war den hålig och grof,
när hungrig han ſpejar kring berg och kring dalar
och ſöker bland hwilande hjordar ſitt rof;
den ſade: »Förunderligt NordDrotten talar
»om Nornornas wilja, om Nornornas nåd:
»han talar ſå ſtolt inför hela ſitt Råd.
»Ej mer wåra urgamla Gudar han aktar;
»ej mer deras namn på hans tunga man hör.
»Blott efter de främmande Gudar han traktar;
»till dem ſina böner i lönndom han gör
»när offret till Nord-Gudens altar han för.
»Nog weta ock wi att i Asgård du warit,
»att hemligt till Aſiamännen du farit,

»och att deras wisdom du spejat med flit,
»ty nyhetens lusta dig lockade dit.
»Dock trodde wäl ingen att Drotten i Norden
»war Asarnes trälborne lydförste worden,
»affällig från fädernas lära och rätt.
»Men Nordfjällens Gudar, som mer du ej aktar,
»och efter hwars fienders wisdom du traktar'
»de straffat ditt affall, och ändat din ätt.«

Så talte med rysligen trotsande stämma
en man utaf skaran, och trängde sig fram;
ty ingen förmådde den trotsige hämma.
Stor war han, och född utaf Bergrisa stam,
grym war han i blicken, och mörkbrun i huden,
hans löje war bittert, hans anda war stygg.
Af warghud en kofta, så tjock och så luden,
han bar öfwer hjeßa, och armar och rygg.
Och när deßa orden han uttalat hade,
sin hand under skäggbölja hakan han lade,
mot ändan af klubbskaftet stödde han den,
hwars bål kunnat kroßa wäl trettie män,
om handlöst den fallit ur blåmannens händer.
Hans ögon, som liknade halfsläckta bränder,
sig wredo så långsamt i insjunken grop;

och nu till de lyßnande männernes hop
han makligt ſig wände och röt deßa orden:
»Förſwarom de Gudar, ſom tillhöra Norden.
»Om någon dem ſmädar, ſkall ſjelf med dens blod
»jag Gudarnes heliga offerſten twätta.
»Om Drotten dem ſwiker, ſå äger jag mod
»och ſtyrka, att mig på hans kungaſtol ſätta.«

Så blåmannen Ulfgrim till folkſkaran ſade;
ty Loke den onde, hwars ättling han war,
de orden på tungan af blåmannen lade,
och ingaf det illråd i hjertat han bar.
Men doft ibland ſkaran ett buller man hörde,
en hwar uti trängſeln ſig makande rörde,
dock ſtundom der uppſteg ett hotande gny;
ſå regnet i fjällſkogens toppar hörs falla
blott praßlande doft; men ur natſwarkan ſky
ett hotande åſkſlag man ſtundom hör knalla,
och herdarne undan med hjordarne fly.
Så doft tycktes bullret i männernes ſkara,
dock häfdes allt ſtundom en röſt och en arm;
men ingen begrep af det hotande larm,
för hwem och mot hwem detta larm ſkulle wara.

Men Gylfe ſtod opp, och han äſkade ljud;

så går mellan stridande härar en Gud
och bjuder dem sänka de hotande spjuten;
strax härarne lyßna så fromt till hans bud,
och glafwen ur jernklädda handen är bruten.
Men Gylfe stod opp, och han talade då;
en klippa så tyckes bland åskmolnen stå.
Framför sig det blixtrande swärdet han hade,
och högt som en stormwind de orden han sade:
»Förhatliga halftroll af Bergrisa stam,
»hur wågar du dig inför NordDrotten fram?
»Du blåmänners broder, och trollenas frände,
»som ofta din båge mot Nordsonen spände,
»ej skall du beherrska det fjällstängda land,
»så länge jag slagswärdet för i min hand.
»Förr aldrig din röst du för Gudarne höjde,
»förr alltid din illska emot dem du röjde;
»nu har utaf Loke det rådet du fått,
»att störta wårt rike, att störta deß Drott.
»Med list under Jättarnes makt will du bringa
»det land, som ej Jättarnes kraft mäktat twinga;
»men ej skall du röfwa det fjällstängda land,
»så länge jag slagswärdet för i min hand.«

Så talte den wredgade Drotten i Norden,

och högt wid hans mannaröst bäfwade jorden.
Med rullande ögon, med sjudande blod
den blåmannen Ulfgrim för Nord-Drotten stod.
Men Gylfe knappt slutat de straffande orden,
förrn Hirdmannen Halward, som Gefion följt,
så snabb som den ilande, undsluppne fangen,
med ännet af tillrande swettdroppar höljdt,
till Nord-Drotten framlopp och qwad denna
sången:

»Stort månde man finna
»det under jag sett:
»den mångwisa qwinna
»du ploglandet gett,
»hon gör här i Norden
»en strandsager sjö,
»hon gör af den jorden
»en axdiger ö.

»Hon trollkämpar starka
»i dragare wändt,
»för plogen dem spänt;
»högt mullen de sparka.
»Nu gör hon i Norden

»en ſtrandfager ſjö,
»nu gör hon af jorden
»en oxdiger ö.«

Här månde den ifrige Hirdmannen ſtanna,
och ſwetten han ſtrök af ſin rykande panna;
der woro blott få, ſom begripit hans ſång;
men Hirdmannen Gißur kom allt att beſanna,
faſt maklig och lugn uti tal ſom i gång.
Och haſtigt upprusade männerne alla,
på en gång de wille ur manträngſeln ut,
hwar öfwer den andra ſågs ſtörta till ſlut;
ſå trängas de elfwer, ſå häftigt de ſwalla
på en gång ur öppnade mynningen fram,
när wår-regnet borttinat isarnes dam.
På närmaſte kullarne männerne haſta,
och ſpejande ögon kring fältet de kaſta.
Snart ſågo de alla med ſtirrande blick
hwar fjerran den mångwisa Geſion gick.
De trollkämpar fyra, ſom med ſig hon hade,
i dragare ſtarke hon redan förwändt,
när trollſtafwen hon på de wäldige lade;
och redan, ſom Nord-Drottens Hirdmänner ſade,
hon dem för det gnißlande årderet ſpänt.

Med swanhwita stjernor, jemt åtta i pannan,
de trollstarka dragarne följde hwarannan,
allt längre de skredo mot Ejstrasjön fram.
Den gnißlande plogen de wäldige drogo,
att jordgrunden skalf wid hwart steg som de togo.
Men Gefion sjelf höll i trollplogens stam;
med Gudastark sena hon årderet styrde,
att wattnet uppfräste, och mulltöcknar yrde.
Då utplöjdes Lögarens strandfagra sjö,
då skaptes Kodaniens axdigra ö.

De andre af skaran, som inne månd stanna,
och godhjertadt trodde det under, som skett,
förstummade länge på NordDrotten sett,
som stod der med wreden på högrynkad panna.
Omsider utkalade NordDrottens mund
de ord, likt en störtwåg ur werldshafwets grund:
»Lättsinnige wildmän! som låten er gäcka,
»I liknen ju widet, som böjs af hwar wind?
»Hwi stån I så stumme, med bloßande kind?
»Hwem är nu som wågar att Asarne gäcka?
»Hwem förs nu förneka att Nornornas makt
»bestämt hwad den mångwisa Sierskan sagt?«

Så Gylfe; och mållöse stodo de alla,

blott halftrollet Ulfgrim lät modet ej falla;
han ämnade åter att höja sin röst,
och hafde sin panna och hwälfde sitt bröst.
Men hastigt ett wapenbrak mände nu hämma
hans trotsande mod och hans rytande stämma.
Så stöfwarnes larm uti skogslunden gör,
att sarade wildswinets skri man ej hör.
Och blåmannen gick från den stormande hopen;
så ulfwarne flykta för jägare-ropen.
Men de, hwilka Gefions underwerk sett,
snart kommo tillbaka med lugnare sinne;
de sade det härliga under, som skett,
och länge det lefwer i Nordsonens minne.
Men NordDrotten talte till männernes här:
»I sett, hwad den wäldiga Sierskan är.
»Er menliga irring är uppdagad worden.
»Gån, ilen nu åter till fädernejorden;
»gån! NordDrotten lyder ifrån denna stund
»hwad Nornorna sagt genom Sierskans mund.«

Befallde; och bort gingo männerne alla.
Men NordDrotten hördes på härolden kalla,
och härolden framgick för Konungens bord,
och högt, såsom elfwernas sus i wår Nord,

när hundrade wårfloder ned i dem falla,
så Gylfe till härolden qwad deßa ord:

»Nu wårstormen hwiner,
»och wårsolens glans
»på isarne skiner.
»Snart böljornas dans
»skall börjas wid stranden,
»och swänga sig snällt
»öfwer hwalarnas fält;
»på glittrande sanden
»blir snödriswan smält.
»I swallande bölja
»då gullsnäckan sätt.
»Af hjelterik ätt
»wälj män, som dig följa.
»Snabbt ile du fram
»till Gudarnas fränder
»af Asarnes stam,
»på Fiones stränder.

»För Fridulfers Son
»du tale de orden:
»Frid bär jag ifrån

»min Drott uti Norden,
»samt wänskapens skänk;
»fast ålderdoms hinder
»wid hofsalens bänk
»den gamle nu binder,
»som ock i sin tid
»sökt mödor och strid.
»Hans bud jag förkunnar;
»stor skänk han dig unnar.
»Se, Nordfjällens land
»han ger i din hand.
»Stor warder då Norden. —
»Hell! Nornornas makt
»besegle de orden,
»som NordDrotten sagt!«

Så Gylfe till bugande härolden qwädde,
och häroldens sinne wid sången sig glädde;
men åter med pannan han bugade ned,
och qwad denna wisan på forntida sed:

»För seniga händer
»skall gullsnäckan gå
»i böljorna blå

»till Fiones stränder;
»mång ättgode män
»skola wagga på den.
»Snart skola wi bära
»den helsning, wi fått,
»till Asarnes Drott;
»och bjuda dem ära,
»och bjuda dem land
»af NordDrottens hand.« —

Mildt winkade Gylfe, och härolden teg,
och bugade djupt, när han slutat de orden.
Men åter nu winkade Drotten i Norden,
och härolden bortgick med ilande steg.
Ren wårstormen islagda böljorna wälte,
ren wårsolen waggande isarne smälte,
som fram och tillbaka på stormwräktan sjö
än flöto så jemt, som en snöbetäckt ö,
än åter sig kantrade öfwer hwarannan,
så höga, som fjällen med snödok kring pannan.
Men isarne sjönko för wårdagens sol,
och göken omsider i lunderna gol.

Och härolden NordDrottens gullsnäcka förde

i mörkgröna böljan med ilande fart.
Många kämpar han samlat; de årorna rörde,
så swallningens brusning på stranden man hörde.
För winkande tärnor förswunno de snart,
som hwiftade duken med snöhwita händer,
att kalla dem åter i kärligan famn.
Men kämparne styrde mot Fiones stränder,
hwar suckande tyst sin förtjuserskas namn.

Dock ännu så dystert war Nord Drottens sinne,
han Gefions spådomar hade i minne.
I framtidens gränslösa rymder han såg,
hwart år likt ett landskap för honom der låg:
likt grönskande ängar, dem wårblomstren smycka,
som tyda oß landtmanna sällhet och lycka;
likt forsande floder, som rulla med dån,
och afbilda krigslustans härjande son;
likt klippor, som resa sig mörka och kala,
der aldrig än wexte en telning, en stam,
och bildrikt om störtade Ätterna tala;
så stodo de stundande åren nu fram
för Nord Drottens tankar, än mörka, än ljusa,
de honom förfära, de honom förtjusa.

Allena

Allena och tyst en gång Nord-Drotten satt,
likt månan på himlen en höstdimmig natt;
då kom ifrån jagten hans dotter den sköna,
till fadern hon trädde med windslägtens steg.
Den hyfagra Hejdi för Nord-Drotten neg;
så böjer en blomma i ängen den gröna
sin purprade kind utmed afkrädets stam.
Men Hejdi den hyfagra wille utröna
den åldriges tankar; ty trädde hon fram.
Sitt blodiga jagtspjut på marken hon lade,
och NordDrotten såg uppå henne så ömt;
ty bilden och blicken af modern hon hade,
hwars skugga i lufthwalfwet redan sig gömt.
Men dottern med snöhanden sakta berörde
den åldriges hand; och sin panna hon förde
mot seniga armen på Nordfjällens Son;
så smyger en tillrande regnbäck helt stilla
sin silfrade wåg utan buller och dån
kring kanten af berget, som födde den lilla
med molnen, som wandrat ren långt derifrån.
Men Hejdi, med ögat på Drotten i Norden,
så kärligen talte de forskande orden:
»Jag wet att till Bälten en härold du sändt,

»att Asarnes ätt du will bjuda ditt rike.
»Hwi har du din håg till de främlingar wändt?
»Är inom wår Nord ingen man deras like?
»Måhända af frukten för Asarnes makt
»du för deras Höfding din Nordkrona lagt.

»Se, stark är min arm; uti jagten jag fällde
»mång yfhårig björn med mitt wingade spjut.
»Och ofta i kämparnes spets drog jag ut,
»och främst mot de blåmän i striden mig ställde,
»som hotade oß, och ditt lugn och ditt wälde.
»Se! qwinnan den hyfagra härdad dock är;
»hon fruktar ej kölden, ej nordliga winden,
»den senorna styrker, den rosenströr kinden;
»hon liknar ju granen på Nordfjällen här,
»som midt under wintern sin sommardrägt bär.
»Nog! swärdet jag tager i swanhwita händer,
»och sätter en hjelm på mitt lockiga hår,
»och höljer så glad, blott ditt bifall jag får,
»i kopparblank brynja min barm, mina länder.
»Jag för dina kämpar till segerfäll strid,
»att wärna min fader, wårt land och wår frid.«

Så Heidi den hyfagra; Drotten i Norden

Han hörde det modiga talet så mild.
Han såg i deß ögon sin mannatids bild,
och talte till hyfagra dottern de orden:
»Jag röner mitt mod i din swanhwita barm;
»men stilla din farhåga, stilla din harm.
»Om strida behöfdes, den förste jag wore,
»trotts åren, att upplyfta hämnarens arm.
»Men strid ej behöfs med de wise, de store,
»som wäntas till Norden från Fiones strand;
»på Nornornas bud jag dem lemnar mitt land.«

Här slöt han. Sin Hejdi han månde betrakta,
han tog i sin hand hennes snöhwita arm,
och tryckte den warmt till sin klappande barm,
och qwad denna sången, så fromt och så sakta:

»Likt midwinterns sippa,
»som föds på en klippa,
»bland stormar och snö
»du härdad är worden;
»det egnar en mö,
»som föddes i Norden;
»ty stark är den stam,
»som skjuter sig fram

»ur jernmängda jorden.
»Tung skölden dock tyckes
»för swanhwitan arm,
»af ringbrynjan tryckes
»den swällande barm.
»Ej kunde dig fånga
»det kärliga tal
»af småswenner många,
»som bugande gånga
»i Konungens sal.

»Men stoltheten wike
»när kärleken föds.
»En Drott åt mitt rike
»af Nornorna böds;
»snart ser du din like;
»ty Asarnes Drott
»af Gudarne fått
»mång ättstora söner;
»snart sjelf du det röner.
»Snart någon du ser,
»hwars kärlek du löner;
»då är genom Er
»min ätt ännu worden
»förwarad i Norden.«

Så Gylfe; men Hejdi den hyfagra teg,
dock noga hon gömde de wänliga orden.
Förlägen hon ögonen fäste mot jorden;
men rodnan till himmelsblå ögonen steg.
Så norrskenet sminkar ju himlen i Norden?
Dock märkte ren Gylfe af Nordtärnans blick,
att fången djupt i hennes innerste gick.
Och mycket han månde för dottern berätta
om Asarnes skönhet och rikdom och mod.
Den hyfagra Hejdi hon hörde allt detta,
och stel som en snöbild hos fadern hon stod;
men häftigt dock swallade Nordtärnans blod.
Omsider den åldrige mera ej sade:
han fann hennes rodnande anlet så skönt;
ty länge hans sinne bekymrat det hade,
att Hejdi i hjertat ej kärleken rönt.
Så Upsala Erik med ängslan månd finna
att Thorborg, hans dotter, allt hopp af hans ätt,
förnekade känslor och kön såsom qwinna,
och mansklädd, blott lesde på Nordkämpars sätt.
Då war det som Rolfer till Uplandet lände
besegrande tärnan i Ullåkersborg.
Då war det som Upsala Konungens sorg
i faderlig glädje omsider sig wände;

när Thorborg slet brynjan från svanhwitan barm,
och sjönk, såsom brud, uti segrarens arm.
Så NordDrotten qwaldes af faderlig smärta,
så gladdes han kärligen fromt i sitt hjerta.

Nu samtalet afbröts, och Gylfe teg still,
den hyfagra Heidi hon lyßnat dertill;
hwart ord, som den talande NordDrotten sade,
för henne de Asar förhärligat hade,
och Hejdi emot dem mer strida ej will.
Som Wettern sig kastar åt motsatta stränder,
när winden från Söder till Nordan sig wänder,
så swallade stridande känslornas ström
i hjertat på Nordmön. Så from och så öm
hon stod bredwid fadern med korslagda händer.
Omsider den gamle ifrån henne gick;
men länge stod Hejdi med orörlig blick.
Den hemliga trollkraft af Asarnes ära
en lågande oro hos Hejdi månd nära.
Så brinner de mjölkhwita björkarnes stam
af gyllene strimmor på kullen den höga,
ren länge förrn solen med strålande öga
har tittat ur mörkblåa höljorna fram.

Men se, trenne nätter det järtecken hände
då nattens Gudinna sin trafware spände
för stjernströdda karmen, och körde omkring
den hwilande jorden, och uppå deß ring
sig fraggan från trafwarens betselstång sänkte,
och dalar och ängar med daggmjöd beständte.
Då hände tre gånger allt efter hwarann,
att Gylfe, när sömnen hans ögonlock slutit,
af strålande Alfer sig omgifwen fann,
hwars wingar med eldglans hans läger begjutit.
Och midt bland dem alla en Sierska stod,
hon framgick till Gylfe med gudalikt mod;
men Alferna wördnadsfullt gullwingen fällde,
när qwinnan de orden till NordDrotten ställde:

»Hör! Sif är mitt namn.
»Längst uppe i Norden
»i klippornas famn
»jag aflad är worden.
»Den mäktiga Skuld
»är NordDrotten huld,
»och hit hon mig förde
»i drömmen till dig;

»ty hör genom mig
»hwad Nornorna hörde:

»Allfader, som war
»långt förr än den förste,
»Han, werldarnes Far,
»mer stor än den störste,
»som namn icke har,
»som lefwa dock skall
»när himlen, när jorden
»är omstörtad worden,
»wid Gudarnes fall;
»Han sade de orden:
»På fjällen i Norden
»skall Asarnes stam
»gå allwäldigt fram.

»Än lefwer min ära
»förborgad, men stor
»i Asarnes lära;
»den kraft deri bor,
»skall Nordkraften nära.
»Och länge och wida
»skall denne sig sprida

»från Skandiens strand
»kring haf och kring land.

»Men Asarnes makt
»skall swinna, likt slärden,
»när allt är fullbragt,
»som lofwas åt werlden.
»Stort blifwer Hans namn,
»som födes, som blöder,
»Han sträcker Sin famn
»från Öster till Söder,
»från Wester till Norden,
»och famnar all jorden
»i menniskohamn.«

I drömmen för Gylfe så spåqwinnan stämde
sin harpa, som strålande eldstrimmor spred;
och se, hwarje gång som hon Allfader nämde,
strax Alferne fällde de gullwingar ned.
Med korslagda händer på strålande pannan
de Ljus-Alfer knäböjde bredwid hwarannan,
när qwinnan hon sjöng deßa hemlighets ord
om Honom, som skulle försona wår jord.
Och NordDrotten kunde sin häpnad ej hämma:

med klappande hjerta från bädden han sprang,
hwar gång som han hörde den Sierskans stämma,
der slumrad han låg i den halfljusa natt.
Hwar gång han uppwaknande häfde sitt öga,
han trodde att Alferna skåda han fick
kring Sierskan swäfwa; men uti det höga
de slutligt förswunno för NordDrottens blick.
Så stjernorna tindra på himmelens båga;
men blekna man ser deras himmelska låga
när Mundilfars Son uti midnattens stund,
sin silfwerkarm kör öfwer dal, öfwer lund.

Tre nätter för Gylfe det järtecknet skedde,
tre nätter sig qwinnan för NordDrotten tedde.
Omsider han twiflade sjelf i sin håg
om waken, om sofwande synen han såg.
Men synen hans innerste uppklarnat hade;
så månan försilfrar den stormiga wåg.
Och Gylfe i hjertat tillbedjande sade:
»Hwad Allfader bjudit är wist, och det sker;
»Hans makt jag tillbeder, fast ej jag den ser.
»Ja, helig den Store, som lofwas åt jorden,
»hwars kärlek skall wärma den snöhöljda Norden!

Asarne.

Andra Sången.

Innehåll:

Gylfes härold anländ till Fione, föredrager sitt ärende. Diarnes samtal inbördes. Sändebuden undfägnas. Alla Gudarne fara till Tings wid Tidsträdet Ygdrasill. Oden öppnar Tinget och omtalar Asarnes tåg. Gudarne besluta samfält att låta Asarne nere på jorden bära deras Gudanamn; men i briſter och qwal wara lika menniſkor. Hermod nedsändes till Sigi, Fridulfers son, med detta bud. Han yppar sig som Sigis fader, och säger honom Gudarnes beslut. Sigi, efter anställd offring, meddelar det åt de andra af hans ätt. Deras förundran. Några miſsnöjde.

Asarne.

Andra Sången.

Till Fione NordDrottens gullsnäcka gått,
att gästbjuda Asarnes mångwise Drott.
Till Fione slutlig hans sändebud hunnit,
de gullsnäckan hamnlagt och Asarne funnit.
Och fram de nu gingo för Fridulfers son,
som spejande sett deras färd långtifrån,
och wänligt dem mötte på tånghöljda stranden,
af Diarne åtföljd. Med gullstaf i handen
i skinande rustning så stolt och så stor,
han stod bland de andra; man märkte dem föga.
Se, hundraårs eken, som trotsande gror,
allena bland stormar, på kullen den höga:
hon står der försilfrad af fullmånans öga,
och höjer sin fasta, tjockbrynjade stam
högt upp öfwer lunden af alar och widen,

som, dystert beskuggad wid natkliga tiden,
ur blomstrande dälderna smyger sig fram.
Så Fridulfers son. Men af Diarne woro
ej alla tillstädes. På Reidgöthaland
kring skogar och stränder de dagligen foro
med fiskarens lugn, och med jägarens oro,
med nät och med båge på arm och i hand.
Blott Fridulfers son, denne mångwise Förste,
bland alla den äldste, bland alla den störste,
med några bland Diarne helsningen tog
af NordDrottens härold, som fram mot
dem drog.

Men härroldens stallbröder häpne månd stanna:
med orörligt öga i höghwälfdan panna
de mätte all Asarnes rikdom och prakt;
ty större den war, än hwad ryktet dem sagt.
Så blickar på segrarn den plundrade fången.
Men härolden sjelf, mera lugn i sin blick,
och stoltare både i talet och gången,
till Asarnes Förste frimodigen gick,
och manligt för honom han qwad denna sången:

»Hell Fridulfers son!

»du märke de orden:
»Frid bär jag ifrån
»min Drott uti Norden,
»samt wänskapens skänk;
»fast ålderdomshinder
»wid hossalens bänk
»den gamle nu binder,
»som ock i sin tid
»sökt mödor och strid.
»Hans bud jag förkunnar;
»stor skänk han dig unnar.
»Se, Nordfjällens land
»han ger i din hand.
»Stor warder då Norden. —
»Hell! Nornornas makt
»besegle de orden,
»som NordDrotten sagt!«

När härolden detta nu utqwädit hade,
han ödmjukt sin lans emot sköldkanten lade.
De wäldige Asarne hört på hans sång,
och tycktes i hjertat hans ordsändning prisa.
De sägo på höfdingen gång efter gång;
men Fridulfers son ändtlig qwad denna wisa:

»Hell Drotten i Norden,
»som sändt mig de orden!
»Hell den, som dem för!
»Det bud du förkunnar,
»med glädje jag hör.
»Stor skänk han mig unnar,
»då Nordfjällens land
»han ger i min hand.
»Må åter du bära
»min helsning med ära
»till Nordfjällens Drott.
»Mitt swar du nu fått.
»Kort skall jag här hwila
»i fredliga tjäll,
»snart skall jag framila
»till Skandiens fjäll.
»Må Werdandi, Urda och Skulda
»oß höra, och warda oß hulda!«

Så Fridulfers son qwad med wäldigan stämma,
och wänligt på Nord Drottens härold han såg;
dock wiste han wisligt den glädje att hämma,
som hemligen brann i hans hjerta och håg.
Ty Fridulfers son war i glädjen och sorgen

lugn, ogenomskådlig för owän och wän;
ej olik den tillslutna höfdingaborgen,
när spejande fiender smyga kring den.
Men Diarne stodo med swällande hjerkan,
de hwiskade länge och tyst till hwarann;
ty mindre blir glädjen och större blir smärkan,
när hjerta till hjerta sig sluta ej kan.
Och Wingthor, den äldste af höfdingens söner,
till bröder och ättlingar hwiskade så:
»Hell! Nornornas heliga wilja jag röner,
»ett mål för wår utwandring slutlig wi nå.
»Ej mera för Latiens wälde wi frukta;
»ty Södern förmår icke Norden att tukta.«

Han slöt; genast hwiskade Meile, hans bror:
»Wår fader i makt och i wisdom är stor;
»jag ser det. Du wet, då i Asgård wi woro,
»och förrän från Gudarnas bygder wi foro,
»då sade han oß ju de tecken han sett
»af offren? Att Walfader för oß beredt
»ett wälde i Norden, som ättlingar föder,
»hwars kraft skulle straffa det wekliga Söder?«

Och Ulldner wid styffadern Wingthor nu stod,

Hans anlet war fagert, men stolt war hans mod.
Han sade: »Oss sagan om Norden berättar,
»att endast der bygga Bergrisar och Jättar,
»och hårdt detta land som deß himmel ju är;
»ej stor är den kärlek till Norden jag bär.«

Strax hwiskade sonen af Nal deßa orden:
»Nätt fryntliga ord hor wäl Olldner ej sagt;
»men stel, obefolkad och fattig är Norden.
»Hell! gränslös och stor warder Asarnes makt.«
När båda de smädorden utkalat hade,
den ifrige Hardweor rodnande sade:
»Jag känner er båda till sätt och till tal,
»att hemligt ett hat I till höfdingen bären,
»att icke af Asarnes stämma I ären.
»Af kärnan blir frukten, men ej af deß skal.«

Så Hardweor; Olldner och Nal-sonen tego,
men ådror och rynkor i anletet stego,
fast fagrast de woro bland Asarnes tropp.
Men Olldner sin silfwerlans stötte i jorden,
han redan war färdig att lyfta den opp.
Stark war han i enwig, och snabb uti lopp;
men hastigt då talade Wingthor de orden:

»Min styffson! det war i den okända Norden,
»som uppå en resa din moder jag fann,
»min maka hon blef, och wårt ättnamn du wann.
»Men ej må wår far och wår höfding du smäda;
»ty föga det talet dock skulle oß gläda.
»Bland oß är han störst uti wisdom och makt.«

När Wingthor den starke de strafforden sagt,
då talade Yngwe, med ord mera blida:
»Ej höfwes en Drott mot sin höfding att strida.
»Wi hafwa ju mycket af Gefion sport?
»Till Nordsjällens land henne höfdingen sände,
»att landet bespeja; hon redan det gjort.« —

Den talande hann ej de orden till ände,
förrn åter en blick utaf Fridulfers son,
som redan med NordDrottens sändemän alla
på strandbacken hunnit, och gått derifrån,
de twistande Diarne till sig månd kalla.
De märkte den blicken, och se, det war nog;
ty bjuda med allwar och bjuda med fog,
det egnar en höfding: han måste befalla.
De twistande Asarne tystnade då;
likt löfkronan uppå den lummiga linden,

sen länge den flägtat för strömmande winden,
den tystnar, när solen på kullen tycks stå,
och blommorna der henne kyßa på kinden.
Men Fridulfers son gick med Norddrottens män,
dem wänligt hon gästbjöd, till gullwäfda tältet,
som stod likt ett trollslott på blomstrande fältet,
och Diarne ilade alla dithän.

I gullwäfda tältet det rika och höga,
så nytt och så härligt för Nordswennens öga,
de männer från Nordsjällen redan nu gått,
ledsagade dit utaf Diarnes Drott.
På bänkar med gyllene hyenden täckta
dem platser nu wistes, i gästernas rad;
mång känslor i swennernes bröst blefwo wäckta:
en kände sig häpen, en kände sig glad.
När slutlig hwart öga allt wanare blifwit,
hwart öra till höfdingen akt hade gifwit,
och horndrycken rundt omkring gästbordet gick,
der läckraste rätter för dem woro satta;
då lifwades åter den stelnade blick,
då började Nordsonen åter sig fatta.
Ty horndrycken ljummar det stelnade blod,
den wäcker wår känsla och föder wårt mod.

Högt stojade glädjen i Asarnes gille:
med härolden talade Fridulfers son
båd länge och ofta; ty pröfwa han wille
den nyhet om Norden och Nordsonens snille
af Gefion han fått, när hon kom derifrån.
Stor glädje han gaf åt en hwar af de männer;
ty när honom sågo och hörde haus wänner,
för alla en wällust, som höfding han war.
Så wandraren, uttröttad, lifwad sig finner
af källan som upp mellan alarna rinner,
deß ljufliga porlande dit honom drar,
och hwilan och swalkan sin boning der har.

Nu såg man på Asarnes lekar med häpnad:
en dansade fram liksom fjärilen lätt,
hwar rörelse liflig, men noggrann och nätt;
en annan, med swärd och med lansar bewäpnad,
dem swängde och förde på hundrade sätt.
Den tredje i konstiga upptåg och sånger,
böt stämma och anlete tusende gånger;
man log och man häpnade ömsom derwid.
Så flögo tre dygn af den ilande tid.
Men härolden talte med kämparnes skara
om Fridulfers son och om Nord-Drottens wal;

ty utom de öfwerste Diarnes tal,
mångfaldige kämpar med dem månde wara,
som, fast ej så wise och rike som de,
dock wiste, som Asar, ett maktspråk sig ge.

Men härolden såg med förwånade blickar
på Asiaqwinnornas fägring och glans.
Så wäna som liljan, när kärligt hon nickar
wid wingarnas flägt under fjärlarnas dans;
så wäna, så sköna Asyniorna woro,
det wäckte i hjertat båd glädje och oro.
Berusad af mjödet och tärnornas blick
för Asiaqwinnor nu härolden gick.
Han wille de tjusande skönheter prisa,
och rodnande qwad han för dem denna wisa:

»Norden är så kall,
»Norden är dock skön;
»högt i hwita snön
»står den höga tall
»alltid lika grön,
»likt den helga ön,
»som wid Gudars fall
»upp ur wida sjön

»ewigt grönska skall.
»Skönare ändå
»Norden bliswa må,
»när från Österns land
»deßa blommor små
»flyttas till wår strand.«

Den rusade härolden qwad denna wisa;
han wille de tjusande skönheter prisa.
Men Syr, den förnämsta, med döttrarna twå,
mer sköna än rosen den fagra i lunden,
när med sina tillrande daggögon små,
hon tittar så kärligt i nattliga stunden;
ja, skönare woro de systrar ändå, —
med röst, som af LjusAlfer dödliga läna,
de qwädde till NordDrottens härold så wäna:

»Östern kärlig står,
»lik en frodig wår
»med en fullwext barm;
»mera ljuf och warm
»solen der uppgår
»på sin rosenkarm,
»bär uppå sin arm

»kärleken, och sår
»gull i sina spår.
»Men för Nordens wind
»Österns blomma dör,
»fast han rosor strör
»på den hwita kind
»utaf Nordens mör.«

Och Syr med de skönögda döttrarna två
de qwädde till rusade härolden så,
hwars hjerta förwarade troget de orden.
Men Fridulfers son, enligt Asarnes skick,
mång gullringar gaf åt de män ifrån Norden,
dock störst war den gullring, som härolden fick.
Och när trenne dagar de uthwilat hade,
i wågen å nyo de gullsnäckan lade,
och gingo tillbaka till Nordsjällens Drott,
Dock grufliga öden dem wäntade redan,
och deßa skall Saga förtälja oß sedan;
ty mycket hon talar om ondt och om godt,
och glädjen har sorgen till fostbroder fått.

Men under det askträdet stora och wida,
som

som Ygdrasill kallas, som Tidsträdet är,
hwars rötter kring werldarna alla sig sprida,
hwars grenar i namnlösa bugter sig wrida,
hwars stam öfwer himlen sin löfkrona bär;
det trädet, der Ödets Gudinnor de hulda,
som nämna sig Werdandi, Urda och Skulda,
ur gulltäckta salen hwar morgon gå fram,
bestänkande askträdets moßiga stam
med Urdarbrunns wattnet, det heliga klara,
som Ygdrasill kan ifrån röta bewara,
fast Nidhögg, med tusende ormar, hwar stund
deß rot ewigt gnager med otterfylld mund;
se, under det askträdet höga och gamla,
och nära den rot, som wid Urdarbrunn är,
der mände de wäldiga Gudarnes här
till Tings alla år, alla dar sig församla.
Och dit kommo Gudarne åter igen,
att hålla det Ting, som de wäldige pläga,
för menniſko ätten att jemkande wäga
de lotter, som Nornorna ämnade den.
Ty wäl såsom Gudar den makten de äga,
men mäkta ej häfwa de wisa beſluk,
som Nornornas mund en gång talade ut.

Ren Gudarne lemnat det glada Walhalla;
på wägen till tingsstället ilade alla.
Och Walfader främst på sin Sleipner der red,
som högt under gullbetselstången månd frusta,
och trafwande snabbt, åttafotad, nu skred
i spetsen af Gudarnes ljungande led.
Men icke behöfde hans Sleipner att pusta,
fast smidd uti gyllene brynja han war,
fast Walfader sjelf han på gullsadel bar;
och fagrast han war i den glimrande raden,
och stoltast af alla i blick och i gång.
Lik Drotten, som går i den intagna staden
framför sina hjeltar med segerfäll sång,
så gick han; — men icke en kastning, ett språng
han dristade sig under framtåget göra,
fast elden den brände hwar ådra, hwar led.
Dock häftigt han frustande hufwudet wred
med högrundadt nackben och klippande öra,
tills Walfader steg ifrån gullsadeln ned,
när Sleipner wid wanliga stället månd stanna.
Ty Sleipner han känner det tingsstället nog:
hwar dag till det heliga rummet han drog.
Der stod han så sedig med nedsänktan panna,
med stampande hof och med hwiftande swans,

i brynjan, som täflar med solen i glans;
der wäntar han Tinget skall taga en ända,
och Walfader åter till Walhall skall wända.

De öfrige Gudar med ilande fart
wid heliga tingsstället samlades snart.
Den enhändte Thyr uppå Gyller sågs rida;
på Gulltopp satt Heimdall wid krigsgudens sida,
och Widar den tyste på Skeidbrimer satt,
och Giel under Wale framdansade glatt.
På Siner sågs Forsete makligt framskrida;
men Glaner och Silfrintopp följdes bestämdt,
och Niord och Frej på dem redo så jemt,
och Brage på Glader sågs rida och sjunga.
På Falhofner Uller månd hastigt framljunga,
men Hermod på Lättfot flög alla förbi,
så Ygdrasill tycktes wid hoftrampet gunga;
ty Hermod han är både munter och fri.
Men Thor ingen trasware har, wi det weta,
hans wana det är att till tingsstället gå,
och öfwer tre störtfloder wadar han då,
och Ormt och Kerlaugar och Kormt deße heta.
Men Baldur den gode till tings icke far;
hans död hela werlden begrätit ju har?

Och ren under Ygdrosills askträd det gamla
sig Gudarne alla nu hunnit församla,
att, såsom de plägo, der hålla sitt Ting,
och redan de mäktige suto i ring.
Och Oden på högsätet satte sig neder,
så stor som den stilla högtidliga skyn,
när högt ifrån sydliga solen den breder
sitt ljusblåa släp ned på böljornas bryn;
men öfwerst på toppen, den solen bestrålar,
den ewiga klarhetens upphof sig målar,
och solen, af molnet allt stundom betäckt,
likt Gudomens öga så sakta sig sluter,
och stundom kring rymden sitt eldhaf utgjuter,
hwars kraft till hwart grand af wår werldsrymd
är sträckt.
Så Oden på högsätet satt der så härlig,
befallande war wäl hans blick, men dock kärlig;
ty för sina wänner en sägnad han är,
fast gruflig han synes bland fienders här.
Kring gullhjelmens topp månd en buske sig wira,
den swajade stolt, likt en mångbugtig lind,
som swajar alltjemt för den flägtande wind.
En kronolik skärm syntes hjelmkanten sira
som sig uti tornlika gullspetsar slöt;

hwar spets liksom solen en strålekrans göt.
På bröstet det höga han gullbrynja hade,
af konstiga dwergar den brynjan war gjord,
och liksom en snödrifwa uti wår Nord
på rödbruna ljunghedens rosor sig lade,
så silfrade skägget sig rullade ned
på mörkröda gullbrynjans fogor och led.
På axlarna båda, så tjocka och föra,
satt Hugin, satt Munin, de korparne twå,
som allt pläga se och som allt pläga höra,
hwad menskor och Gudar i werlden månd göra,
och flyga till Gudarnes Fader derpå,
att säga till honom de tidningar då.
Uti den seniga, halfknutna handen
han Gugner, det härliga gullspjutet höll.
Och lätt såsom dimman wid månljusa stranden,
så lätt och så gladt, utan twingande banden,
den himmelsblå manteln kring axlarna föll.

Kring Walfader blänkte de öfrige Gudar
uti deras skinande, gyllene skrudar,
som stjernbilder tolf när de tindrande stå
kring fullmånens gullthron på himmelen blå.
Och Oden, den högste af Gudarne alla,

ſom Gudars och menniſkors Fader wi kalla,
han ſatt på ſitt högſäte högtidligt ſtum,
tills hwar utaf Gudarne tagit ſitt rum.
Omſider ſin Gudaröſt Walfader höjde:
hwar gång ſom han talte, ſig Ygdraſills topp
med bäfwande blad likſom lyßnande böjde,
och Örnen, der ſitter, hof wingarna opp,
och Rotatoſk häftigt på ſtammen nu lopp,
att med den förfärande nyheten haſta
till Nidhögg, ſom neder will Ygdraſill kaſta.

Men Gudarnes Fader han talade då,
kring werldsrymden tycktes mång ſtormilar gå.
De hwirflade fram genom fjäll, genom dalar;
ſå röner wår jord att en Öfwergud talar.
Och Gudarnes Fader han ordade ſå:
»I Gudar! I Makter! båd ſtörre och ſmärre,
»ſom Allfader, werldarnes, Gudarnes Herre
»befallte till Tidsträdet gå hwarje dag
»och länka de werldskrafters ewiga lag;
»Er dyrka de menniſkor fromt uppå jorden,
»ty Allfader är dem förborgad än worden,
»ej wåga till honom de lyfta ſin blick,
»knappt offer och tempel på jorden Han fick.

»Till Honom de medlande krafter I ären,
»fast icke Hans spira i handen I bären;
»ty endast I fören werkställande ut
»de mäktiga Nornornas wisa beslut,
»i hwilka sin wilja oß Allfader tyder,
»och werldsanden genom wår medling den lyder.
»Ty lyßnen, I Makter! ty lyßnen nu till
»de wigtiga ord, som jag framföra will!«

Så började Oden den höge att tala,
förstummade Gudarne hörde derpå.
De föllo som i en bernsande dwala;
de kunde ej mycket af talet förstå.
Ty Oden, som wisast af Gudar wi skatta,
blott han mäktar Allfaders wäsende fatta.

Se'n tystnan bland Gudarne warat en stund
då öppnade Walfader åter sin mund:
»Det Ting, wi i dag under Tidsträdet sätta,
»är wigtigt: sen Baldur den älskades fall
»jag wet ej ett rådslag så wigtigt som detta,
»och länge i werlden det omtalas skall.
»Se, förrän jag hit ifrån Gudhem anlände
»på Hlidskjalf jag uppgick. — I weten, jag ser

»ifrån denna Gudastol allt hwad som sker;
»ty såg jag också hwad i Nordlandet hände.
»Se Fridulfers son har med Asarnes stam
»från Asgård nu tågat till Fione fram.
»Stor är han i wisdom och stor uti ära,
»i Norden han mäktigt skall stadga wår Lära.
»Re'n genom mång länder han segrande gått,
»gudomelig dyrkan af alla han fått.
»I kännen ju alle den wäldiga Norden?
»stor är den, och rik ibland länder på jorden;
»ej äger den drufwornas döfwande saft,
»men kopparens rikdom och jernbergens kraft.
»Se, länge wår dyrkan fullkomnad är worden
»i Asien det rika, wid Tanais strand,
»dit kom den från Hindostans härliga land.
»Men såsängt i Norden wi sökte den sprida;
»ty Jotarne ewigt mot Asarne strida.
»En dödlig nu framstår, på Nornans beslut,
»att sprida wår Lära i Nordlanden ut;
»den dödlige är utaf Gudarnes stämma.« —

När Oden det sade, på Hermod han såg,
som rodnande satt der, med twekande håg;
men Walfader mände hans rådwilla hämma:

så lugnas af Niord den stormande wåg.
Och Walfader åter nu talte de orden:
»För Fridulfers son jag min hylleſt beſtämt,
»hans rykte ſkall länge och wida bli nämdt,
»jag will att mitt namn han ſkall bära på jorden.
»Nå hwar ibland Eder, ſom fattat mitt tal,
»åt Aſarnes Diar den lotten nu giſwa,
»att Gudar på jorden de alltid må bliſwa,
»faſt åt oß de offra i Hofgudars ſal.
»Dock mellan ſig ſjelfwa den lott må dem följa,
»att menſkor de ſynas, med briſter och qwal;
»de endaſt för werlden ſitt wäſend må dölja.
»Blott Sigi, den förſte af Aſiamän,
»åt hwilken mitt namn och mitt ſkick jag will giſwa,
»ſkall ſjelf outgrundlig för Aſarne bliſwa,
»likt gåtan om oß, hwilken omtwiſtas än.«

Så Oden; och Gudarne ſuto der alla
begrundande tyſt deras Öfwerguds tal.
Så helig är tyſtnan kring berg och kring dal,
när åſkan man nyligen kring dem hört knalla;
men ſnart börjar fågeln, ſom häpen ſig gömt,
på droppande bokqwiſten qwittra ſå ömt.
Så började Gudarne hwiſka helt ſakta,

och speja hwarandra i råd och beslut,
ty saftän de Walgudens råd månde akta,
dock ingen sitt bifalls-ja ropade ut.
Hwar frukade wisligt de andre att reta,
om mera än de han sig yppade weta.
Och mången af Gudarne satt så bestört,
så underligt tal han tillförne ej hört.
På Oden de forskande blickar han höjde,
som, skonande, Gudarnes rådwilla röjde,
men, trogen sitt wal, deras rådslag ej störk.

När Gudarne länge nu samtalat hade
med hwiskande ord, med ett sorlande dån,
då blickade AukaThor opp, och han sade:
»Nog känner jag Fridulfers mångwise son,
»han leder sitt konungaursprung ifrån
»de mäktiga Gudar. Fast icke wår like,
»han dock som wår ättling bör äga ett rike.
»Och kraftigast är utaf jordklotets land
»det fjallstängda Thule och Skandiens strand.
»Mitt namn, som du bör, will jag Diarne unna,
»men icke min Mjolner dock lysta de kunna.

Så talte den wäldige Åskguden Thor,

hans röst war lik hafsswallet stark och dock ljuflig,
hans kropp, såsom höstdimman reslig och stor,
war skön, lik en ek, som i dalarne gror;
hans blick war wäl skarp, men ej wred eller gruflig.
Han slöt, och han owarsamt stödde sin arm
mot skaftet af Mjolner, som stod wid hans sida;
och ned utmed bänken den mände nu skrida.
Det gjorde ett buller, det gjorde ett larm,
som häpnad bland Gudarne sjelfwe sägs spridа;
och skrällen i hast genom werldsrymden lopp.
Förtrytsam tog Guden sitt hammarskaft opp,
han rynkade pannan, hans hjerna det brydde,
han trodde det fallet dock något betydde.

Men Gudarnes Fader nu äskade ljud,
och Frejer den fridgode talte de orden:
»Se, hwar utaf Diarne likne en Gud,
»men må han som son af den jättborna jorden
»bero af den lott honom gifwen är worden
»i födseln; ty så hafwa Nornorna sagt,
»och ringa förmå wi emot deras makt.
»Mitt namn, som du bröd, will jag Diarne unna;
»men icke min Gullinborst styra de kunna.

»Se, splitet och qwalet dock mellan dem bor;
»ty frid är en ros, som på jorden ej gror.«

Så Årsguden talte. Den klingande röften
war likſom en wårwind ſå ren och ſå blid.
I ögonen tindrade kärlek och frid;
mild war han, ſom domnande rosen om höſten,
och fager ſom almen i blomningens tid.
När talet det enkla han fulländat hade,
han nedſänkta pannan ſå fredligen lade
mot ſtafwen, ſom löſt uti handen han bar,
med gullgula agband den omlindad war.

Men haſtigt den wördige Brage nu ſade:
»Sjelf runor och ſånger åt Sigi jag lärt,
»en gyllene harpa hans ſon jag förärt.
»I Nordſjällens land må han träda med ära,
»och ſprida wår wisdom och ſprida wår lära.
»Åt Nordſonens ſpråk will jag gifwa ett ljud,
»ſå ſkönt och ſå ſtarkt ſom ett ſpråk af en Gud.«

När Skaldguden talat, med en af deß
händer

sitt glittrande silfwerskägg makligt han strök,
som täckte hans bröst och som räckte hans länder;
så faller, när skogseld i stormen sig tänder,
på sidan af klippan den hwirflande rök:
tung är den, och tryckt utaf regnet derofwan,
men ljus är hwar kant af den slingrande
klofwan.
Det mjöd, som på Skaldgudens läpp ännu satt,
likt wårregnets perlor månd tindra så gladt.

Den enhändte Krigsguden Thyr satt så stilla,
likt blodmånan öfwer den skälfwande wåg,
på guldgifwarn Niord förnöjd han nu såg,
som hemligt de talandes ord tycktes gilla;
men Uller den fagre satt mörk i sin håg,
i hjertat mång osalig oro han kände,
fast icke han wiste att ana deß skäl.
Sin båge wäl hundrade gånger han wände,
men bågen han tyckte blodfärgad likwäl.
Ej Widar den tyste mångordig plär wara,
hans ögon blott forskade Gudarnes skara.
Och Forsete, Rättwisans härlige Gud,
hwars dom ingen Gud, ingen menska törs
klandra,

begrundande satt der; ej hördes hans ljud,
hans blick ej en gång tycktes möta de andra.
Och Wale med öppen men lidande blick,
såg tyst uppå Oden; så tungt war hans sinne,
ty Baldur den gode han hade i minne,
hwars like dock werlden nu åter ej fick.
Och Heimdall den hwite, den helige Guden,
satt der uti snöhwita, flägtande skruden.
Han annars plär wakta wid Gudarnes bro,
att Bergrisars ätt ej må komma deröfwer;
han hör hur på jorden de grässtänglar gro,
och mindre än fågeln han sömnen behöfwer.
Nu satt han på Tinget och forskade allt,
som Gudarne sagt, och som Oden befallt.
Och Hermod den snare med strålande öga,
än glad, än bekymrad, på Gudarne såg;
af Gudarne alla blott Oden den höga
dock wiste de tankar han bar i sin håg,
ty hemligt för Oden än ingenting låg.

När Gudarne tyste utgrundat hwarandra,
de röto, likt åskan kring bergsträckans trakt:
»Wi erkänna Nornornas heliga makt,
»och icke wi wåga de orden att klandra,

»som Gudarnes Fader, som Oden har sagt.
»Wis är du, och ned från ditt Hlidskjalf det höga
»du allting beskådar med Gudomens öga.
»För oß är förborgadt hwad framdeles sker;
»men du, wi det weta, förut det ju ser?
»Att klandra ditt ord, skulle gagna oß föga.«

Då Gudarne sagt deßa bifallsord ut,
som hyllade Walfaders wisa beslut,
det genljöd i hwalfwet af Ygdrasills krona,
och liksom för heliga wördnadens skull,
månd Nidhögg deß rot för sin draketand skona;
han trodde den skulle snart störta omkull.
Och hjortarne fyra, som knopparne bita,
som grenarne ewigt på Ygdrasill slita,
de heta Dain, Dwalin, Dynejr, Dyratror,
de knopparne fällde af räddhåga stor.
Men daggen af håning, som stundligen droppar
allt ned ifrån Ygdrasills blad och deß knoppar,
den liksom de Gudars wälluktande bad,
kring Nordsjällen jöll på hwar ros, på hwart blad.

Och Nornorna tre, som i gullsalen sutit,
sen först de wid Urdarbrunn domarne slutit,

de hört deßa orden från Gudarnes Ting,
och slogo med stafwen en underlig ring,
allt öfwer de ord, hwilka Gudarne sade;
ty gränslös är makten, som Nornorna hade,
och öfwer de Gudars den wida förmår.
Sjelf Walfader under de mäktige står;
han mäktar allt se, allt från Hlidskjalf beskåda;
men Nornorna högst genom Allfader råda.

Nu Oden, de Gudars och menniskors Far,
såg ned på sin härold, på Hermod den snare,
han sade: »Tag skölden, och hastig du ware,
»af Gudarne alla du forske enhwar.
»Eho, som will Asarne lycka förunna,
»han lägge på skölden en runemärkt ring,
»med hwilken de Gudnämde Diarne kunna
»för jordsonen göra mång mäktiga ting.
»Eho, som ej älskar att ringen dem lemna,
»dens namn må ej heller i Norden de nämna.«

Så talade Oden, och Guden nu teg;
men härolden Hermod från tingsätet steg.
I bugtiga skölden han ilande bringar
från Gudarnes händer de runmärkta ringar;

ty ordet det sista, som Walfader sagt,
det wäckte de hugstore Gudar med makt.
Men mången af Gudarne månde dock tycka,
att stort war det wälde som Asarne fått;
fast icke, som Oden, de hade förstått,
att dömma om Asarnes wälde och lycka,
ty qwalet och döden ju följde hwar lott?

När Hermoder samlat de runmärkta ringar,
han nedsatte skölden wid Walgudens fot,
den stötte med kanten hans Gugner emot,
som högt, likt en Christklocka, wäldigen klingar.
Och Hermod sig satte; men Gudarnes Far
framtalade åter de åskande orden:
»Må hwar ibland Asia Diar i Norden,
»som uppå sin arm deßa ringarne tar,
»bli stor och bli wis, enär faran sig hopar,
»som Guden, hwars ring uppå armen han har,
»och då på den Guden han wördnadsfullt ropar!«

Den mäktige Walfader talade så,
och Gudarne hörde med bifall derpå;
och hastigt nu sade den ene den andra:
»Wi erkänna Nornornas heliga makt,

»och icke wi wåga de orden att klandra,
»som Gudarnes Fader, som Oden har sagt;
»ty allting beskådar hans strålande öga:
»att klandra hans ord skulle gagna oß föga.«

Knappt Gudarnes här deßa ord ropat ut,
förrn Oden hof Gugner sitt gyllene spjut
och winkade dermed åt Hermod den snara;
och Hermod lopp strax, och med ilande fot
till Walgudens högstol, att taga emot
det bud, som af honom beskämdt månde wara.
Men Gudarnes Fader sitt hufwud nu wred
till sidan der Hermod, hans son, syntes stanna
med wördnadsfullt nedböjdan hjeßa och panna;
ty hwar för sin ÖfwerGud sänkte den ned.

Till Hermod den snare, så tyst och så sakta
nu talade Oden, och tydde sitt bud.
De andre med undran dem månde betrakta,
men icke af talet de hörde ett ljud,
fast Heimdall sägs sjelf dertill uppmärksam akta.
Och Hermod, sen budet af Oden han fått,
nu åter till sätet bland Gudarne gått;
der satt han allt medan de Gudar än woro

wid Ygdraſills träd, och der höllo ſitt Ting,
och dömde hwart öde på jordenes ring
till dödliges gamman, till dödliges oro;
ty mycket der talkes i Gudarnes lag
om menſkornas lycka och plåga hwar dag,
förrn åter till Walhall det glada de foro.

Omſider från högſätet Walfader ſteg,
men Gudarne ſtodo allt utmed hwaronnan,
med korslagda lansar å hjelmprydda pannan;
och nickande helſade Oden och teg,
och uppå ſin Sleipner han ſatte ſig ſedan,
lik dimman på himlen, ſå dyſter och hög.
Den ilande Sleipner med honom bortflög,
och nådde det härliga Walhalla redan,
förrn knappt af de öfriga Gudar enhwar
fått ſadla den häſten till tings honom bar.
Men AukaThor åter till fots börjat wandra,
ty icke han färdas till tings ſom de andra,
faſt han med ſitt bockſpann i trollſtriden far.
Re'n Gudarne alla på trafwarne ſtego,
allt jemt under wägen de tankfulle tego,
ty Gudarne rådwille forſkade jemt
den lott, de för Aſarnes Diar beſtämt;

och mången sågs undra, inom sig allena,
hwad Walfader wid detta Ting kunnat mena.

Men Hermod den snare bland Gudarne war
den förste som bortfor, näst Gudarnes Far.
Och Hermod den snare på Lättfote hastar,
sin fladdrande drägt bakom skullran han kastar,
och Lättfot han äggar, med lock och med knot,
som frustande flög genom stjernsådda fälten.
Högt häfde han bringa, högt häfde han fot,
och bakhofwen stötte en framhof emot;
då ljungade det, likt en kornblixt kring Belten.
Och Guden flög fram, lik en sky, som man ser,
så lätt öfwer solen af wårstormen jagas;
men snart för wårt öga den wexer allt mer,
ty skyar wid skyar tillhopa snart dragas,
och sänka sig djupare, djupare ner:
så nalkades Guden. Och swetten månd trilla,
från ilande Lättfot alltned på wår jord.
Så middagens dagg i wår kyliga Nord
wid sommarsolståndet nedtillrar helt stilla.
Omsider till Asabron Hermoder kom,
och Lättfot der wille igen wända om;
ty höghwälfd och farlig, som alla ju weta,

är Regnbågens bro, hwilken Bifröst månd heta.
Och hotande eld äfwen brinner derpå,
att Jättar ej wåga sig deröfwer gå.
Med tyglingar många, med sporrhugg så starka,
omsider den skuggrädde Lättfot blef spak,
och gick öfwer Bifröst i dansande mak;
men just som han hörde en gulltilja knarka,
då tog han ett språng med den gyllene sko,
att mer han ej rörde wid Gudarnes bro.

På Walhallaberget, som ännu wi röja
sin trotsande hjeßa ur ekskogen höja,
så härligt och skönt på den Blekingska strand,
dit månde sig Gudabron hwälfwande böja,
dit Gudarne satte sin Bifröst ibland,
då ned uppå jorden de ämnade fara;
ty fagert och kraftfullt det landet månd wara.
Än Walhöken der mellan klipporna bor,
än sjunger han om både Oden och Thor.
Se, dit kom den ilande Hermod, och redan
han lopp utaf hästen, bant gullsadeln fast,
och åter på Lättfot sig kastade sedan,
som flög öfwer luft öfwer wåg i en hast.
Med käften i bringan som wille han skena,

han tog några språng, och på Fiones strand
satt Guden nu redan med gulltöm i hand.
Der såg han hwar Fridulfers son så allena
på gräsläckta kullen, helt tankefull satt
med korsade knä, och med hand under kinden.
Så står helt allena den förjande hinden
på spetsen af berget, i stormigan natt,
då yrande snömoln kringswäfwa för winden.
En offersten, nyß utaf Asarne rest,
stod öfwerst på kullen till Gudarnes ära;
ett hwalf utaf bokträden danades gleſt,
en källa så stilla der porlade nära.

Nu suckade Hermod så fromt i sin håg,
när Asarnes Drott han der sittande såg.
Och hastigt från Lättfote Hermod sig kastar,
lik winden till hwilande hjelten han hastar.
Som fader till Sigi det war denna gång
han yppade sig; ty han qwad denna sång:

»Hell, älskade Son!
»din ätt du ifrån
»en dödlig ej har;
»känn Hermod, din Far,

»känn Nyktenas Gud.
»Med Fridulfers brud
»jag hemligt dig födt,
»sen Fridulfer dödt.
»Stor börd har du fått
»och HalfGudars lott.«

Förundrad nu Asiahöfdingen hörde de orden, och hastigt från gräsbädden for. Han såg uppå Guden; hans häpnad war stor; men Guden än widare sången utförde:

»Ditt öde mig brydde,
»när Asgård du flydde;
»ty rädda jag wille
»ditt namn och ditt snille.
»Hör hwad jag förkunnar:
»dig Oden förunnar
»sitt namn uppå jorden;
»gå, sprid det kring Norden!
»Se, här jag dig bringar
»de runmärkta ringar.
»Din ätt skall dem bära
»till Gudarnes ära,

»sitt namn de dem gifwa,
»på jorden de bliswa
»båd stora och rika,
»och Gudarne lika.«

Så Hermoder qwad till sin älskade son,
som häpen der satt wid den tjusande sången.
Upp steg han; men Guden war bort redan gången:
å nattliga molnet han flög derifrån
på Lättfot. Men ännu gaf luften ett dån
af farten, som Hermoders son kunde höra;
liksom den uppbrusande stormen plär göra,
när högt öfwer skogsåsens toppar den går,
långt tjerran den däld, hwari wandraren står.

Förundrad stod Asarnes Drott i sitt sinne,
knappt trodde han sjelf detta under, som skett.
Men Hermoders ord han än hade i minne,
och Hermod, sin fader, han sjelf hade sett.
På altaret lägo, der Guden månd stanna,
tolf runmärkta ringar, i strålande sken;
med stirrande öga, med åderspänd panna,
han synte, han läste de runorna ren.

Och

Och ringen som fagrast bland alla der blänkte,
han drog på sin arm, honom Oden den skänkte.

Strax rönte han hos sig en Gudalik kraft,
som allt kunde fatta, som allt kunde wåga.
En dylik förtröstan, en dylik förmåga
ännu i sitt hjerta dock aldrig han haft.
Han mer ej förmådde att känslorna hämma,
ty qwad han den sången med wäldigan stämma:

»Se, ilande Gud!
»din ättling är färdig
»att lyda ditt bud,
»att blifwa dig wärdig.
»Till Norden jag går,
»der Trohetens stjerna
»orubbelig står,
»lik Walfaders tärna,
»som gullhornet blott
»till honom får räcka;
»se, dit skall jag sträcka
»det wälde jag fått.«

Han qwad helt allena den segrande sången,

till gullwäfda tältet han ftällde nu gången,
jemt tänkande på fin Gudflägtade ätt.
Som framtidens lopp bryr den fjettrade fången,
få bryddes hans hjerta på tufende fätt.

Men dagen förrän detta underwerk hände
han budfwenner fkickat till Reidgöthaland,
att Diarne famla från fkog och från ftrand,
och redan till Frone åter de lände.
Och Afarnes höfding nu gullfkölden tog,
tre flag derupp på med fin Seidftaf han flog,
och guldlagda fkölden få högt månde klinga,
det genljöd i dal och i ftrand och i fkog.
Strax kommo hans föner och Diarne alla,
när larmet de hörde af härfkölden fkalla.
De ftällde fig man intill man i en krets
kring höfdingen, hwilken wi Oden nu kalla.
Så ekarne ftå omkring Romele fpets.
Men Diar och föner de ftodo få häpna,
de fågo på Hermods förgudade fon.
Och likfom med ftrålar han tycktes fig wäpna,
ej tordes de fe honom nära ifrån.
De wille för honom fig kafta till jorden;
ty för dem han war fom förhärligad worden.

Och AsiaOden, som detta förnam,
till offerstenskullen nu ilade fram,
der Hermod de runmärkta ringarne lade,
dem sonen med gullhjelmen öfwertäckt hade.
Men Diarne följde med brinnande håg,
hwar uppå sin Drott liksom häpnande såg,
som talte med tecken, men icke med orden,
och lade sin hand på den swanhwita häst,
som redan war helgad åt Gudarna worden
i Asgård, då tåget begyntes till Norden.
Och Asarnes Drott, såsom Öfwerstepräst,
ren gullbetslet löste, wid hwilket stod bunden
den swanhwita hästen i heliga lunden.
Högtidligen tyst med sin runmärkta staf
ett tecken åt Diar och söner han gaf.
Strax Wingthor den starke i hästmanken fattar;
ett tag: och han kastade hästen omkull.
Den sparkade opp både qwistar och mull,
och likwäl han såsängt mot Wingthor sig mattar.
Nu Meile den djerfwe till hufwudet lopp,
med flintknifwen sprättades halsådern opp.
Och Bior den rike med gullkar i handen
tog blodet så wäl, att ej foll der en gång
en droppe deraf ned i gräsbundna sanden.

Och Bragur, så utmärkt i tal och i sång,
och Rymur den tyste, och Yngwerne båda
högtidligen stilla till offringen skåda.
Och Boe och Hardweor, Neffur och Rik,
en hwar uti blicken en Öfwerdrott lik,
högtidligen tyste de offret beskåda.

Nu styckades offrets än rykande kropp,
som härligt af dallrande fettma der blänkte.
En hwar af de Diar ett stycke tog opp,
i heliga källan det stycket han sänkte;
ty af detta offer ej smaka man fick,
som öfligt dock war enligt Asarnes skick.
Men AsiaOden, som Öfwerste presten,
tog blodet nu fram af den offrade hästen,
och stänkte med stafwen uppå hwar och en,
som stod uti ringen kring altarets sten.
Och uti den stund, då han offrade bloden,
en korp öfwer altaret skriande flög,
den wingade gästen såg AsiaOden,
ty qwad han, med röst som en hwirfwelwind hög:

»Tack, wingade bud!
»från Wolasskjalfs Gud!

»Du redan beskådat
»det offer wi gett;
»det har du oß bådat.
»Säg nu hwad du sett,
»när åter du far
»till höga Walhalla.
»Må uppå enhwar
»du Gudastraff kalla,
»som ord talar ut
»mot Gudars beslut!«

Och Diarne bugade alla mot jorden,
sen offringens härliga tecken de sett,
fast ingen fått weta hwi offringen skett;
ty stum war den strålande höfdingen worden.
Och se! genom tecken han lät dem förstå,
att alla till altaret fram skulle gå.
Sitt finger han långsamt mot gullhjelmen sträckte,
som ännu de runmärkta ringarna täckte.
Och på detta tecknet, kring altarets rand
enhwar utaf Diarne armen nu räckte,
att ringarna taga med famlande hand.
Blott sex stodo qwar, hwilka ringar ej fingo;

förtrytsamme bort de från altaret gingo;
men Yngwerne båda så tyste månd stå,
de gripit tillhopa en ring båda två.
Dock icke rätt länge de twistande stodo;
ty ringen den yngste sjelf afstod med godo.

Högtidlig war tystnan, och ännu en stund
den fortfor: och längre den fortfarit hade,
om AsiaOden ej öppnat sin mund;
ty stumhet på Diarnes tunga sig lade.
Men höfdingen ring efter ring nu beså̊g,
som hemlighetsfullt på hwar handlofwe låg,
och högt deßa runsatta orden han sade:

»Hell, säll hwarje lott;
»fastän ingen kände
»den gåfwan han fått,
»den Gudarne sände
»ifrån deras Ting.
»En runa är skrifwen
»så stor på hwar ring,
»att hwem den blir gifwen,
»får namnet utaf
»den Gud honom gaf.

»Ty gömmen nu wäl
»de smycken I fingen,
»att Gudskänkta ringen
»dock Loke ej stjäl.«

Så qwad han; men ingen förstod denna sång;
ty såg han på ringarna åter en gång.
Han sade: »Ej mäkten I runorna tyda,
»ty hören I alla mitt Gudaord lyda.
»Er lottning är afgjord; förwißad jag ser,
»att Gudarnes Fader den styrde för er,
»och ingen mot Gudars beslut wåge strida.
»Du Wingthor! min äldste, min starkaste son,
»du AsaThors Gudanamn hafwe till lån.
»Du Ullner, som står der wid styffaderns sida,
»som Uller ditt namn uti Norden må sprida.
»Du Bragur, som harpan så härligen slår,
»af AsiaBrage nu tillnamnet får.
»Och Meile, i kampen den förste, den siste,
»som nyß i en ulfstrid din kämpaarm miste,
»du bäre nu namnet af Krigsguden Thyr.
»Och du, som på trafwaren ljungar så yr,
»min Hardweor! hete du Hermod den snare,
»Du tystlåtne Rymur wår Widar nu ware,

»och Rik, du min son, alltid waksam och from,
»af Heimdall den hwite du ringen bekom,
»som han du wår borg mot de Jättar försware!
»Du Boe! af Wale tag wälde och namn.
»Du Bior! tag Windguden Niorders hamn.
»Åt Yngwe, din son, Frejers tillnamn wi gifwa,
»näst mig och näst Wingthor han wördad skall blifwa.
»Den ynaste hans lott en gång ärfwa ock skall;
»ty ej med den äldste han önskade lifwa.
»Men Baldur den gode, hwars död och hwars fall
»all werlden begrätit, all werlden än gråter,
»hans namn icke Walfader uppkallas låter,
»dock namnet af Forsete, Gråtgudens son,
»de Gudar åt Neffur bestämde till lån.«

Så Asia-Oden, som honom wi kalla,
till Diarne talte, och tystnade då.
Och liksom en stormwind i skogen hörs gå,
när träd uppå träd ned från klipporna falla,
så ljöd det, när Diarne ropade alla:
»Hell Gudarnes wilja, hell höfdingens ord!
»Wi lyda; af dig oß den kunnig är gjord.«
Så blyga de woro, inom sig de logo,
när Gudarnes ringar på armen de togo,

än liksom betwiflande höfdingens tal;
de tänkte derpå med ett twifwelsfullt qwal.
Den blygsamme ynglingen likaså twekar,
han sjelf sig den rusande wißheten nekar,
fast kungsdotterns blick ren bekräftat det wal,
hon gjort i sitt hjerta till ynglingens lycka;
men sjelf han omöjlig sin sällhet månd tycka.
Så AsiaDiar med twifwelsfull håg,
beundrade hwad deras öga dock såg.
Men Olldner allena bland Diarnes skara,
wärderade ringa sitt namn och sin lott;
ty Wingthor och Yngwe de högsta ju fått?
Och Olldner bland alla dock högst wille wara.

Från altaret Diar och Drott sig begifwit,
men se, bland de sju hwilka lottlöse blifwit,
stod Alf och stod Hother med nedslagen blick,
Strax talade Alf: »Ringa gåfwa jag fick.
»Wår Drott wet att gifwa, men icke att dela:
»här äro än sju, som belöningar fela?
»Är Gaute, är jag ej af Fridulfers blod?
Strax ropade Hother med trotsande mod:
»Jag, Seming och Sigurlam äro hans söner;
»besynnerligt nog sina ättmän han löner.«

Så talade begge; men Lopte derpå
stod fram, och den listige ordade så:
»Tre söner i Saxland han riken har gifwit.
»den sjerde får, förr än wi slutat wårt tåg,
»de öar, som simma i Belternas wåg.
»Och elfwa de runringar under sig rifwit;
»I fem endast styfbarn och halfbröder blifwit.«

Nu slöt han; men Yngwe den unge framgick,
han sade med lugn, men med straffande blick:
»Ho är mot den Gudnämde höfdingen worden
»så omild? Han straffas wäl snart eller sent.«
Han talte; och Alf wid de straffande orden,
stod tyst, och sitt öga han fäste på jorden;
han såg att den yngre dock ädlare ment.
Men Lopte stod ännu med lismande öga,
de straffande ord honom mildrade föga.
Strax talade Gaute: »Du hatar allt godt;
»du wredgas att ej du ett Gudanamn fått?
»Ha! AsiaLoke wi skola dig nämna.« —
Han talte, och bort med de andre han gick,
den listige Lopte nu swor att sig hämna;
men namnet af Loke behålla han fick.

Asarne.

Tredje Sången.

Innehåll:

Asarnes sjötåg. Afsked med Skjold och Gefion. Skeppet Skidbladner. Mörker och storm. Sjösång. Loke, det Ondas Gud, fjättrad wid trenne klippor, hade erfarit Asarnes bestämmelse och uppmanat Nordens fordna Gudomligheter att hindra dem. Kare och Haloge foro till Ägir. Hans afslag. Deße, sittande på ett isberg, skingra nu Asarnes flotta och förwilla Drottarne genom sjöspeglingar. Oden ser detta från Hlidskialf, yppar det för Hermod, som far ned till sin' Son, och fördrifwer Kare och Haloge. Återtåg. Möns kritberg danas. Skidbladner styres åt Norden. Asarne landstiga. Vanrets reses och landet namngifwes. Härskri.

Asarne.

Tredje Sången.

Ren hwarje af Drottarne Gudanamn tagit,
men namnet af Oden bar Hermoders son,
Och Asarne redan de gullsnäckor dragit
ur Fiones hamnar med jublande dån.
Ty Sigi, som AsioOden wi kalla,
befallt både Diar och Asarne alla
med qwinnor och barn stå wid snäckornas stam,
förrn Mundilfars dotter på gyllene karmen
med rosenknopps-bandet om swällande barmen
ur östliga gullporten ilade fram.
Och se, förrän strålande eldhjulen skredo
uppöfwer den närmaste ekskogens spets,
war hela den wäldiga härskaran redo;
den låg omkring stranden i prunkande krets,

likſom när af ſimmande ſwanor en ſkara
med windfyllda wingar till ſtranden ſes fara.

Och AſiaOden på ſkölden nu ſlog;
det genljöd kring ſtrand och kring dal och kring ſkog.
Han wille de Aſiamän ſammankalla;
och ſtrax uppå ſköldklangen ſamlades alla.
Ty guldlagda ſölden månd giſwa ett dån,
ſom hördes wäl dagsleder tre derifrån.
Och annorleds härſölden klinga man hörde
när höfdingen den med ſin härſtaf berörde,
att kalla de öfwerſte Diar till Ting;
och annorleds, när han böd hela ſin ſkara
förſamlas, att med wid rådplägningar wara,
att höra beſluten i Diarnes ring.

När Aſiamännen förſamlat ſig hade,
och ſett deras Diar likt Gudar der ſtå;
de handen för ögat förundrande lade,
och tyſt till hwarandra de hwiſkade då.
En hwar ſtod betagen af häpnad och oro,
ty ingen förmådde förklara ſig rätt
om Gudar, om menniſkor Diarne woro.
Wäl hade de hört, förrn från Asgård de foro,

att Diarne woro af Gudaslor ätt;
dock hade af skaran än ingen fått weta
det under, som allas förundran månd reta.
Och okänd förblef hwarje runefödd kraft,
som Gudskänkte ringarne hemligen haft.

Sig alla Asynior, unga och gamla,
med barn och med tärnor till männerna samla;
så reskladda syntes wid stranden de stå,
och se, lika sagra de woro ändå.
Men glädjen i ögat ej mera man röjde,
ty qwinnliga farhågan ofta dock lär,
att olyckan ana, fast fjerran den är,
och än lik en spejande roffågel dröjde.
Dock Syr och de hyfsgra döttrarne twå
så gråtögda syntes bland qwinnorna stå,
fast smärtan hon inom sitt innerste döljde.
Till Skjolld och till Gefion afsked de sagt,
som tyste och tankspridde ännu dem följde,
blott föga bemärkande Diarnes prakt.
Ty sorgen plär jordbarnens fasånga döfwa,
den lär att wi sjelfwa oß sjelfwa behöfwa.

Ren Asarne jemte Asyniorna alla

församlats; och häpnaden steg nu som bäst
bland männernes här, hwilka ordade mest.
Och luften så doft utaf bullret månd skalla,
som skogen, der elfwer från bergstoppar falla.
Men AsiaOden med Gudalikt skick
in uti den stormande mannaring gick.
Så uti en solring, som stormwäder bådar,
den gullögda solen man strålande skådar;
wäl synes den ringen så präktig och skär,
men tusenfalt skönare solen dock är.

Och AsiaOden, förgudad nu worden,
han talte till Asarnes män deßa orden:
»Wi alla till fjällstängda Thulö nu gå,
»blott Skjolldur, min son, må på Fione bliswa;
»jag honom till maka will Gefion giswa,
»Kodaniens härliga öar de få.
»Tre söner i Saxland jag qwar redan lemnat,
se, Baldeg i Westfal är enwäldig Drott,
»åt Sigi jag Frankland till kungsdöme ämnat,
»och Wegdreg i Östsaxland wäldet har fått.
»Wi andre, nu ila till fjällstängda Norden,
»der skolen J först lära känna den lott,
»som hwar utaf Diarne ämnad är worden.

»Se, länge som menskor wi wandrat på jorden,
»snart mågen I lära hwad dyrkan och sätt,
»som egnas hwar Drott utaf Asarnes ätt.«

När AsiaOden det uttalat hade,
sken ögat så starkt som en stjerna i brand.
En hwar syntes häpna, och hastigt sin hand
en hwar för de bländade ögonen lade.
Men AsiaOden, fortfarande, sade:
»Nu lemna wi Fiones tånghöljda strand;
»men Fione skall dock förgätit ej bliswa.
»Den lott jag som wängåfwa henne will gifwa
»att fagrast hon warder bland hwar och en ö,
»som waggar sin jord i Kodaniens sjö.
»Och fastän af Asarne Fione lemnas,
»skall minnet af Asarne icke förgås.
»Den ö wi bebodde skall efter mig nämnas,
»från ättling till ättling, beryktad af oß.«

Beslutadt; och se, han nu fäste beslutet,
och stötte i jorden med gyllene spjutet;
och från denna dagen bär Fiones hamn,
der Asarne landade, Odensö namn.
Och till wåra dagar är Fyenska stranden

den fagraste bland de Kodaniska landen.
Men när detta namnsäste fullbordadt war,
sågs AsiaOden på guldbänken lysta;
åt gyllene snäckorna mände han syfta,
och höfdingawinken förstods af en hwar.
»Till sjös! upp, till sjös!« de nu ropade alla
och togo de härliga rustningar på.
Med buller de redan på snäckorna gå.
Så höras i klipporna genljuden skalla
af störtande isar, som bryta sig fram
igenom de öppnade elfwernas dam,
och från deras brådjup i hafsgrunden falla.
De knaka, de braka och hwirfla omkring,
och dana af hafsskum mång pärlesatt ring.

Wid swallande wågen af Fiones stränder
ren Asarne stodo i Gudalikt skick;
men AsiaOden han främst bland dem gick.
Och hastigt han liksom med trollmannahänder
en underbar duk tog ur gullbrynjan fram;
han utslog deß fållar, och se för hwart öga
stod skeppet Skidbladner med gullbord så höga,
med segel af silke, med gullmast och stam.
Till sina förundrade Diar han sade:

»I sen här det härliga himmelska lån,
»som Hermod förärat sin älskade son.
»Jag länge det konstiga Skidbladner hade;
»men wiste ej bruka deß gullroder rätt;
»min fader mig lärt det förborgade sätt.«
Så Oden; hans Diar det hörde så glade,
de funno alltmera den himmelska kraft,
som Gudarnes runmärkta armringar haft.
Och AsiaDiar på Skidbladner gingo;
nog rum war för Diarna alla derpå.
Och medwind i hwiftande seglen de fingo;
ty medwind har Skidbladner hwart han will gå.

Blott Skjolld och hans Gefion stodo så stilla,
mång perla då såg man på kinderna trilla;
så länge de stodo på Fiones strand,
och hwiftade snöhwitan duk i sin hand.
Mång winkningar åter tillbaka de fingo;
men Skidbladner flydde ifrån deras syn
lik silfrade månan, som döljes af skyn.
Och hemåt till gullwäfda tältet de gingo,
som för dem så ödsligt och sorgligt nu war;
dock ägde till sällskap de kärleken qwar.
Och Skjolld och hans Gefion här wi nu lemna;

men mycket skall Saga om dem sedan nämna;
ty stor war den ätt hwilken från dem har gått,
som ekskogen stolt på Dans öar den stått.

De andre af Asarne seglen utspände
på snäckorna sina, och rodde med fart:
och swallningen starkt emot kölarna brände;
men Skidbladners skepp från dem fjernades snart.
Förgäfwes de klyfde den mörkgröna bölja,
de kunde ej windförde Skidbladner följa;
ty Skidbladner war utaf Gudalik art.
Och endast det wille af Asarne bära
de störste i wälde, de störste i ära.
ty gingo blott Diar och Disor derpå:
der stod också Syr jemte döttrarne twå.
Men Hother, en son utaf AsiaOden,
som Gudanamn ej ibland Asarne fick,
fast liksom de andra af Gudaättsbloden,
han närmast på snäckan wid Skidbladner gick;
och tätt efter denne de andra månd gunga.
Följd utaf de sina, af gamla och unga,
stod fryntlig hwar Drott på sin snäcka om bord,
hwar snäcka i Saxland af ägaren gjord.
Men Hother, förtrytsam, till sin hördes sjunga,

för det hon ej klyfde den ſkummande wåg
ſå lätt ſom Skidbladner, ſom knappaſt man ſåg.
Och ſnäckan förſtod hwad deß ägare ſade,
ty ofta den ſjöſången qwädit han hade:

»Ila fort, ila ſnällt
»öfwer Hafsgudens fält,
»raſka ſjöhäſten min,
»ſkynda hemreſan din!
»Höga Gudar dig wärna;
»emot hafstrollets pil,
»emot hafsſtormens il
»ſtår ditt waggande tält.«

När Sigurlam, Aſiahöfdingens ſon,
på närmaſte ſnäckan, ej långt derifrån,
det ſjöqwädet hörde, han modigt framträdde
i ſtammen af ſnäckan, och glädtigt han qwädde:

»När i ekgrönan wik,
»lätta ſjöblomman lik,
»jag får hamna en gång
»efter ſjöreſan lång;
»och en mildögad tärna

»jag då knäsätta får
»tillo den kommande wår;
»o, hur blir jag då rik!«

Qwad; och ett sjömörker fram mände rulla
allröfwer de waggande höljornas rymd;
hwar snäcka för närmaste snäcka blef skymd,
och seglen de föllo, af winden nyß fulla.
Men för att ej mista sin grannsnäckas gång,
stod Seminger opp och han qwad denna sång:

»När i tärnefyldt tjäll
»under lekar en qwäll,
»af min mö jag ibland
»känner tryckas min hand,
»och hwart hon sig månd ärna
»hemligt weta jag får,
»ty hwar blick jag förstår,
»o, hur är jag ej säll!«

Nu sjömörkret mera tog till än tog af,
och stormarna wräkte det swallande haf;
men för att ej skiljas på höljornas sträcka

gick sången högtidligt från snäcka till snäcka,
och Gaute stod opp och ett swar han dem gaf:

»När då wårdagens wind
»waggar knopp-pryddan lind,
»och min mö wid wår hamn
»står och hwiskar mitt namn;
»och från ögonens stjerna
»hon borttorkar den tår,
»som förstilrad der står,
»ack, då bloßar min kind!«

Allt mera och mera nu stormen sig ökte,
i sjömörkret såfängt man grannsnackan sökte;
men Yngwe och Alf stodo fram på en gång,
en hwar på sin snäcka nu qwad denna sång:

»När på brygga, på strand,
»med en snödnk i hand,
»tärnan winkar sin wän,
»kallar honom igen.
»O, hur gerna, hur gerna
»wille jag då ej dö
»för min älskade mö,
»för mitt älskade land!«

Och alla nu mände i stammarne stå
och hwar till sin snäcka utropade så:

»Ila fort, ila snällt
»öfwer Hafsgudens fält,
»raska sjöhästen min
»skynda hemresan din!
»Höga Gudar dig wärna;
»emot hafstrollens pil,
»emot hafsstormens il
»står ditt waggande tält.«

Så AsiaDrottar på snäckorna qwädde,
och sången i hjertat de modige glädde.
Och Drottarne reste sig åter en gång,
hwar qwad till sin waggande snäcka en sång.
Men wågorna störtade redan så wilda,
och höga likt klippan, som famnas af skyn.
I sjömörkret blefwo de alla nu skilda
likt bubblor på swallande werldshafwets bryn.
Men Asarne modet likwäl icke fällde,
förlitande sig uppå Diarnes wälde.
Allt såsängt! De wräktes med brusande fart;

af

af störtwågens slag hördes sidorna braka;
de jagade sjödjuren mattades snark.
En snäcka dref fram och en annan tillbaka,
liksom när en stormil ses halmhyttan skaka,
deß strå flyga hit, flyga dit om hwarann:
ett far utåt fältet, ett far öfwer träden,
ett fästes i närmaste bjelkar och bräden;
men ingen de hwirflande hopsamla kan.
Så Asarnes snäckor af stormarne fördes,
de muntrande sjöqwäden mera ej hördes;
blott stormen och wågen med hopblandadt dön
ett dödsqwäde röto kring natthöljda sjön.

Hwem war då den hämdmakt, som stormarne sände
och Asarnes glädje i sorger förwände?
Hwem war det, som gick att med trotsande hand
fördrifwa de gäster från Nordsjällens strand?
Jo, Loke den onde, som ändlöst i tiden
mot Gudarne wäcker den ewiga striden.
Han, Jättarnes frände och Odjurens far,
som Gudarnes afswurne fiende war;
och hwilkens försåt hela werlden begråter,

ty Baldur, den bäste bland Gudarnes här,
den älskade Baldur får werlden ej åter:
af Loke den onde han uppoffrad är.
Se, derföre Gudarne brottslingen togo,
och fjättrad med sonens inelsvor han wardt.
Till jernband förwandlades fjättrarne snart,
och Gudarne genom tre klippor dem drogo.
En ettorm öfwer hans anlete fäst,
blef brottslingens dagliga, qwäljande gäst.
Han skall från den rysliga hålan ej slippa,
dit aldrig af solen en stråle är sänd.
Hans bädd är så hård: under skullran en klippa,
en under hans knäweck, en under hans länd.
Der ligger nu Loke tills Ragnarok bunden,
hårdt wäntar han på denna rysliga stunden;
hwar dag i sitt sinne han tänker derpå,
hur hämd han dock måtte på Gudarne få.
Han war det, som Asarnes olycka gjorde,
ty Gudarnes wilja den listige sporde.

Se, genom de tallösa trollenas bud,
som willige tjena sin fjettrade Gud,
till Loke de warnande tidningar hunnit,
hur Asarnes här fram till Fione gått:

hur Diarne runmärkte ringarne fått
och Sigi af Oden sitt Gudanamn wunnit;
ty qwaldes nu Loke, der fjättrad han låg.
Den ömmande Sigyn, hans maka, det såg;
ty alltid så troget hos fången hon sitter
och håller ett kärl, öfwer brottslingen der,
mot giftet, som huggormen utgjuta plär;
fast ej hennes ömhet wärdera han gitter.
Men Sigyn, som brottslingen huld likwäl är,
bemärkte hans wånda, och talte de orden:
»Jag ser, att du åter förtörnad är worden.
»Se, sjelf du föröker din plåga hwar dag,
»ej mäktar du hämma de Mäktiges slag,
»som hafwa dig fjättrat wid klipporna deßa;
»men blott med ditt hot deras swärd skall
du hwäßa.« —

När Sigyn det talat, medlidande, from,
hon fick deßa genswar; de woro ej blida:
»Tig, snyftande qwinna! som endast lärt qwida,
»du föddes att gråta; det ware din dom;
»men mannen den stolte ej tröttnar att strida.
»Hans wink är en lag; ty hans wink är bestämd:
»han andas allena för makt eller hämd.

»Här ligger jag bunden tills Ragnarok stundar;
»men Gudarnes fall, sjelf förkroßad jag grundar.«

Han talte; men Sigyn den ömmande teg,
och Loke på jernlänken ristade sakta,
och hastigt ett troll utur bergsklyftan steg
det tycktes med wördnad sin Förste betrakta,
som hwiskade hemskt med en roßlande röst,
likt draken, som hwäser med själlbetäckt bröst
mot skattgräfwarn, hwilken tillboka månd skygga:
»Fort! — hwäste nu Loke — fort, gå att betrygga
»wårt wälde. Till Haloge, Kare och Hlär
»du ile, att upp till ett härtåg dem båda.
»Om icke de nedstörta Asarnes här,
»står Jotuna-makten allt mera i wåda;
»ty Asarne hunnit till Fiones strand,
»och gå nu att bygga i Nordfjällens land.
»Här bunden jag ligger, fast ringa jag mäktar,
»mot Gudar och Gudarnes wänner jag fäktar.
»Dock en ibland Asarne är, som jag wet,
»född utaf wår ätt; och oß trogen han blifwit,
»och Lopte den sluge tillförne han het,
»men Asarne honom mitt tillnamn nu gifwit.
»Min ynnest han skall såsom namnfäste få.

»Upp! hastigt till Fornjothers ättlingar gå,
»förrn Gudarnes gunstlingar fjerran dem drifwit.

Så talade Loke med hämdefull låg,
der bunden wid klipporna trenne han låg;
der bunden han ligger till Ragnaroks timma.
Den ömmande Sigyn, så tårögd nu såg
på fången, när åter hon mände förnimma
hur ännu mot Gudarne brottslingen stred,
och tyst i sitt hjerta alltmera hon led.
Men trollet, när Loke fört talet till ände,
strax svarade honom: "Min Drott och min frände,
»jag ilande far öfwer haf, öfwer jord,
»att bringa de Drottar wår Öfwer-Drotts ord.
»Mitt nit och min önskan du länge ju kände?« —

Så trollet; och kring sig ett töcken det slog
och flög öfwer berg, öfwer wåg, öfwer skog;
likt ufwen, som flyger bland midnattens skyar,
när häftigt de jagas af stormarnas byar.
Och trollet, förrn månan ur hafsböljan gått,
anlände till Kare's, till Wind-Förstens slott.
Af hälleberg woro det trollslottets murar;
deß anblick war dyster; man hörde, man såg

blott rullande töcknar och störtande skurar,
och susande stormar, och swallande wåg.
Mångwingade troll, hwilka stormarne wäcka,
i refworna suto, med stirrande blick
de syntes de taggiga wingarne sträcka,
då Lokes budbärare nära dem gick.
Men waktande trollen rätt wäl honom kände
och fram de nu släppte sin ilande frände.

Och trollet för Kare nu rusade in
och djupt sig nedböjde för trollenas Förste,
som satt der i samtal med halfbrodern sin,
med Haloge, bland deßa Drottar den störste.
Sig trollet för Haloge böjde också,
och talte de orden till Förstarne två:
»Hell Förstar! som herrsken med mod och med ära,
»I hören det bud jag till Eder månd bära.
»Jag kommer från Loke, Nals hugstore son,
»och honom min ordsändning kommer ifrån.
»Han böd mig att Eder till härtåg uppbåda;
»ty Jotuna-makten står redan i wåda,
»sen Asarne hunnit till Fiones strand
»och gå nu att bygga i Nordsjällens land.
»Se, Loke är bunden; fast ringa han mäktar

»mot Gudar, och Gudarnes wänner han fäktar.
»Dock en ibland Asarne är, som han wet,
»född utaf er ätt, och Er trogen han blifwit.
»Förr Lopte den fluge bland Asar han het,
»men namnet af Loke de nu honom gifwit;
»skydd skall han af Loke till namnfäste få.
»Hit med denna ordsändning höd han mig gå.«

Så talade. Det Kare och Haloge hörde;
de från sina högsäten reste sig då,
och bergsklyftan liksom i grunden sig rörde.
De röto: »Nu stundar belöningens tid;
»mot Asia-Gudar wi rusta till strid.
»Gå, budsven af Loke! det swar må du bringa
»att hämd i wårt sinne mot Asarne bor;
»wi ila till HafsDrotten Ägir, wår bror,
»han Asarnes wälde och härar må twinga;
»och snart skall wår seger bli wiß och bli stor.«

De röto; och stenhwalswet skaka man kände.
Bort flög nu det troll, hwilket Loke dem sände.
Men Kare och Haloge stego på stund
hwar uppå sin trollhäst. Till Ägir de hasta.
Högt susade winden kring dal och kring lund,

högt bäfwade klipporna på deras grund,
liksom när sin hammare Thor synes kasta
från gnistrande wagnen å åskfyllda sky,
och bleknade trollen brådstörtande fly.
Så foro de fram. Till det ölandet lilla
till Hleßö, som än waggar osedd och stilla
i Kattegats famn, de nu ställde sin fart,
och Kare och Haloge hunno den snart.
Så härligt på Hleßö de ekarne grodde,
mång blommor på stränderna spirade fram;
och hwalen som waktskepp kring stränderna rodde,
ty HafsGuden Hlär med sin maka der bodde;
han kallas ock Ägir af Fornjothers stam.
Dit kommo deß ilande bröder att båda
för HafsDrotten deras och Jotarnes wåda.

Den mäktige Ägir mot bröderna gick,
så snart de annalkande skåda han fick.
»Wälkomne I bröder!« så wänligt han sade;
»hwad fattas wäl Eder? Hwi mulnar er blick?
»I fordom besökten mig muntre och glade.
»Ej mycket den resan er sägnad har gjort;
»hwad tidningar hafwen på wägen I sport?«

»De tidningar« — sade med häftighet Kare,
som hastigt från swettande trollhästen sprang,
så bögeln af rödbruna kopparen klang;
»De tidningar, dem i ditt bröst du förware,
»att Asarne nalkas, att Jotarnes fall
»i Norden beredes, och timma det skall
»om Fornjothers söner sig icke förena,
»och dem deras seger och framgång förmena.
»Dig Kare och Haloge mana till strid
»mot Asarnes stam, medan än det är tid.
»Från Loke, den fjättrade, budet wi fingo,
»och hit till wår broder den gamle wi gingo.
»Må hastigt du tåga till Fiones strand
»och wågorna wältra och snäckorna dränka;
»ty Asarne ila mot Nordfjällens land.
»Upp! lång är ej tiden att än sig betänka.«

Så Kare; och hastigt bröt Haloge ut:
»Fort! görom på Asarnes ättmän ett slut.
»Två gånger de sökte wårt wälde att hämma;
»se Nord-Drotten Sylfe, fast sjelf han ej wet
»sitt fäderne-upphof, är af deras stämma,
»fast ständigt en Fornjothers ättling han het.
»Två gånger från Tanais' blommande stränder

»till Norden ju Gudarne sändt deras fränder,
»två gånger wi drifwit med wäldigan hand
»de främlingar djerfwa från Nordfjällens strand.
»Nu åter en stam af de djerfwe upprunnit,
»nu tiefallt starkare Norden de hunnit.
»Hwad lemna de åt oß om seger de få?
»Jo, biltoge måste från Norden wi gå.«

När Eldförsten Haloge uttalat hade,
med lågande ögon, med sjudande blod,
på blixtrande swärdfästet handen han lade;
men Ägir, den mäktige Hafs-Drotten sade:
»Jag wet, att I skolen förtänka mitt mod;
»ty ifwer och hetta i bröstet I bären,
»och alltid, om någon gång Ägir är wred,
»om wågorna sluka de jordfödde ned,
»I, endast I bröder! en skuld dertill ären.
»Se, ofta jag tillitsfullt lydt edra ord,
»och blindt jag då rasat mot himmel och jord.
»Men strax har jag ångrat att eder jag lydde,
»och skygg som en wålnad tillbaka jag flydde.
»Nu will också jag en gång råda mig sjelf,
»och blindt jag ej går, likt en swällande elf,

»som låter af luftsmälta snön sig upphäfwa,
»och rasar att djuren och menskorna bäfwa.«

Än HafsDrotten Ägir sitt tal icke slöt;
men Eldförsten Haloge talet afbröt:
»Hwad skola de straffande orden betyda?
»Will Ägir de trotsande Gudarne lyda?«
Så Haloge frågade häftig och het;
men HafsDrotten sade: »Ditt lynne jag wet!
»mod har du, men wisdom du aldrig skall äga,
»ty will jag de warnande orden dig säga:
»Som enögde falkar I rusen ju fram,
»er strid blir ett fall och er seger en skam.
»Att Gylfe ren är deßa Asar benägen,
»att hos dem han warit, det är ju en sägen?
»Sjelf hos dem jag äfwen i Asahem wär,
»då lefde än fadern till Fridulfers far.
»Ren då andra gången till Norden de foro,
»det uppwäckte hela min harm och min oro;
»ty ännu jag wördade Fornjothers ätt,
»och wille förswara min slägt och deß rätt.
»Men mörker och laster allt mer oß förswagat,
»omsider sig Asarnes wisdom uppdagat.
»Och Drotten, som för deßa främlingars här,

»ej född af en jordboren Förste han är;
»mer makt, än I tänken, hos honom jag röjer,
»för honom jag wiker, fast ej jag mig böjer.
»Nog, ware wår wänskap ej bruten derwid,
»må I, hwilka älsken ej lugn eller frid,
»då rusa uti denna blodiga striden.
»Men Ägir, af åldern mer lugn och mer blid,
»will hemma förbida den stormande tiden.
»Må inom mitt slott mina bröder nu gå,
»att gästfritt de gäster jag undfägna må.«

Han talte; men Kare med röst såsom winden
när grufligt han skakar den suckande linden,
gaf Hafs-Drotten Hlär detta trotsiga swar:
»Ej någon af oß en slägtskändare war;
»ty wilja wi icke som bröder inträda
»hos den, som åt Asarnes makt kan sig gläda.
»Wi ila nu båda med swek och med kraft
»att skydda det wälde, som hittills wi haft.
»Och Norden snart skådar, och snarliga röner
»hwem segern beredde för Fornjothers söner.«

Så Kare; och Haloge knöt nu sin hand
att hwit blef hwar led lik hans gnißlande tand.

Men HafsDrotten Ägir än wred icke worden,
till bröderna talte de warnande orden:
»Till Eder jag säger de orden i dag,
»att icke jag ingår ett fostbrödralag
»med Asiamännen; som fordom wi sporde
»att Loke, wår Drott, ju med Gudarne gjorde;
»men se, eder wilja den lyder ej jag.
»Ty om, såsom J, jag wåldälskande blifwit,
»då hade wår jord som en flottbjörk kringdrifwit.
»Men hören dock ännu ett ord af min mund,
»och sen det betänken i hjerta och grund.
»Du Kare, som Drott öfver Nordfjällens vindar,
»du Haloge, som öfwer norrskenet rår,
»J menskorna drifwen likt jagade hindar,
»men ringa en hwar mot de Asar förmår;
»ty Skidbladners skepp, jag det nyligen sporde,
»det skeppet, som Ywalldes ättemän gjorde,
»som medwind beständigt i seglen ju bär,
»åt AsiaHöfdingen gifwit det är.
»Sjelf Loke, wår Drott, det åt Gudarne skänkte,
»som lösen när djerft deras ära han kränkte,
»och Mjolner han satte i Auka-Thors hand,
»på samma gång hämtad från Svart Alfers land.
»Ty hören om Skidbladners skepp hwad jag säger

»att störta det ingen den makten dock äger.
»Och Asia-Höfdingen, Fridulfers son,
»med runor förmår att de trollstormar döfwa.
»Wår makt är för ringa; om än wi den pröfwa,
»då lönas wårt mod blott med ofall och hån.«

Så talade Ägir, hwars råd woro wisa;
men bröderne månde hans ord icke prisa.
De ropade båda: »Förhatlige bror!
»som Asarne gynnar, att bröderna lemna,
»snart skola wi oß uppå dig äfwen hämna,
»fast starkare du än oß båda dig tror.« —
De talte, och stego på trollhästen åter,
och flögo åstad. Grufligt luften då hwen;
så det i en ihålig bergsklyfta låter
der nattliga ufwen han wakar allen,
och stormen i hwirflar far fram och tillbaka,
och swarar den hese, som ensam månd waka.

Men se, förrän Dagen med leende blick
ur östliga gullwäfda tjället framgick,
då kommo ren Kare och Haloge båda,
allt uppå ett isberg, så högt och så stort.
Från islupna polen, der Kare månd råda,

det berget en ilande nattresa gjort.
De seglade fram öfwer Kattegats bölja,
och sökte sin resa för Asarne dölja;
ty Kare, som listigt med trollstafwen slog;
ett midnattslikt töcken kring isberget drog.

När Asarnes flotta de warse nu blifwit,
då ropade Kare: »Jag snäckorna ser;
»dem skola wi störta i hafsdjupet ner.
»Den mångwise Loke ett råd ej gifwit.
»Att samla wår styrka af resar och troll,
»som bygga på hundrade aflägsna håll,
»det tillåter icke den ilande tiden;
»men trolldomen ware wår hjelp här i striden.«
Och Haloge swarade brodern på stund:
»Ha! fjerran går Skidbladner. Ej wi den kunna
»som snäckorna sänka i hafsdjupets grund;
»men segern oß Loke dock ännu skall unna.
»Ett råd han mig ingett; en trollkrets jag slår,
»mång hägring då fram uppå hafsytan går,
»Att flottan det är skola Diarne tänka,
»den, höljd i ett sjömörker, skola wi dränka.
»Se, Nord Drottens härold, som främst synes gå,
»hans gyllene snäcka wi skola ej spara;

»men Asia-Loke dock skona wi må;
»ty Loke, wår Drott, honom huld månde wara.«

Han talte, och se omkring isbergets topp
der bröderne suto, slog Kare med handen,
och hastigt från bergen wid tånghöljda stranden
ett moln emot himmelen rullade opp,
det rullade fram öfwer böljornas öcken,
det höljde nu hafwet i natt och i töcken,
der Asia-snäckorna waggade fram.
Från midbordet syntes ej rår eller stam,
så gruflig war dimman kring böljornas sträcka.
Då war det som sången gick snäcka från snäcka.
Men Haloge åter med trollstafwen slog,
med synwillor Asarnes Drott han bedrog.
Sjöspeglingar många på böljornas yta
han gjorde; och alla de liknade nog
de snäckor, som stilla på wågorna flyta.
Och Kare och Haloge gladde sig då,
och sade: »Wi hämd på de listige få.
»Se, Diarne gå nu på Skidbladner lugna,
»de stolte likt barnen wid bländwerk sig hugna.«
De talte; och Kare med hwistande hand
mång stormilar sände kring haf och kring strand,

och Asarnes snäckor kring skären de drefwo',
så snäckor på böljorna oskadde blefwo.
En wåg utaf wågorna grymmast och störst
mot NordDrottens gullsnäcka wältrade först,
och störtade snäckan mot strändernas klippa,
ej skulle de Nordsöner hämdmakten slippa.
Många snäckor i hwirflarne drefwo omkring
likt dammet, som flyger i stormarnes ring.

Men Asarne ännu på Skidbladner gingo,
om snäckornas öde en wink de ej fingo.
Lik sjöfogeln, Skidbladner wingad och fri,
flög Selundas ogdigra stränder förbi.
Wid kusten af Glesön ren Diarne woro;
ej litet det wäckte Asyniornas oro,
när ögat den glittrande bernstenen såg,
som skär, liksom gull uppå hafsstranden låg.
Och fjerran wid siden i Sundet man röjde
hur Hwinö sin borg emot stjernorna höjde,
när sen emot södern de blickade fram,
Holmrygen, likt skälen, på hafsytan samm.
Nu Blekingens stränder de stolta och sköna
förtjusade Diarnes hjerta och syn,
der ekarne lysta de löfkronor gröna

högt upp öfwer klippan, som famnas af skyn.
Och fjerran ifrån dem på böljornas yta
de sågo ett Öland så saktelig flyta.
Helt aflångt, likt plankan, som simmar i land,
det låg wid den Småländska klippiga strand.

Och Diarne hastigt på Skidbladner foro,
de hade ej anat den stundande oro;
förwillade genom hwar tjusande syn,
som mött deras blickar på böljornas bryn.
Allt upp på sin stundande lycka de tänkte,
och märkte ej sweket, som hemligt den kränkte.

Men Walfader, Gudars och menniskors far,
på Hlidskjalf, sin Gudastol, uppstigen war.
Det härliga sätet der Oden den höga
plär allting beskåda med Gudomens öga,
och hwilket är uppbygdt för Walfader blott,
dit ostraffad än ingen Gud har uppgått.
Der Walfader satt, och han månde nu skåda,
hur Asiamännerne woro i wåda;
han steg ifrån högsätet ilande ned.
Starkt rynkades pannan på Guden den höga;
ty Jotarnes wäl honom fägnade föga.

Han snabbt på sin Sleipner till Walhalla red.
Der winkade han uppå Hermod den snare,
och talade hastigt med warnande blick:
»Din son jn min ynnest, mitt namn äfwen sick?
»Nu snart du mot trollena honom förswara;
»ty ännu han icke att bruka förstått
»den runmärkta ringen, som af mig han fått.
»Se, Kare och Haloge snäckorna hota,
»gå du att de dristiga trolldrottar mota;
»men pröfwas dock må deße Asar förut,
»som wåga i ord och i tankar att knota
»mot Höfdingens delning och Nornors beslut«

Så Walfader talte; och Hermod sig böjde
af wördnad. Ej länge i Walhall han dröjde.
På Lättfote flög han med ilande språng,
knappt hade han tid att den sadla en gång.
Han flög genom luften lik ljungelden snabba,
när Thor på sin wagn emot trollen ses drabba.
Och snart han nu seglande Skidbladner såg,
der Diarne suto med sorglösan håg.
Och Hermoder nu i en gullsky sig sänkte,
och talte till sonen, som ofrid ej tänkte.
Tre gånger han hwiskade sonen wid namn,

han wille den älskade obemärkt wäcka.
Det ljöd, som en wind, kring den gungande snäcka
när seglen hon reswat och waggar i hamn.
Men sonen det hwißlande ljudet nu hörde,
der tankfull han låg wid den gyllene stam,
och wördnadsfullt gick han mot Fadern då fram,
som gullskyn allt närmare Skidbladner förde,
och ögat på sonen helt sakta berörde.
Och hastigt förswann hwarje trolldomsfull syn,
hwar hägring som Kare och Haloge wäckte;
så skimrande Bifrost förswinner i skyn.
Men Kare och Haloge wordo förskräckte,
när töcknet omkring dem sjelf delade sig
wid glansen af Guden, som nära dem hunnit;
så höstdimman flyktar wid stormarnes krig,
när solen den fagra i östern upprunnit.
Förbländade af det gudomliga sken,
de glömde båd runor och trollstafwar ren,
och hastigt från isberget undan de foro.
Men Kare ett hotande hånskratt nu gaf,
ej olikt en hwirfwelstorm uppå ett haf,
som wäcker den slumrande seglarens oro.
Förundrad nu Asia-Höfdingen såg
hur allt war förwirradt på böljornas wåg.

Af häpnad och sorg öfwerwäldigad redan,
till Hermod, sin fader, han ordade sedan:

»Sjödjuren små
»raskt plägat simma
»å böljorna blå.
»Hwem kan förnimma
»hwar de nu gå?
»Fjerran de flytt,
»liksom en dimma
»sen morgonen grytt.
»Skydd jag wäl röner,
»saknar dock tröst.
»Bröder och söner
»ropar en röst
»högt i mitt bröst;
»ropar dem än
»frågar igen:
»Hwila de alla
»djupt i det kalla?«

Så AsiaOden med qwidande hjerta.
Ej nånsin han qwidde, förrän denna gång

fast hemligt det war. Men att döfwa hans smärta qwad Hermod till älskade sonen en sång:

»Will du förnimma
»hwar sjödjuren små
»kring böljorna blå,
»halfqwäfde simma;
»ila åt söder,
»öster och wester.
»Söner och bröder
»ännu som gäster
»hafwa ej gått
»till böljornas Drott.
»Silfwerskyn lätt
»wisar din bana.
»Följ honom rätt;
»Lejonets sana
»på Nordfjällen sätt.
»Då blifwer tid
»kraften att pröfwa;
»trollen i strid
»swärd kunna döfwa.
»Runorna stafwa
»rätt, på din ring.

»Sorg skall du hafwa,
»kastas omkring,
»pröfwa mång ting.
»Tröst skall du njuta;
»segrande sluta.« —

Så Hermoder qwad, och han flög derifrån.
Som ännu af månen i sednaste Nedan
en silfwerrand synes, förswinnande redan,
så Guden förswann för sin älskade son.
I rodret grep denne med seniga händer,
och wände den waggande Skidbladner om.
God wind i gullrandade seglen strax kom;
ty medwind har Skidbladner hur man den wänder.
Men Diarne, wäckte af Skidbladners fart,
sig reste nu opp omkring gullborden snart.
Förskräckte kring swallande hafwet de sågo,
der flytande roder och master och rån
af kroßade Asiasnäckorne lågo.
Förskräckte de sågo på Hermoders son,
som liknöjd sig wisade, döljande smärtan;
men Diarne slogo sig för sina hjertan,
och qwinnorna, kroßade af denna syn,
nedföllo, med ögon och händer mot skyn.

Den hurtige Uller, när detta han röjde,
på styffadern AsaThor ögonen höjde,
och sade: »Än Asarnes hopp är ej stort,
»än hafwa de ej många härbragder gjort.«
Så talade Uller; men liksom bedöfwad,
i tankar fördjupad nu AsaThor war,
ej gaf han åt styffsonen Uller ett swar;
ty hemligt han war i sitt hjerta bedröfwad.
Men AsaTor, hwilken helt nära dem stod,
såg genast på Uller med blixtrande öga,
deß smädande tal hade upprändt hans blod,
han sade de orden med trotsande mod:
»Jag wet, att ditt hjerta plär glädja sig föga
»åt Asarnes lycka. En gång blir det tid
»att se om ej AsaTyrs ord äro sanna,
»och det, när wi drabba med trollen i strid.«

Så Tyr; nu stod Uller med högrynkad panna
och hörde de orden. På honom han såg
till enwige färdig; ty wred war hans håg.
Men uti sitt hjerta han likwäl bekände,
att wis war den krigiske Tyr i sitt tal,
fast icke så noggrann i uttryckens wal,

de

de alltid som lågan sitt föremål brände.
När Ingwe den hwite, som kallades Frej,
den ordtwisten hörde bland Diarne båda.
Han sade: »Att twista det gagnar oß ej;
»er ewiga strid öker Asarnes wåda.
»Bland Diar och Asar kan en endast råda.«

Men AsiaOden wid Skidbladners stam
gaf akt uppå Diarnes stridlystna glam.
Och Höfdingen, won att sitt hjerta befalla,
befallde ock andra. — En blick han dem gaf,
den flög som en blixt kring det stormande haf;
och hastigt wid blicken förstummade alla.
Den segern ej Kare, ej Haloge wann,
att Asarnes sorg eller twist till dem hann.

Med windfyllda segel nu Skidbladner waggar
så swallningen brusar för kölen, och fraggar;
tillbaka gick AsiaDiarnes tåg.
Men AsiaOden med högrynkad panna,
såg isberget wräkas för wind och för wåg.
Han wille det simmande trollsätet stanna;
ty wida på lugnade hafwet han såg,

hur redlöst för winden dref snäcka wid snäcka,
han fruktade isberget skulle dem bräcka.
Han läste nu runan på Walfaders ring,
och swängde sin mäktiga trollstaf omkring.
»Här stånde du ewigt!« Så Höfdingen sade,
och knappt sin beswärjning han uttalat hade,
förrn isberget stod der. Förstelnadt det wardt,
och se, det i krita förwandlades snart.
Mot himlen sin bländande hjeßa det höjde,
så skär och så hwit som den bländande snön.
Der står det ännu, och man kallar det Mön:
likt badande tärnan det hafswågen plöjde.

Men AsiaÖden ej länge fördröjde
de räddade snäckor att samla ihop,
som wida kringwräkte på stränderna lågo.
När Asiamännerne Skidbladner sågo,
de häfde af glädje mång skallande rop.
En snäcka wid Langeland omstörtat hade,
en annan wid Falster sig ankrande lade,
den tredje war kastad å Saltholmens grund,
de andra förspridda kring Belternas sund.

Otaliga snäckor än willade foro

kring hafwet; dem Saga ej uppräkna kan.
Allenaſt tre höfdingars ſnäckor man fann.
de Lopte och Gaute och Sigurlam woro.
Men Yngwe den yngſte af Aſiamän,
Alf, Horher och Säminger ſaknades än;
det uppwäckte Diarnes häpnad och oro.
Man Skidbladner wände, och wände igen;
men intet förnam man utaf deras öde,
om de woro räddade eller ock döde.

Men AſiaOden, wid Skidbladners ſtam,
nu ſtyrde åt Norden ſitt gudaſkepp fram.
En ſilfwerſky lätt uppå blåhwalfwet ſwäfwa
han ſåg, när han upp mände ögonen höfwa.
Han mindes då hwad honom Hermoder ſagt,
och gaf på det winkande järtecknet akt.
Den ſilfrade ſkyn ſig nu flytte mot Norden,
ej olik den gamla bland tranornas här,
ſom främſt under tåget af alla ju är,
då åter de flytta till fädernejorden.

Nu AſiaOden åt Nordſjällens ſtrand
ſitt gudaſkepp ſtyrde med wäldigan hand.
De ſamlade ſnäckor det följde ſå ſtilla,

och Höfdingen slog med sin Seidstaf ibland
att se om än trollsyner honom månd willa.
Och när wid det aflånga Öland han kom,
der Skidbladners skepp första gång wändes om,
då stod der en Jättemö tätt utmed stranden,
hon wågorna rörde med famnsbreda handen;
de gingo så höga mot himmelen blå.
Men AsiaOden, som Seidstafwen förde,
slog kretsar; ej mera sig Jättemön rörde,
och än som en klippa hon der synes stå,
och ännu af Jungfru hon namn månde få.

Förbi deßa stränder dem klipporna stänga
på bågnande wågorna Skidbladner gick,
der granarna stå uti kämpalikt skick,
och gäslfritt sitt tak öfwer seglaren hänga;
och helsning af hafsörnen ofta han fick.
Förbi många härliga stränder de foro;
men AsiaOden på afstånd nu såg
hwar Jotland i swallande böljorna låg.
Hans känslor, hans tankar upproriske woro;
ej wiste han sjelf att förklara det rätt,
att döden der wäntade en af hans ätt.

Den silfrade skyn uppå blåhwalfwet höga
betydningsfullt framföre Skidbladner gick.
De hugstore Diar bemärkte den föga;
men Höfdingen såg den med forskande blick.
Tre dagar den silfwerskyn Höfdingen röjde,
tre dagar så willigt han följde den åt,
och efter deß ledning han ställde sin stråt
på Eystrasalts wågor, som konstigt sig böjde
emellan de tallösa klippor och skär,
som barrskog-bekransade hjeßorna höjde
mot himlen, och fängslade windarne der.
Så Skidbladner mörkblåa böljorna trådde,
tills Eystrasalts mynning han ändtligen nådde.

Wid Lögarens utlopp i Eystrasalts sjö,
der holme wid holme och ö utmed ö
förtjusar wårt öga, och tallklädda bergen,
stå midt under wintern i sommardrägts-färgen,
med bringa af is och med hjeßa af snö;
just midtför den holmen, der ordrika Saga
berättat att Agne, den namnstore Drott,
af Skialwa, sin Drottning wardt tagen af daga,
så Huld hade Ynglinga-Drottarne spått;
den holmen, som wi utaf sagorna weta,

fick efter hans namn sedan Agnefit heta;
der Lögarens höljor ännu denna stund
i Cystrasalt falla, hwars härliga sund
af fäderne kallades Stocksundet redan
förrn Birger der byggde sin hufwudstad sedan.
Dit Asarne kommo. Sin rullande wåg
nu Lögaren sänkte så wördnadsfullt stilla;
kring Asarnes kölar deß wågor månd trilla.
Med häpnad en hwar ibland Diarne såg
när Stocksund sig widgade för deras öga,
många dalar med blommor, så gula och blå,
och tallklädda berg uppå wakt kring dem stå.
De trodde sig förda till Gudhem det höga;
de sågo nu Lögarens strandfagra sjö,
med holme wid holme och ö utmed ö.

Förtjust af de härliga prunkande stränder,
strax AsiaHöfdingen styrde mot land.
Han gullrodret wred med beställsamma händer,
och Skidbladner stod nu på Lögarens strand.
Strax AsiaOden förmärkte sin ifwer,
och efter den silfrade skyn han då såg,
men borta den war; som på werldshafwets wåg
den rasande stormen en dimma fördrifwer.

Men AsiaOden med ilande håg
ren Skidbladner styrt emot nordliga stranden.
En lockande äng utmed sjöstranden war,
ett sandberg sin hjeßa mot himmelen bar.
Och AsiaOden med staswen i handen,
gaf tecken att seglingen toge ett slut,
och genast man ankaret kastade ut.
Liksom i ett rusande offerfestsgille
hwar gäst ser om främst icke hinna han kan,
så trängdes gullsnäckorna der med hwarann.
Hwar framför den andra nu hamnlägga wille,
och hwar wille skynda, och landstiga först,
och tyckte sin rätt och sin skicklighet störst.

I land de förifrade Asarne hasta,
och åror och roder ifrån sig de kasta,
i land wille alla allt uppå en gång;
Asyniorna sjelfwa med dristiga språng
från relingen hupo på hafsstrandens stenar,
en höll sig i någon af kämparne fast,
en annon grep ifrigt i strandträdens grenar,
och klättrade uppföre berget med hast.
Den tredje af år eller barnen förhindrad,
stod säfligt ännu uppå snäckan om bord,

deß otålighet af den tanken blef lindrad,
att ända på resa och mödor war gjord.
Hon wäntade fromt tills de andra på stranden
fått tid att åt henne omsider ge handen.

Men Diar och Disor i land redan gått,
de förste, näst Asarnes mångwisa Drott.
Men AsiaOden han ord icke sade,
och Skidbladner redan på stranden man drog.
De mångdubbla fållar, som Skidbladner hade,
med Seidmannahänder tillhopa han slog.
Mång trafware god uppå stranden man förde,
och bohag och allt hwad de Asar tillhörde;
blott ringa af Asia-werktygen war,
som lemnades ännu på snäckorna qwar.

Förnöjda nu småbarnen lupo på stranden
med skefwande steg, liksom sjögången än
dem waggat på Eystrasalts wågor igen.
Der gingo de små; med den hyspäda handen
de ritade Asiarunor i sanden.
Dem war det så härligt att uppå en gång

bli fria från snäckornas waggning och twång.
Och mödrar och tärnor som i deras hjertan
än hörde af saknade wänner en röst,
de slöto nu småbarnen till sina bröst.
En kyß af de menlösa döfwade smärtan,
ty endast hos oskulden finna wi tröst.

Wid AsiaÖden nu Diarne gingo
på sandberget opp; men ett tecken de fingo,
och alla till hafsstranden ilade då.
En fana ur gullsnäckan Diarne togo,
hög war den som masten. Mot himmelen blå
ett gyllene Lejon sågs waja derpå.
Den wäldiga fanan på berget de drogo;
å gullhjul den stod, och den rullades opp
wid jublande skri utaf Asarnes tropp.
Nu gafs dem en wink utaf AsiaÖden,
och tyst stod en hwar; likwäl swallade bloden.
Men AsiaÖden upphöjde sin röst,
och qwad denna sången med flammande bröst:

»O hell oß! wårt hopp blef ej swiket.
»Sjelf Skulda hopknyter det bandet,

»som Urda och Werdandi snodde!
»Hon ger oß det Nordliga riket.
»Det liknar hwitglänsande landet,
»der Skanda den helige bodde;

»Dit fädernes Andar sig samla,
»dit sydsolens strålar ej hinna,
»och icke deß lustar der reta.
»En bild af det Urlandet gamla
»i kyliga Norden wi finna;
»ty skall också Swerga den heta.

»Likt Nordpolens Gudom den höga
»på fanan må Lejonet swäfwa,
»och gifmildt hitwinka de gäster.
»Frid tindre i djurkungens öga;
»men ryter han — werlden skall bäfwa
»från Söder, från Öster och Wester.« —

Han qwad denna sången med Gudalik röst,
dock kylte en aning hans flammande bröst,
förrn sluta han sått deßa skallande orden.

Kring fältet en högtidlig tyſtnad ſig ſpred;
hwar föll på ſitt anlet andäktigen ned,
och kyßte den nyſedda fädernejorden.
De tackade Nornorna hwar på ſitt ſätt,
ſom ännu beſkyddade Aſarnes ätt.

Men likſom all luften ſå ſtilla ſig hwilar,
och icke ſig lyfter ett ſtrå eller agn,
en ſtund förrän AnkaThors dönande wagn
med guiſtrande hjul öfwer molnen framilar;
den kommer, den rullar från ſky öfwer ſky,
och folken och djuren förſkräckas och fly,
och ſjelfwa wår moder, den urgamla jorden,
hon darrar. — Så darrade allt uti Norden,
ſå andakten ſtördes af gräſeligt guy.

Och AſiaOden, ſom ännu ej hunnit
att utſätta wårdmän kring höjd och kring ſtrand,
hof härſkölden opp i ſin mäktiga hand.
En bild af ſitt innerſtas urbild han funnit;
men knappt likt en ſkugga framſkymtade den,
förrn åter förrädiſkt den flydde igen.
Otalige blåmän, otalige jättar
af Kare och Haloge förde dithän,

upphäfde kring fältet ett rasande skrän,
likt det, hwilket Wola om Garmur berättar,
när han uppå Ragnaroks rysliga dag
skall tjutande uppwäcka trollen till slag.

Af Asarnes barn och af Asarnes qwinnor
ett gnällande skri mellan larmet sig hof.
Så uppstiger skri från de rädda herdinnor
när brummande björnar, utgångne på rof
och mordlystne sig öfwer hjordarne kasta.
De ilande herdar, som wäpna sig då,
mot hungriga rofdjuren ringa förmå;
ty deßa allt fältet med offer belasta.

Asarne.

Fjerde Sången.

Innehåll:

Kare, Haloge och en mängd Jättar anfalla Asarne. De tåga uppåt sandberget. AsaOden söker ensam att uppehålla dem, medan Diar och Kämpar wäpna sig, och ofwanpå bergsplanen slå en krets omkring Asafanan samt qwinnorna och den uppförda egendomen. Walkyriorna samt Freja rida omkring på stridsfältet. Kare och Haloge fördrifwes af AsaOden. Hans lif i fara; Hermod räddar honom. AsaThors kamp med Thiaße, Bergelm' Gymer, m. fl. Han understödes af sina bröder, Asa-Heimdall och Wale. Hrugner inbryter i Asarnes sköldborg; färdig att taga deras fana, angripes han af Sigurlam. Walkyriorna nalkas. Deras twist. Freja räddar honom. AsaTyr försvarar fanan. Hrugner bortför en af Asarnes hästar.

Asarne.

Fjerde Sången.

Förwirringen steg till sin höjd innan kort;
ty Kare och Haloge stridsstarke woro.
När Hermod från isberget jagat dem bort,
till blåmän och jättar med härsbud de foro.
Nu Kare och Haloge rusade fram,
dem Kalewa följde, den grufliga jätten,
han fader och Höfding för Jotuna-ätten,
lik Bergelmer, fadern för Bergresars stam.
Tolf söner har Kalewa, honom de följde,
i rysliga rustningar woro de höljde,
Till wenster om Kalewa Turrisas gick,
och namnet af Krigsgud bland Jotar han fick.
Än ofta i Lappland hans wålnad man skådar,
med härsljud i luften den örlig bebådar.
Och närmast gick Juutas i deras här,

han jätten, som fader till ormen ju är?
Wid Hiisi, trollet, mest grufligt af alla,
som ulfwar och björnar likt får plägar walla,
wid detta kom Turilas, makalöst stor,
som trotsar i kraft sjelfwa Asarnes Thor,
han Bergresen, hwilken plär klipporna slunga,
likt bollar af snö, så att jorden månd gunga.
Samt hundrade andra Bergresar och troll,
som anländt från nära och fjermare håll.

Likt stormilen fram öfwer slätten de foro.
Och Ulfgrim och alla hans ättmän der woro,
samt Bele den starke, fast icke mer ung,
och Hrugner, med stenklubban rysligen tung;
den åldrige Bergelm, en ättlägg af Ymer,
den stolte Thiaße, och gullrike Gymer,
se, deße nu rusade fram på en gång
mot AsiaOden, som slutat sin sång
för Asarne, hwilka sig barnsligen glädde
åt namnet, han gaf till det land de beträdde.
Men deras annalkande fienders fart
wid branten af sandberget saktades snart,
på hwilket stod Asarnes uppresta fana;
ej lätt war att wägen till henne sig bana.

Som halfwägs mot klippornas brantaste topp
de stormdrifna böljorna wältra sig opp;
en öfwer den andra allt högre ses sträfwa,
och ilarne högre och högre dem häfwa,
upp stiger en rök från hwar fraggande wåg;
så uppföre sandbergets brantaste sida
den grufliga härskaran ställde sitt tåg,
med hoppet att segra, med åtrå att strida.
Dock kunde det icke brådilande skrida;
ett steg gick tillbaka när tre gingo fram.
I luften upphwirflade skyar af dam,
liksom när en dimma i dalen sig samlar,
och högre och högre kring höjden sig brer,
der wandraren länge förirrande famlar.
Så skockades dammet allt mer och allt mer,
hwar jättarne fram uppå sandberget foro.
Ibland dem de främste halfskönjade blott
om nära, om långt de från fienden woro.

Men AsiaOden, den härliga Drott,
war lugn i sin blick; ty han älskade striden.
Han wiste begagna den ilande tiden:
tre slag på den gullagda skölden han slog,
sig kämpe wid kämpe i stridsordning drog.

Kring uppresta Asiasanan framträngde
de dödsbleka qwinnor och tärnor och barn.
Likt hindar, som slutas i jägarens garn,
så Diar och kämpar kring deßa nu stängde
en sjufaldig sköldborg, så tät och så fast.
Dit makades allt uti ytterste hast:
de dyrbara hästar, som Asarne förde
från Swithiod det stora, och tusende ting
som Asia-Diar och Disor tillhörde.
Stolt stodo de wäpnade männer omkring
de bäfwande qwinnor, likt norddalens klippor,
som sluta kring blomstren en skuggande ring,
att windarnes anddrägt ej hinner hans sippor.
Och högre och högre på sandbergets topp
sig männernas sköldborg nu makade opp.
Och Diarne sig mellan ledena spridde;
ty höfdingens wink war dem nog att förstå,
hwad plats som i striden en hwar skulle få.
De ilade dit, och der modigt de stridde.

Men några af kämparne hastade bort
att snäckorna sina för jättarne skydda.
Förgäfwes war mödan, och tiden för kort!
Som enslingen ilar att rädda sin hydda,

när sprakande skogselden nalkas till den,
och träden strax stänga hans bana igen;
så Asarnes kämpar till strandbrädden samla,
der wäntade dem endast ofärd och död.
Ty icke de lydde hwad Höfdingen höd;
han höd dem till bergshöjden alla sig samla.
Snart wordo nu snäckorna sänkta i grund,
mång wrak deraf flöto kring Stockholmens sund.

Men se, uppå sluttningen, redan ej wida
från sandbergets öfwerста kant man nu såg
de främsta af Jättarnes härsmakt framskrida.
Förfärligt för alla nu war detta tåg;
men AsiaÖden, så lugn i sitt öga,
allena emot dem på sluttningen gick.
Han kastade strax en beräknande blick
på skaran, som tycktes dock bry honom föga.
Men uti sitt hjerta han fruktade än
att Diarne redan ej ordnat hans män.
Och liksom ett frimodigt lodjur sig ställer
framför sina ungar, som lekande gå
på kullen, när hundarne rusa derpå.
Hon märker att snart hennes lif det ock gäller;
men icke derföre hon modet dock fäller.

Hon frukter för ungarna blott; fastän skygg,
hwar af dem står hopkrympt bakom hennes rygg.
Och nu med ett fraggande gap hon sig wärjar,
och baklänges långsamt till kulan sig drar:
sin yngel alltjemt bakom ryggen hon har.
Ej räds hon om hundarnes bett henne sargar;
först räddar hon sig, när hon räddade ser
de små, som i jordkulan makat sig ner.
Så AsiaOden ej rönte sin wåda,
ej fiendens styrka och fiendens mod.
Då kunde hans Gudakraft tydligt de skåda;
ty ensam, lik månan bland blodmoln, han stod.

Nu Haloge, Kare och Jättarne alla,
upprusande, AsiaOden anfalla.
Som hastigt om wåren uppswäller en flod
med rysliga dön, och förskräckelse breder,
herdinnorna bäfwa och hjordarne fly,
förfärade af detta hotande gny;
men Wikingen, hwilken sin fristad bereder
i nejden, han tager sin spade i hand:
han gräfwer nu kraftigt, och floden han leder
i öppnade diken mot träskenas strand.
Så rusade Jättarne fram i en skara,

den ena den andra till hinder tycks wara;
men AsiaOden, i krigskonsten klok,
han länkade tåget, som wisast han tyckte.
Likt störtwågor trollskaran framåt sig wrok,
men Asarnes sköldborg tillhopa sig tryckte,
och högre och högre på bergåsen ryckte.
Och AsiaOden och hela hans här
då började kampen. Och Jättarne der,
som trodde att segern de fått länge sedan,
wid motståndet började sakta sig redan.
Men Asarnes fylken allt ordnades mer,
som männer i gillet sig ordna man ser.

Beredd war nu striden; hwar kämpe stod färdig
att dö på den plats han af Diarne fick.
Bemärkt af de inslutna qwinnornas blick,
han måste bli AsiaHöfdingen wärdig.
Och kampens Gudinnor, de mäktiga Mör,
som Walfader sänder från höga Walhalla
att gästbjuda dem, som på stridsbanan falla;
ty Walhallas sällhet de kämpar tillhör;
Walkyriorna Gudur och Skulda och Roka,
nedkommo på skummande hästar ur skyn.
Ty Walfader ledd af den förtida syn,

ren sagt dem hwad öde månd Asarne hota.
Så glade Walkyriorna hörde derpå,
och hastigt till Nordsjällen redo de då.

Med gyllene hjelmarne slutne kring pannon
och spjutet framför sig, i forskningsfullt skick,
från ställe till ställe de följde hwarannan,
bemärkande allt med sin stridswana blick,
hur hjeltarne stredo, hur blodskampen gick.
Så tyste de månde på gullsadlar sitta;
men Gudur, mer het, mera lifslig också,
red alltid framför sina stridssystrar två:
deß ögon som stjernskott i pannan månd spritta.
Mer hård i sitt lynne, mer wild i sin blick
satt Rota, och såg på de stridandes skaror,
osynlig hon dref dem bland dödar och faror;
hon tyckte ej ofta att blodskampen gick
så starkt, att tillräckliga offer hon fick.
Men Skulda, mer dyster, men lugn i sitt öga,
beräknande följde i striden en hwar;
ty lynnet och bilden af Nornan den höga,
som Skuld äfwen kallas, bekommit hon har.
Af alla de systrarna wißast hon känner
de hjeltar, som räknas bland Walgudens wänner.

Så redo de trenne Walkyriorna der
i leden bland Asarnes stridande här.
Med wördnad förbi AsaDiar de foro;
de kände den höga gudomliga lott,
som Diarne af de Odödliga fått,
och wiste att deße ej dödsmogne woro.
Men hastigt de ilade åter och fram,
att utwälja dem ibland kämparnas stam,
som Walfader önskade se i Walhalla.
Berörande deßa med himmelska spjut,
de wigde dem in att i stridsbullret falla,
men ingen förmärkte af kämparne alla
enär till Einheriar de kordes ut.
Walkyriorna fram mellan ledena trängde,
de himmelska spjuten som oftast de swängde;
men ingen af kämparna sett eller hört
om någon, om ingen med spjuten dem rört;
ty Fylgian, som följer en hwar här i tiden,
hon känner wår swaghet, och skonar den jemt.
Den man, som sitt nederlag trodde bestämdt,
besegrades ren, förrn han började striden.

Men icke der redo Walkyriorna blott
att utwälja kämpar till Walhallas gille;

den härliga Freja af Nornorna fått
bland swärdfallne hjeltar en jemlika lott,
och nu hon med Walfader dela dem wille.
Den härliga Wanadis uppå sin häst
nu ljungade fram ibland Asarnes leder,
att wälja sig gäster till Folkwangers fest;
och öka sitt walde och öka sin heder.

I gullhjelm med swajande buske så hög
och gyllene brynja om swällande barmen,
och Seidstafwen stödd mot den snöhwita armen,
i hwimlet af Asarnes härar hon flög.
I en af de nätta hwitglänsande händer
så ledigt den perlsatte tygeln hon höll.
Och halft öfwer hennes gudomliga länder
den luftiga, purprade manteln nedföll,
som lätt öfwer brynjan hon hopfästat hade,
med knapp utaf bernsten och skiftande band,
och fritt i mång weck öfwer skullran sig lade,
likt purprade luften wid morgonens rand,
när utaf småskyar den wattras ibland.
På hästryggen släpet af manteln sågs hwila,
och stundom så ledigt det sänkte sig ner,

och

och stundom sig höjde allt mer och allt mer,
i mån, som Gudinnan månd snabbare ila.
I böglar af gull stodo fötterna små,
Gudinnan bar silfwerskirs skor deruppå.
Och hälen, den småtäcka fotknölen nära,
en sporre af klaraste gullet sägs bära;
på wristen, som högrundad hwälfde sig opp,
den fästes med gullband, i form af en knopp.

Ej sällan hon trafwarn med sporren månd twinga,
att in ibland drabbande härarne springa;
ty fast ej den himmelska trafwarn är yr,
han gerna mandråpande striden dock flyr.
Än med de gudomliga rundade wador
och småtäcka knät hon bestämde hans fart,
och än hon med gullstången kittlar hans lador.
Den skyggande trafwarn helt saktmodig wardt,
som kunde han sjelfmant begripa och finna,
att pilarne wika för Folkwangs Gudinna.

Så red hon bland stridande Asarnes här,
och fastän af larmet och ifwern hon tycktes

kanhända mer hetsig, än annars hon är,
likwäl hennes himmelska drag ej förrycktes;
blott rödare blef hwarje ros på deß kind,
lik tärnans i Norden wid wårdagens wind.
Men hwar gång en kämpe föll ned wid den höga,
då syntes en perla i Wanadis öga;
ty de endast tillfalla henne, som dö
för Drott eller land och för wän eller mö.

Men icke red Freja på blodiga hästen
ej heller de trenne Walkyriorna der,
att gästbjuda någon bland Jättarnes här
till Folkwanger, eller till Walhalla-festen.
Dit aldrig en Bergrese inträngа får;
för godt är för Jättar det glada Walhalla.
När någon af deßa för swärd månde falla,
hans skugga till Köldwerlden Hwergelmer går;
till Ragnaroks domsdag dit störtas de alla.

Nu striden war börjad, nu gick den med fart,
Walkyriornas gästbjudning företogs snart.
Men se, när som Kare och Haloge märkte
hur Asarne sig uppå höjden förstärkte,
då började hjertat, der öfwermod bott,

betwifla den seger, som säker de trott.
Ej wiste de säkert hwar strida de borde,
en seger på höfdingen wore wäl störst,
och endast hans undergång werklig den gjorde;
men fåfängt mot honom de framrusat först.
Dinsider när länge de öfwerlagt hade,
den trotsige Kare till Haloge sade:
»Här gäller att strida, då strida man kan;
»den segrat till hälften, som försteget wann.«

Han talte, och stolt som den fraggande floden
han rusade fram emot AsiaOden,
och ordade på ett förakteligt sätt:
»Hell ware dig fader till Gudarnes ätt!
»Jag ser att du liknar den mäktiga, höga,
»som fordom sitt ena gudomliga öga
»hos Mimer den wise ju satte i pant,
»att blott få en dryck utur wishetens källa,
»hwars heliga åder man säger uppwälla
»ur Ginnungaswalget? Man nämner för sant
»att af den ur ögat utströmmande bloden
»förswagades något den mäktige Oden.
»Jag twiflar dock mycket derpå, då jag ser
»den kraftfulle Guden, som wred sig nu wisar.

»Och icke så ringa den äran jag prisar,
»om endaſt ett hullſår åt honom jag ger.«

Så började Kare att fienden reta,
och lade dertill deßa ſmädord ännu:
»Se, Oden den ſtarke ſå nämnes ju du?
»ty bör ock mitt ättnamn tillbaka du weta:
»Jag Fornjothers ättling och Kare månd heta.
»Så ättgod ſom du icke wara jag lär;
»men Ymer den gamle min ſtamfader är.«
Och förrän han hunnit det talet fullborda,
med upplyfta ſpjutet han rusade till;
men AſiaOden ſom klippan ſtod ſtill,
ej hördes han något till fienden orda.
Han heſdade ſig, och han ſpejade ut
hur ſäkraſt han ſkulle nu bruka ſitt ſpjut.

Och likſom två björnar ſig reſa med ifwer
på bakbenen opp, för att börja ſin ſtrid:
förſkräckligt de brumma, och hålſkogen gifwer
kring hällar och kullar ett genljud derwid.
Förfärliga ſlag åt hwarandra de dela;
men en är dock mäktigaſt. Wißaſt hans ſlag
mot fienden rigtade, aldrig förfela.

Och fienden slutlig, som känner sig swag,
från stridsfältet bortdrager sårad och blodig.
Så kämpade Kare mot Asarnes Drott,
af hwilken mång sår allaredan han fått.

Men AsiaOden stod ännu så modig.
Och Kare sprang baklänges gång efter gång,
och rusade framåt med grufliga språng,
upphäfwande dristigt sin lans och sin stämma.
Men AsiaOden sägs anfallen hämma,
ty guldlagda skölden framför sig han höll,
fast troll efter troll öfwer honom nu föll.
Förbittrad drog Kare utaf sina händer
de ogenomträngliga stridshandskar twå,
att bättre i spjutet han fasthålla må.
Hårdt bet han ihop sina gnißlande tänder,
och grep om den gräsliga spjutstången då.
Nu Kare för nionde gången framrände,
i framstupad ställning mot Drotten han sköt;
men lansen mot guldlagda skölden sig bröt.
Och AsiaOden sin öfwermakt kände
och kastade lansen, och hårdt honom dref
i handen på Kare, som willrådig dröjde
med afbrutna spjutet; och sårad han blef,

ty lansen en fåra till armleden plöjde.
Men AsiaOden sin lans redan drog
tillbaka. Deß hulling ett köttstycke tog
ur tumbalken utaf den sårade handen,
och blodigt det rullade neder på sanden.

Nu Kare sitt slagswärd ur skidan drog ut
och ropade: »Ännu är striden ej slut;
»ty Fornjothers ättling en arm ännu äger.
»Låt se om den duger; ty det jag dig säger:
»att du eller jag måste dö eller fly.« —
Han talte, och upplyfte swärdet med iswer,
så mörk i sitt öga som höstnattens sky,
när stormilen moln intill moln sammandriswer.
Nu blixtrade swärdsudden; stark war deß fart,
ej osäkert Windförsten Kare den rigtat
åt brynjans hopfogning på bröstet han sigtat,
och öppnad en fogning på gullbrynjan wardt.
Fram lopp han så snabbt, att ej AsiaOden
hann föra sin sköld fram mot fiendens spets,
ty flere der woro, som halft i en krets
mot honom sig rustat. Likt afgudastoden
när konstnärer många arbeta derpå;
de alla med werktyg kring honom ses stå.

Sig AsiaOden ej länge betänkte:
högt öfwer sitt hufwud han lyfte sin lans,
men udden i Windförstens halsgrop han sänkte
der brynjan är hopfäst med halsringens krans.
Snabbt sträckte han ut den uppwinklade armen,
och mörkare än blef då Windförstens blick.
Han drog sig tillbaka, han wacklande gick,
med handen för såret, ur stridsmannaswärmen;
å nyo hof segraren guldlansen opp
i tanke att ända den flyendes lopp.

Men Haloge hade ej wäntat på slutet,
ty förrän hans bror stod med afbrutna spjutet
han redan framrusat mot Hermoders son,
som månd emot honom och flere sig wärja.
Men Haloge, då han såg blodstrålen färga
sin halfbroders bröst, hwilken gick derifrån
med wacklande steg och med segrarens hån;
då upptändes wreden, då hetsades bloden
i Eldförstens hjerta. — Mot AsiaOden
med ytterста wrede han närmare gick,
en norrskenslik flamma flög framom hans blick.
Han tänderna skar, och de orden han sade:
»Den segern fick Asia-nidingen lätt:

»men icke han känt hela Fornjothers ätt.
»En afkomling ännu i Norden han hade,
»som lärt sig att pröfwa de främlingars rätt.«

Han talte, och swärdet han öfwer sig höjde;
det sken likt en ljungeld i luften deraf.
Ett hugg uppå gullhjelmen Drotten han gaf,
som detta med skölden till sidan afböjde.
Ett stycke af skölden på marken nu föll;
men Haloge grep det med seniga handen.
»Ej länge den gudskänkta härsköldeu höll.«
Så skröt han, och stycket han slängde i sanden.
Men AsiaOden förgrymmad nu wardt,
dock wiste han wisligt att sansa sig snart.
Ej ord han nu talte att Haloge wäcka,
han wiste likwäl att hans öfwermod stäcka.
Sitt öga på Haloge fäste han då,
ej Haloge kunde hans blick emotstå.
Ty gruflig war Drotten i Jotunastriden,
fast blid ibland wänner och ljuflig i friden.
Och Haloge hastigt tillbaka sig drog,
han wille sin grufliga stenklubba taga,
ty hugget i skölden, han märkte det nog,
det månde det äggskarpa swärdet förswaga.

Men förrän tillbaka sig Haloge wände,
sin båge nu AsiaHöfdingen tog;
deß sträng med en gudastark sena han spände.
En pil mot den lutande Haloge for
i höften, der lifbrynjans nederste ände
till lårbrynjan fogas. Deß öppning war stor,
ty Haloge böjde sig ned att med handen
upptaga sin klubba, som låg der på sanden.
Det märkte hans owän. Likt stormwindens il
mot Haloge flög den förgiftade pil:
han drog den ur såret; starkt forsade bloden;
han bortgick, besegrad af AsiaOden,
som stod lika lugn uti drabbningen der,
förjagande tusen af Jättarnes här,
likt spån, som kringhwirflas af forsande floden.

När Turilas såg det; förgrymmades han,
och kastade skölden och bort han nu rusar,
att winden, af farten, i skogstoppen susar.
Omsider en lösrifwen klippa han fann,
så stor att den rörs ej af hundrade man.
Men Turilas grep denna bålstora klyfta,
högt opp öfwer hufwudet månd han den lyfta.
Fram lopp han att gifwa på närmare håll

det dödsslag han AsiaOden tilltänkte;
ty gruflig i kroppsstyrka war detta troll.
Nu klippan framslungades liksom en boll
mot AsiaOden. — När maßan sig sänkte
högt dallrade luften utaf hennes fart.
Och AsiaOden, som uppmärksam wardt,
ej wiste i winken hwad göra han borde;
ty klippan ren började sänka sig ned:
han träffades, om han ej undan sig wred,
han träffades, om han en rörelse gjorde.

Och willrådig AsiaOden nu stod,
dock kunde det icke förqwäfwa hans mod.
Men Walfader, hwilken i glada Walhalla
till bords redan satt sig med Gudarne alla,
när Jättarne hade begynt deras tåg,
på Hermod sin son och sin härold han såg,
och talte till honom de warnande orden:
»Fort; ila nu genast till fjällstängda Norden,
»att rädda din son; ty jag wet att han står
»bland tusende faror, fast seger han får.« —

Då hade sig Hermod på Lättfote kastat,
och ner till det fjällstängda Nordlandet hastat

Och redan han nu hade skådat en tid
sin älskade son, hwilken stod uti strid.
Men hjertat förskräcktes på Guden den höga
när klippan framslungades under hans öga,
der höljd i en sky han ej stod långtifrån.
Han sträckte sin gudaarm framför sin son,
tre steg ifrån honom han slängde tillbaka
den grufliga klippan, som sänkte sig ren,
Förfärligt den dallrande luften då hwen,
liksom när en stormil hörs ekarne skaka.
Men klippan på sandåsen störtade sen,
och rullade grufligt åt bergssidan neder
till stället, der Turilas lutande stod.
Den kom liksom Farangers häftiga flod,
och kroßade hjeßa och armar och leder
på Turilas, hwilken sig bugade då
att upptaga skölden, som från sig han lade
förrn klippan den grufliga uppsökt han hade.
Nu föll den på honom; den störtade så,
att kroßad och död han sjönk neder till jorden.
Förfärligt wid fallet då bäfwade Norden,
liksom när ett snöras ifrån wåra fjäll
nedstörtande höljer båd dalar och tjäll.
Och Turilas låg der förkroßad och slagen,

den rullande klippan än kroßade fler;
omsider den föll uppå sluttningen ner:
halft sjönk den i sanden. Och än denna dagen
man henne på stupande sandheden ser.

Allt mer och allt mer sig förbittringen ökte,
en hwar på sitt ställe en mannabragd sökte.
Och Jätten Thiaße, så stolt i sin håg,
kom fram, och på AsaThor skelande såg.
Han sade till honom de smädande orden:
»Är detta den Thor, som min ättfader slog?
»Han het ock Thiaße; hans namn jag upptog.
»Den Thor är så mycket omtalad på jorden;
»min ättfaders ögon på himmelen blå
»han kastade opp; såsom stjernor de stå
»ännu för wår blick. — Och till mera försoning
»tog Skade, hans dotter, en Gud till sin man,
»gullgifwaren Niord så kallades han.
»Har wäl denne Thor uti Thrudwang sin boning?
«Han tyckes mig något för liten dertill;
»hans Gudakraft derföre pröfwa jag will.«

Så Jätten Thiaße uttömde sin galla.
Förbittrad stod AsaThor wid detta tal,

Han sade — det dönade som i en dal,
der höstfloder många tillhopa nedfalla;
han sade: »Du wekling af Jättarnes stam,
»hur wågar du dig inför AsaThor fram?
»Stark war wäl din ättfar, som AukaThor fällde,
»men usel är du, och en wattuqwist blott
»af stammen den starka, hwars namn du har fått.
»Kom! se om jag swiker, när strida det gällde.«

Det talade AsaThor, lugn i sitt mod;
men Bergelm den gamle, som nära dem stod,
bemärkte dem genast, och talade detta:
»Rätt wigtigt jag wet om wår stam att berätta;
»ty urgammal är jag; och ensam jag war
»af Rhimthursa-Ätten på jordringen qwar,
»då Gudarne Ymer, wår Ättfader, slogo,
»och liket i Ginungaswalget de drogo,
»fördränkande hela wår ätt i hans blod.
»Mång år har jag lefwat och mycket erfarit,
»och mycket hört talas om AukaThors mod,
»hur gramse han mot mina ättlingar warit;
»men Thrymer, min ättling, ur AukaThors sal
»den grufliga hammaren Mjolner bortstal,
»och dagsleder nie i jorden den gömde,

»begärandes Freja i lösen för den,
»om AukaThor skulle få hammarn igen.
»Men Freja war ogen. Den wida berömde,
»den mäktige, starke och dönande Thor
»utsmyckad som Freja, till Thrymheim då for.
»Och Bergkungen Thrymer, af älskog bedragen,
»lät inbära Mjolner till bruden, som log.
»Den utklädde AukaThor hammaren tog;
»han lyfte den högt: och för kroßande slagen
»föll Bergkungen Thrymer och hela hans ätt.
»Är du denna Thor, detta will jag nu höra?
»och frågar hwad blodsböter ämnar du göra?
»För hela min slägt jag dem kräfwer med rätt.«

Den åldrige Bergelmer glammade detta,
med stapplande tungo. Men AsiaThor
ej hörde hwad gubben der mände berätta;
ty stark war hans stridslust, hans harm äfwen stor.
Och ren mot Thiaße han rusat med ifwer,
och ren honom jagat från stridsbanan bort.
Tre andra han sedan tre hammarslag gifwer,
hans seger war afgjord; men segern war kort.
Den åldrige Bergelm, som föga förmådde,
men genom sin ålder på sinnena rådde,

han ropade: »Frälsen de Bergresars stam.«
Wid ropet sprang gullrike Gymer nu fram,
när Thor ämnat kroßa Thiaße i slaget.
Strax Gymer i armen af ÅsaThor grep;
fast höll han; ty starkt war det mäktiga taget.
Då tarfwade Thor både styrka och knep.

Ej olikt två hungriga ulfwar, som modigt
anfalla en hingst, hwilken betande går
på ängen. Med swalget, som ännu är blodigt
af slagtade qwigor, af slagtade får,
de söka åt strupen att dödsåret gifwa;
men ej öfwer honom de mäktige blifwa;
ty bringan han aktar. Än kraftigt han slår
tillbaka, än upprätt han reser sig åter,
men icke de hungrige hwila han låter;
ifrån sig han drifwer de wåldsgäster bort.
Men uppå hans länder mång blodstrimma finnes
af klorna. De läkas likwäl innan kort;
fast af deßa ärr han sin lifsfara minnes.
Så flögo Thiaße och Gymer nu fram
mot ÅsaThor. Icke han wek ifrån stället:
orörlig han stod liksom jernekens stam
när stormilen kring henne brusar från fjället.

Än AsaThor ensam mot begge der stred,
än Gymer höll armen med händerna båda.
Med Jotunastyrka han ryckte och wred
att få denna seniga armen ur led.
Och åter Thiaße, att öka hans wåda,
sin klubba nu höjde, han ämnade slå
det sista, afgörande dödsslaget då.
Men AsaThor, lifwad af faran och harmen,
sig täckte med sköldén han bar i sin hand,
och som han den upplyft, han rigtar deß rand
förfärligt mot Gymer, som än höll i armen,
och sköldkantens slag uppå Gymer nu föll,
två armpipor kroßade den uti slaget,
och mycket den tredje och fjerde ej höll.
Nu släppte strax Gymer det härliga taget,
och bortgick med rysliga werop och skri.
Men AsaThor, hwilken fått stridshammarn fri,
igen mot Thiaße den ämnade rigta,
han wille att hwar af dem fullt skulle plikta.

Strax upphäfde Bergelm den gamle ett rop,
och tjogtals af Jättar nu rusade hop.
De AsaThor alla på en gång omringa:
man såg blott hans hammar i luften sig swinga;

ty tät flöts kring honom en skara i hast.
Likt swallande wågor på werldshafwets öcken,
som fartyget gömma; man ser blott deß mast,
men stundom, som wålnaden utur ett töcken,
det häfwer sig opp öfwer wågornas rygg,
och snart det förswinner på nytt för wårt öga.
Dock sitter den stormwane Wikingen trygg
på däcket, och bryr sig om böljorna föga,
fast strandbon, som honom från höjden ej ser,
tror ren att i djupet han störtades ner.
Så trodde de kämpar, som blödande lågo
på höjden i sköldborgen släpade opp,
att redan förloradt war Asarnes hopp,
att aldrig nu mera de AsaThor sågo.

Men AsiaHeimdal med forskande blick
den stridande härskaran märka nu fick,
och hastigt han sprang till sin närmaste broder,
till AsiaWale, och ordade så:
»Likt hundrade rasande, swallande floder
»kring klippan, de Jättar kring AsaThor gå.
Fort broder! wi honom förswara nu må.«
Och AsiaWale framilande sade:
»Det trollet, med hwilket en strid jag nyß hade,

»bråd störtande undan mitt hugg genast sprang,
»ej wiste jag sjelf hwad till flykten det twang;
»men snart skall jag det bland de andra uppsöka,
»min hämd skall jag mätta, wår ära föröka.«

Så talade. De ifrige Drottarne twå
dit lupo, der Thor mände omringad stå.
På wägen de Bergelm den åldrige mötte,
som stod der och mante de sina till strid,
sitt spjut i hans bröst Asa-Diarne stötte;
han föll; men för dyrbar war segrarnes tid
de rustningen ej af sitt dödsoffer togo.
Twå blåmänner liket på bergesidan drogo,
ej mycket de förjande gladdes derwid.

Och twehändes huggande Diarne gingo
igenom de mångstarka Jättarnes här:
Så åkern af skördarne afmejas plär.
Stor manskada Jättar och Bergresar fingo,
och se, nu sig öppnade skaran med hast
för Diarne båda. Likt Portfjället breda,
som står uti Lappland så stolt och så fast;
en wäg genom stenhårda maßan mänd leda,
och lång är den wägen, så lång och så rak.
I Jättarnes hop, hwilken Thor innestängde,

så öppnades wäg under stridslekens brak,
hwar Diarne Heimdal och Wale framträngde.

Men ännu Thiaße, af blåmännen slödd,
ur striden ej gått, fast hans kraft war förödd.
Och hastigt nu Diarne båda framrusa;
Thiaße, som swärden bakom sig hört susa,
försärad sitt hufwud åt sidan nu wred,
strax AsaThor slog med sin hammare ned,
allt uppå hans nackben. Det halsleden kroßar
och öfwersta länken af ryggraden loßar.
Och neder han fallit för segrarens fot
om ej twenne blåmän sig framskyndat hade,
och tagit i fallet den sårade mot.
På axlarne genast sin ättwän de lade;
de buro nu honom i Jättarnes ring,
som ännu likt rosdjur der stodo omkring.
Men halfwaknad Jätten Thiaße då sade:
»Den gången wäl Asarne öfwerwigt hast;
»men en gång skall också mitt sår jag wäl gälda,
»och wisa min rätt och bewisa min kraft.«
De hotelser blefwo af Bergresen sällda,
och Skulda den höga besannas dem lät;
men framdeles Saga må omtala det.

Af stridslust förförde nu Diarne blifwit,
att glömma det bud, som dem Höfdingen gifwit.
Och redan de irrande lupo omkring
på berget, och lemnade kämparnes ring,
som här och som der blef af Jättarne sedan
nedbruten; ty många de segrande fällt.
Förgäfwes sig nya i ledena ställt,
mång luckor i sköldborgen röjde man redan.
Och Hrugner, den Jätten med hjeßa af sten,
och hela hans härbonad gjord af en klyfta,
han såg huru Asiasköldborgen ren
war bruten; och Jätten han war icke sen,
högt mände sin fjällhuggna klubba han lyfta.
Likt stormwinden, hwilken med yrande dam
framrusar emellan twå klippor i dalen;
den darrande aspen, den blodröda alen
han störtar, och tränger allt starkare fram.
Så Hrugner i Asarnes sköldborg sig trängde
der öppnad den blifwit, och klubban han swängde.
Den wajande fanan han omstörta will,
han mördar och banar sig wägen dertill.

Men Sigurlam, sonen af AsiaOden,
den fagraste yngling af Asarnes stam,

Han såg det; mot trollet han rusade fram;
Han högg i hans rygg, och han såg efter bloden,
men knappast ett märke af blod han förnam,
så hård war den Jätten. Nu resen sig wände;
när Drotten han såg och sin fiende kände,
han ropade ut deßa smädande ord:
»Du qwinnornas knäswen! för möbragder gjord,
»will du äfwen retas? Så lär dig att minnas
»att krafter i trälfödde söner ej finnas.« —
Strax Sigurlam rodnande gaf detta swar:
»Fast icke som Wingthor, och Meile hans broder
»jag räknar Hlodynia sjelf som min moder,
»likwäl i mitt angrepp bewisat jag har,
»att AsiaOden har warit min far.«

Så talade Sigurlam, trotsande modigt,
och wisade Jätten att swärdet war blodigt.
Walkyriorna kommo då ridandes fram,
och hörde det modiga stridsmannaglam.
De stadnade bakom att kampen beskåda,
och Gudur nu qwädde till systrarna båda:

»Den fagraste swen,
»som gästade än

»i glada Walhalla,
»här träffade wi.
»Stor glädjen skall bli
»bland Gudarne alla,
»när han månde träda
»i Walfaders hof;
»högt Brage skall qwäda
»den nykomnes lof.«

När Gudur den wisan nu utqwädit hade, sjöng Rota et swar, och de orden han sade:

»Baldur jag såg
»skönast af alla;
»ej ur min håg
»bilden kan falla.
»Än i mitt minne
»Guden jag har.
»Skön för mitt sinne
»aldrig dock war
»någon på jorden
»sön sasom han.
»Qwinna och man
»wanskapt är worden.« —

Med köld i sitt anlete Rota det qwädde,
ty blodsbragder endast den hårdsinta glädde;
men Gudur, som häftig och hetblodig war,
sjöng åter en wisa och gaf detta swar:

»Hård är min syster,
»aldrig dig lyster
»skönhetens frojd.
»Endast bland swärden
»ser jag dig nöjd,
»hatande werlden?
»Nu jag inwiger
»kindfagran Drott
»till Einheriars lott.
»Skulda ju tiger?
»Ej kan jag dröja
»spjutet att höja.« —

När Gudur det sjungit, hon swingade ut
mot Sigurlams hufwud sitt himmelska spjut;
hon ämnade dermed att Drotten beröra,
och honom till Walgudens boningar föra.
Men Skulda den wisa, som tyst ännu satt,
hon hastigt från gullsadeln upprätt nu sprang,

och grep uti armen, som Gudur utsträckte,
förrän dennas spjut framtill Sigurlam räckte.
Och nu till de twistande systrarna två
hon qwad denna wisan, och ordade så:

»Skönare swen
»ej gästade än
»i höga Walhalla.
»Dock kan han ej falla
»på Walfaders lott.
»Freja ju fått
»af Nornorna höga
»halfwa det tal?
»Wanadis öga
»känner sitt wal.
»Sig hon tillegnar
»Drotten der står;
»honom hon hägnar,
»honom hon får.« —

Så Skulda till stridande systrarne qwädde,
ej mycket sig Gudur åt strafforden glädde.
Men Sigurlam, hwilken i blodkampen stod,

han

mot Bergresen rigtade öga och mod,
Walkyriorna hwarken han såg eller hörde.
Men sången, som nyligen Skulda framförde,
blef sann, förrän Hrugner utgjutit hans blod;
ty Freja, som Jätten bemärkt allaredan,
på flåsande trafwarn i sköldborgen kom,
hon Sigurlam walt till sin gäst längesedan,
som Skulda den wisa nyß ordat derom.

Och Freja kom fram, och Walkyriorna foro
till ledena bort, hwaresr kämparne woro.
Der fälde de tredubbelt flere till tal,
ty wreda de woro för Wanadis' wal.
De drisade icke med Folkwangs Gudinna
att twista; ty alltid den högste plär winna.
Ren Wanadis hejdat sin fraggande häst,
att inwiga Sigurlam sjelf till sin gäst;
men se, när hon sänkte på honom sitt öga,
der skön som en halfgud i kampen han stod,
ty ifwern och faran uppflammat hans blod,
då studsade hastigt Gudinnan den höga.
Så sager en Drott ännu aldrig hon sann,
alltsedan den älskade Ödur förswann,

för hwilken hon gullröda tårar än gråter,
och hwilken förgäfwes hon än söker åter.

Men ännu stod Sigurlam trotsande der,
lik menlösa lammet, wid ulfwen den grymma,
den stunden då blodet han törstigt begär;
det will icke dö, och det kan icke rymma.
Den fraggande Hrugner sin klubba nu hof:
en dödskold i Sigurlams ådror sig trängde
wid farten af klubban; så Hrugner den swängde;
och redan war Sigurlam trollkämpens rof.
Men Freja, osynlig för dödliges öga,
red fram för att rädda den kindsagre Drott.
Gudomelig styrka besatt wäl den höga,
dock gagnade nu hennes Gudakraft föga,
ty gruflig war styrkan som trollkämpen fått.
Gudinnan till sides wäl dödsslaget böjde,
och kanten af stenklubban slant utanför
på Sigurlams arm; djupt en fåra den plöjde
likt plogbilln, som kraftfulla odlaren kör.
På höften det grufliga slaget månd stanna,
det kroßade ledgångens senor och ben.
Af smärtan sig rynkade Sigurlams panna,
och strålande ögonen mattades ren,

och rosen på kinderna bleknade sen.
Till jorden omsider neddignade Drotten;
men Hrugner, som redan för död honom höll,
skröt genast: »Ej knäswennen wäntat den lotten;
»nog hård war den bädd hwarpå mökämpen föll.«

Den trotsige Hrugner de smädorden sade,
och lopp till det werk han sig föresatt hade.
Af Wanadis stödd, nästan sanslös uppstod
den kindfagre Sigurlam, höljd utaf blod.
Så ensam och fjerran från ekarna alla
den ungwexta lönnen om höstqwällen står
med blodröda blad, hwilka småningom falla,
när stormarne skaka deß ynglingahår.
Men Sigurlam in uti sköldborgen fördes
af Freja, som sen hwarken sågs eller hördes.
Af uttömda blodet förswagad han wardt;
två mångkluga qwinnor bemärkte det snart.
Förfarne de woro i läkedom båda:
de wisligt förbundo den sårade Drott,
men kunde ej läka de skador han fått.

Allt större och större blef Asarnes wåda,
och Hrugner allt längre nu rusade fram

der fanan stod högt på sin gyllene stam.
Han nedslog de män, som den wille förswara,
lik ulfwen, som slagtar mång diande lam,
förrn herden ännu har förmärkt deras fara.
Och Hrugner i härfanan grep nu med mod;
bland Asiaqwinnor, i sköldborgen slutna,
ett gräseligt skrän wid den synen uppstod,
de trodde ren Asarnes härleder brutna.
De wankade skriande åter och fram,
och trodde att träldomens timma war inne.
Men Syr, mera stolt, mera lugn i sitt sinne,
en kraft utaf Freja inom sig förnam;
och djerf, som björninnan, mot Hrugner hon rusar:
hans jättearm griper, och på honom ser;
med Wanernas Seidkonst hon så honom tjusar,
att armen wid sidan föll domnande ner.
Platt intet emot hennes blick han förmådde;
ty skönhetens wälde är ewigt och stort,
i hjertat af Jättarne sjelf är det spordt,
fast Gudarne sjelfwa ej öfwer dem rådde.

Förlamad war Hrugner i kraft och i mod;
men wäckt utaf qwinnornas nödrop och jemmer
såg AsiaTyr hwareft Bergresen stod:

Han rusade fram, lik en hwirflande flod,
trängd fram utmed klippan, som halft ho-
nom dämmer.
Han gjorde sig wäg bland Asyniors mängd,
med skölden på stympade armleden buren,
och stridsyxan högt öfwer huswudet swängd.
När Hrugner det såg, lik den folkilska tjuren
han sänkte sin panna, utrustad till mord,
och mumlade fram dessa hotande ord:
»Är du den, som handen i ulfsgapet lade?
»Ha! om mer än endast en näfwe du hade,
»jag skulle dig pröfwa; men dwergarne små
»den enhändte Asa-Drotten må slå.«

Så Hrugner. När Tyr dessa smädorden hörde
hans sinne till gräselig wrede det rörde,
han röt liksom fraggande elfwernas dån:
»Förhatlige Rese! snart nog skall du pröfwa
»om Asa-Tyr mer än en arm kan behöfwa,
»och om han wet gälda ditt dristiga hån.«
När Tyr detta utsagt han stridsyxan swängde,
på stenskölden högg han; den gnistrade högt,
och hugget sig djupt in i flintmassan trängde;
men fåfängt sin styrka han likwäl försökt.

Och ännu stod Hrugner med domnade armen,
han tänkte att hugga; men kraften war spilld,
och mörk i sitt öga, med wreden i barmen,
han gick ifrån fanan, så grym och så wild.
Lik jagade tjuren, med rullande öga,
med steg lika trotsande, steg lika tröga,
och nickande panna han gick derifrån,
och mumlade fram deßa orden med hån:
»De uslige Asar sin trollkonst behöfwa;
»men nog skall en gång också Hrugner dem pröfwa.
»De usle, som yfwas af ära och makt,
»de skola snart lönas med Jotars förakt.«
Han mumlade fram deßa hånande orden,
och gick, och för jättestegen bugnade jorden.
Men Tyr wid den räddade fanan nu stod,
han sade de orden med lugnare mod:
»Om AsaThor får dig i enwige pröfwa,
»du mera än nu lär din styrka behöfwa.«

Han talte; besannadt omsider det wardt.
Men Hrugner nu bortgick, förmärkande snart
hwar Asarnes hästar, med gullsadlar prydde,
der stodo bland skränande qwinnornas tal.
Han grep åt den bästa, som ilande flydde;

ty ingen, blott Asia-Oden, den lydde.
Men Hrugner förtretad strax utan allt wal
tog fatt i den ena wid gyllene stången;
och när han af Bergresen kände sig fången,
han stegrande hof sig på bakbenen opp;
med hopkrympta ryggknotor hopp efter hopp
han deresster gjorde, att röfwaren slippa.
Och ofta och starkt han med bakdelen slog;
men röfwarn den starke hans ifwer belog,
och sade: »Utmed mig så fromt du månd trippa,
»med hö och med halm i mitt präktiga stall
»din fromhet och wälmening gälda jag skall.«
Den hånfulle Hrugner nu uttalat hade,
och hårdare gyllene käftkeden grep;
den frustande hästen förstod detta knep
och äfwen de orden, som segraren sade.
Förgäfwes mot honom han ifrades djerft:
stark war han; men Jotunakraft han ej ärft.
Och Hrugner ur köldborgen rofwet nu förde;
de andre af springarne sågo derpå,
af sorg deras hjertan förgrymmades då,
och gräsligen djuren då gnägga man hörde.
Men störde af stridens forfärliga dån,
ej Diar, ej kämpar bemärkt detta rån.

Och modet nu wexte bland Jättarnes skara,
med Asarnes undergång, Asarnes fara.

Och striden gick häftigt och striden gick jemt,
hwar mötte den lott, hwilken Fylgian bestämt.
Som bladen nedfalla om höften från linden,
då Nordan, den armstarka, hårdsinta winden
utöfwer de frostade fälten går fram,
och skakar med kraft hennes moßiga stam;
och då han med hulldigra, uppspända kinden
på löfkronan blåser allt mer och allt mer,
och blad falla högtals wid bladhögar ner;
så Asiakämpar för Jättarne föllo,
de sköldarne fasängt mot trollswärden höllo.

Asarne.

Femte Sången.

Innehåll:

Hermod, fruktande för stridens utgång, ilar till Walhall. Under wägen möter han Dag; beder honom öfwertala sin Moder, Natten, att ända striden. Dag lofwar och uppfyller detta. AsaOden samlar sina Diar till rådslag. AsaLokes swek upptäckes. Gästbud i Walhall. Odens försigtighet. Hermod kommer dit, beklagar sig öfwer Freja och Walkyriorna. Oden tillåter omsider Frigga samt alla Gudarne att åstäda striden. Sedan Natten af Kare blifwit underrättad om sitt misstag, börjas striden. Härens uppställning. Kämparne uppmuntras af AsaBrage. Jättarne angripa ännu häftigare.

Asarne.

Femte Sången.

Än wacklade segern, än rasade striden,
och redan till ända war dagen förliden,
då Hermod, den ilande ryktenas Gud,
som för omkring werlden de Ewigas bud,
med klappande hjerta såg Asarnes fara,
att föga förhoppning om seger månd wara;
och modfälld i hjertat han talade så:
»Till Walhallas Gudar jag hastigt will gå,
»de rädde min Son.« När så talat han hade,
sitt gullbetsel han uppå Lättfote lade,
och snabb som en blixt han bortilade då.

Snart under sin luftiga resa han mötte
den härlige Dag, hwilken ilande red

åt slutkande, westliga blåhwalfwet ned;
fort drifwande trafwarn, den warme och trötte.
Och Hermod, när Dag han der ridande såg,
strax fattar ett råd i sin nedslagna håg,
och Guden till Dag deßa orden nu sade:
»Hell, Dag! du uppmuntrande, liflige, glade,
»som Gudar och menniskor alltid är kär.
»Jag wet, att af Gudarnes slägte du är;
»ty Dellingur du till din fader ju hade?
»Han, Morgonens sköna, guldlockade Gud,
»tog Natten, din mörklagda Moder, till brud.
»Dig kan jag min wilja förtro och min oro;
»ty Gudarnes fränder de halfgudar woro.«

Helt ödmjukt nu Dag uppå Hermoder såg,
han mände sin strålande Skinfaxe stanna,
och swarade Guden med nedersänkt panna:
»Stor glädje uppwäcker ditt tal i min håg;
»befall, och min lydnad skall detta besanna.«

När Dag detta talat, ljöd Hermoders ord:
»Flyg, dölj dig för hela wår tröttade jord.
»Och bed nu din Moder, bed Natten framila
»på rimstänkta hästen, så swart och så rädd,

»Hon tåge, men icke i stjernmanteln klädd,
»och locke allt lefwande jordiskt till hwila.
»Du wet att hon hyllar ej Gudarnes rätt;
»ty sjelf hon är mörk och af Jättarnes ätt.
»Af Niarwe hon föddes; sin ättstam hon leder
»från Loke; ty ondskan ju mörkret bereder.
»Hon är oß ej gunstig. Ej röja du må
»hwi sådant dig lyster. Se, Asarne stå
»i blodiga strider mot Blåmän och Jotar,
»och undergång Gudarnes wänner nu hotar;
»jag derföre ämnat till Walhalla gå,
»att undsättning skaffa. War wis och förslagen;
»din Moder hon hwilat sig ren hela dagen,
»ej har hon de stridande hört eller sett;
»lätt bliswer af dig hennes hjerta förledt.
»Två männer förutan din fader hon äger,
»men skönast är han, hela werlden det säger.
»Och honom och dig all sin kärlek hon gett.«

Så talade Hermod. Han fick deßa orden
till genswar af Dag: »Se, jag lyda dig will;
»för Brodern af Baldur jag bugar till jorden;
»ty ödmjukhet hörer den ringare till.« —
Och när deßa orden han uttalat hade,

för nedböjda pannan sin snöhand han lade;
och hastade ned åt den westliga brant,
lik solen han sjönk nedom hafsbräddens kant.
Men Hermod nu ilade fram till Walhalla,
att Gudarnes bistånd mot trollen påkalla.

Ren Dagen bemärkte sin slumrande mor,
som, sömnig, dock hörde hans ord, och månd loswa
att molnhölja jorden och bjuda den sofwa
så tungt och så länge. Se, genast hon for
på Rimfaxe, trafwaren swarta och höga,
hwars steg äro snabba, men synas dock tröga.
Från betslet dröp fraggan på jordringen ner,
som dagg uti dalen man nedfalla ser.
Och Natten i mörker all werlden nu höljde,
små stjernorna sig uti dimmeskrud döljde,
och icke en enda på himmelen sken.
Och Asar och Jotar sig hejdade ren;
likwäl tordes ingen från stället sig wåga,
hwar fruktade fiendens öfwerfall än.
Så fruktar man elden, fast släckt är deß låga,
ty starkt under falaskan framglimmar den.

Och se, när som mörkret sin nattswepning lade

kring jorden, och drabbningen ändat man hade,
och allting war tyst och war stilla igen,
förutan de suckar, som qwinnorna göto
och sårades pustar, som stundom frambröto,
likt wågornas swall sedan stormen har flytt,
då började Asarnes Höfding på nytt
att forska sitt hjerta och märka sin fara;
ty se, det en segerwan höfding tillhör,
att lugn under drabbningens åskbuller wara,
men före och efter den frukta han bör.

Ej heller sig AsiaOden nu hwilar.
Wid Lejonafanan, som reslig och stor
med mångdubbla fällar nu smattrande for
allt efter som winden dref fram sina ilar,
der tändes på sandbergets öfwerста topp
en sprakande stockeld af Asarne opp.
Wid denna man Asiafanan nu röjde,
fast röken i nattdunkla hwirflar sig höjde,
än hit och än dit honom nattwinden dref,
och lågan af denne omkringjägtad blef,
hwar gång han de susande wingarne rörde
likt ormar man lågorna hwäsa då hörde.
Ej långt derifrån i den stormiga natt,

de ångstfulla qwinnornas skara nu satt.
De suto der liksom af männen förskjutna
med sofwande barnen i armarne slutna,
och här eller der satt en mor eller mö,
wid sårade sonens, wid älskarens sida,
som tycktes förglömma att såren de swida,
när tryckt till ett ömmande bröst han fick dö.

Och se, denna natten war mörk och war dyster;
men hwila sig AsiaOden ej lyster.
Sin guldlagda sköld uti handen han tog,
tre slag deruppå han med härstafwen slog.
Han wille tillhopa nu Diarne kalla,
och strax uppå sköldslagen samlades alla.
På fjermare håll stodo kämpar omkring
och slöto kring Diarnes skara en ring;
men ingen af kämparne alla dock hörde
de tal, hwilka Höfding och Diar framförde.

Och AsiaHöfdingen sade de ord:
»Det mod, som I ärft af wår fädernejord,
»den kraft, som de Ewige eder förunnat,
»dem gårdagens hjeltewerk hafwa förkunnat.
»Men ännu har drabbningen icke nått slut,

»med morgonen lyftas på nytt wåra spjut.
»Se, många ren fallit af kämparnes skara;
»wårt mannatal mycket förminskadt lär wara.
»Wår ring måste tätare slutas igen,
»att fienden icke må nedbryta den.
»Ty hören de ord, som jag talar till eder:
»uppställen, I Diar! de Asiamän
»i spetsiga fylken, trekantade leder,
»som Walfader sjelf sina wänner har lärt;
»wårt namn och wårt rykte är än honom kärt.
»Till inbördes bistånd I ordnen dem alla
»att kunna förswara, att kunna anfalla.
»En tolfspetsig sköldborg kring sandberget sträcks,
»hwar kämpe af närmaste kämpe betäcks;
»der in i hwar spetsning en höfding sig ställer,
»att stöda och strida hwar strängast det gäller.
»I erfarit Höfdingens råd och beslut;
»med lugn och försigtighet fören dem ut.«

Så AsiaOden; men Diarne glade
nu hörde det talet; och AsaTyr sade:
»Wi alla dig lyda, befall hwad du will;
»ty rätt att befalla hör Höfdingen till.«
Men AsaThor detta knappt uttalat hade,

förrn AsiaUller, som trotsande stått,
utropade detta, det ljöd icke godt:
»Att gästa i Norden är icke så härligt
»som mången det sagt; och det möte wi fått
»war just icke lyckligt ej heller rätt kärligt.
»Nu är det mitt råd, att förrn åter wi slåß
»så måste wi rättligen känna och weta
»hwad NordDrotten tänker och ämnar åt oß;
»ty annars wi osedda farorna reta.
»Nog kunde det hända att NordDrottens ord
»oß swek sedan Jättarnes seger blef spord.
»Hwad kunde wäl honom emot dem beskydda
»sen wi äro nedlagde, wi äro flydda?«

Så talade Uller, en hwar ännu teg,
men ifwern i Höfdingens hjerta nu steg;
dock wiste han wisligen ifwern att hämma.
Men AsaThor hof då sin manliga stämma:
»Min styfson! du talat ett ord icke rätt,
»och owärdigt hwar ibland Asarnes ätt.
»Om längre dig lyster min styfson förbliswa,
»då måste du icke med Asarne kiswa.
»Dig redan nog ofta bestroffat jag har,
»ty storsint och illwillig alltid du war.«

Det talade AsaThor; alla nu wände
sitt öga på Uller, hwars hetta de kände.
Han ärnade bryta mot styffadern ut,
och hotande närmade sig allaredan;
men hastigt tog Diarnes ordkastning slut,
ty AsiaHeimdall, som gått längesedan
att speja i mörkret de fienders här,
nu inträdde hastigt wid härfanan der.
Och Heimdall, när Diarne helsat han hade,
de warnande orden till Höfdingen sade:
»Dig AsiaOden det budskap jag bär,
»att lätt du är swiken af närmaste wänner.
»Se, Lopte den listiges swek jag nu känner.
»Han ilat i mörkret till Jättarne bort,
»med Kare han talat; men hastigt och kort,
»ty endast de orden af honom jag hörde:
»I morgon begynnes å nyo wår strid,
»se, Kare! då är wedergällningens tid.
»Kom, bortröswa fanan, som Asarne förde.
»På hinsidan sandberget ile du fram,
»der skall jag då halföppna Asarnes leder,
»om någon gör motstånd wi slå honom neder;
»bryt in och de skriande qwinnorna tag
»samt hästar och byten af hundrade slag.« —

»Så talade Lopte, den Loke wi kalla;
»ty hatfull han är emot Asarne alla.«

När Heimdall det slutat då ropte en hwar:
»Han döden skall lida, förtjent han den har.«
Och AsaThor ifrigt de ord hördes ryta:
»Wår fana mot trollen förswarade jag,
»när Hrugner i sköldborgen hunnit frambryta.
»i morgon gryr än en afgörande dag:
»låt se om den enhändte Tyr är så swag.«
Men AsiaOden, mer lugn i sitt sinne,
Han hade den allmänna faran i minne,
Han sade: »Här gäller mer wishet än mod,
»den tyste har wunnit mång strid utan blod.
»Må ingen på AsiaLoke sig hämna,
»nog straffad han är att wi så honom nämna.
»Hans swek är förfeladt, sen detta wi röjt,
»hans hat skall bli stillad, hans öfwermod böjdt.
»Mång kämpe har fallit i dag uti striden,
»en otrogen mördar emellan oß friden.
»Se, faran är stor, likwäl wexer hon än,
»så wexe ock modet hos Asiamän.
»Gån! som jag har budit uppställen de leder,
»att fienden sjelf öfwerraskas af eder.« —

När Asarnes Höfding sagt ut deßa ord,
blef genast den bjudandes wilja fullgjord,
försigtigt och tyst, att af Jättarne ingen
förmärkte ett buller i stridsmanna-ringen.
Och AsiaLoke, som hemligt sig smög
tillbaka i sköldborgens leder, ej tänkte
att Höfdingen wiste hur honom han kränkte;
och lugn i sitt tal och sin åsyn han lög.

Men uti det härliga, glada Walhalla
war ljust af de gyllene brynjornas sken,
så ljust som när solen, mildögad och ren
på blåhwalfwet rullar sin wagn öfwer alla.
En högtid i Walhalla Walguden gjort,
att dermed förblinda de ifriga Gudar,
att ej för de swage det måtte bli spordt
hur Asarne stodo i blodkampens skrudar;
ty fastän den wäldige äger nog makt
att skräma dem alla, det honom ej lyster.
När någonsin till dem ett strafford han sagt,
då blir han, fast ÖfwerGud, länge så dyster.
Ty Oden han älskar af hjertat ju fred,
och sjelf är han qwald, om han twingas bli wred.

Den mäktiga Frigga, hon, Walfaders maka,
de Gudars och menniskors ewiga mor,
som uti den härliga Fensalen bor,
hon månde ej heller det gillet försaka.
Hon äfwen af Walfader ditbuden war,
mång brydsamma stunder af henne han har.
En gullkrona bar hon på pannan den höga;
deß fylliga mantel war skimrande grön,
beprydd med en blomsterrand lefwande, skön.
Stolt rullade hennes befallande öga.
Så frodig hon satt der, med swällande barm,
med hullfager kind och med hullfager arm;
ty Frigga, som jordens Gudinna wi kalla,
är störst och är äldst af Gudinnorna alla.

Så suto nu alla wid Walfaders bord,
om Asarne talades icke ett ord;
ty Oden, så fast outgrundlig i sinne,
allt samtalet ledde hwarthän han det wille;
men ingen dock kunde hans afsigt förstå,
och flere af Gudarne undrade då
hur Oden war mångtalig i detta gille.
Einheriarne redan wid middagens slut,
af tärnorna gyllene rustningar fingo;

de stego från bordet och tågade ut,
och fram på Walhalliska borggården gingo.
Så stolt med hwarandra de kämpade der;
ty detta de swärdfallnes tidsfördrif är.

Men Oden med Frigga och Gudarne alla
satt stilla wid bordet i Walhallas sal.
Högt hwalfwen af gullsköldar täckta nu skalla
wid Gudarnes larm och wid Gudarnes tal.
I gyllene hornet nu Walfaders tärna,
den blåögda Mist, slog det tillrande win;
ty Walfader dricker ej mjödet så gerna.
Och Hrist, hwilken waktar de gyllene skrin,
och Gondul och Skogul och Geirskogul, alla,
som Walhallas mör och Walkyrior wi kalla,
de paßade flitigt på Gudarne opp,
förtrytsamme dock att dem swek deras hopp,
att Walfader icke dem mände befalla
med Gudur och Rota och Skulda nedgå
och gästbjuda Asar från Norden också.

På Walgudens axlar de tjocka och föra
flög Hugin, flög Munin, de korparne två,
som allt pläga se och som allt pläga höra

hwad menskor och Gudar i werlden månd göra,
och bära till Oden de tidningar då.
Och Hugin med nattwingen slog nu så sakta
och sträckte sin beckswarta hals än en gång.
Han wille att Walfader tyst skulle akta
till budet han förde, och qwad denna sång:

»I blodskamp stå Asar,
»i blodskamp så swår
»Asa-Oden nu står;
»men icke han fasar.
»Fast skrämd af deß dån
»jag flytt derifrån.«

Och Walfader lyßnade hemligt till detta;
men strax hördes Munin sin tidning berätta:

»Sen Aurgelmes tider
»gick Gudarnes här
»i grufliga strider
»mot trollena der;
»dock mins icke jag
»mer blodiga slag.« —

Så

Så Hugin och Munin sin tidning framförde;
men Oden satt tyst liksom intet han hörde.
Strax det uti gyllene hakarne klang,
och en utaf Walhallas portar uppsprang;
och Hermod den snare till Walfader trädde.
Man såg i hans uppsyn, att budet han bar
ej Gudarnes härold rätt innerligt glädde.
Än teg han; ty länge han undtruten war.
Och då något litet han utstämtat hade
han ämnade tala; men Walfader sade:
»Ej glad är den tidning till Walhall du för,
»säg derföre, Son! hwad dig modsallen gör.«

Nu Gudarne sågo med hast på hwarannan,
och Hermod sig bugade. Hastigt och kort
han torkade swetten af drypande pannan
och sade: »Från Nordfjällen nyss flög jag bort
»att Gudars och menniskors Fader berätta
»om striden. Se, derföre talar jag detta.
»Till Norden du trenne Walkyrior sändt:
»dit kom äfwen Freja, som Nornorna gifwit
»en hälft af de kämpar, som swärddräpne blifwit.
»Se, deßa till stridande Asarne landt:

»de inwiga kämpe på kämpe att falla,'
»att gästa i Folkwanger eller Walhalla.
»Om icke du will att på hundrade håll
»de Asar besegras af jättar och troll,
»så bjud att Walkyriorna wända hit åter;
»sin mordlust då Freja wäl inställa låter.
»Min son har du loswat ditt hägn och din nåd,
»ej olikt dig sjelf uti striden han fäktar;
»men föga han ensam mot trollen ju mäktar?
»Wälan! hör min bön, eller gif mig ett råd;
»ty hastigt nu ilar den wingade tiden,
»och allt är förloradt, om ändad är striden.«

Det talade Hermod så ifrigt och fort;
ej Walfader låtsade märka det stort,
och makligt han seniga handen nu slödde
innunder sitt silfwerskägg. Walhalla skalf
när Guden sig rörde. Deß gyllene hwalf
wid Walgudens ljungande ögonkast glödde.
Och Walfader teg; men den wäldige Thor
steg opp; ty hans innerstas wrede war stor
när strid emot troll och mot jättar det gällde.
Och nu detta tal han till Walfader ställde:
»Nog minnes wäl Gudars och menniskors Far

»att alltid mot jättarne kämpat jag har?
»Men ej jag förmått deras ätt att fördrifwa;
»hur skulle en dödeligs idrott det bliſwa?
»Wäl har han ſitt namn af wår Öfwergud fått;
»men menniſkobriſter dock äro hans lott.«

När Thor detta ordat, då sade med ifwer
den enhändte Tyr: »Se, det skälet war godt;
»mitt ja och mitt biſall jag Auka-Thor giſwer;
»må Walfader hylla de Gudars beſlut!«
Och haſtigt upprepade Gudarne alla,
det hördes i hwalſwen af Walhalla ſkalla;
de sade: »Wi gå emot Jättarne ut;
»må Walfader hylla de Gudars beſlut!« —
Af mjödet berusade, alla det sade;
ty mycket wid gillet de druckit nu hade.
Ej annars de driſtade orda så ſtort
mot Oden, hwars wälde all werlden har ſport.

Men när de nu sagt deßa haſtiga orden
såg Walfader opp, och de tyſtnade då.
Dock war icke Walfader upprætad worden,
och wänligen till dem han ordade så:
»Förfarne i framtiden aldrig I ären,

»och blinde J anen ej Nornornas bud.
»Ett hat emot jättarnes slägte J bären;
»men starkast det brinner hos Walaskjalfs Gud.
»Fast icke jag rustar mot trollen i striden,
»jag werkar i wislig förening med tiden.
»Mång oråd J ren mot wår styrka begått,
»sen jättarnes mör hos oß gifterätt fått;
»nu wiljen J åter så kloka Er wisa,
»och endast de stridande okloke prisa.«

Det talade Oden, och teg någon stund;
men Gudarne började klokt sig besinna.
Mång af dem ju äktat en Jotunnqwinna,
owisligen sökande jättars förbund?
Men sedan det Gudarne öfwertänkt hade,
tog Oden till orda, och åter han sade:
»Se, AsiaDiar i kampen nu stå;
»jag will att af nöden bepröfwas de må,
»om Nornornas heliga wilja skall fyllas,
»och de såsom Gudar en gång skola hyllas.
»Af egen och inre, ej främmande, kraft
»de handle! Nog swaghet de ändå ju hast?
»Dock må du, min son och min härold! befalla
»Walkyriorna strax att gå hem till Walhalla.

»Säg äfven till Freja, att nu är det tid
»hemföra de gästbjudne Asar från strid.
»Jag något will efter Er önskan mig länka
»och neder till Norden med eder mig sänka.
»En gullkantad molnstod omkring oß jag slår;
»men se, deßa orden till eder jag säger,
»att ingen de Asar beskydda nu får,
»förutan min Härold, som lof dertill äger.«

Så talade Gudars och menniskors Far,
den mäktiga skaran ren uppmuntrad war.
Men Frigga till Gudarnes Fader nu sade:
»Jag följde ock med, om ditt bifall jag hade.«
På rynkade pannan nu Walfader drog;
ty såfängan wäl hos sin maka han kände.
Men nu med en nick han åt Frigga sig wände,
hwars hjerta af fröjd öfwer bifallet slog.
Hon steg ifrån bordet och resmanteln tog.

Och alla sig bugade djupt för Walfader;
men Hermod war gladast. Och genast han for
till Norden; ty dit war hans längtan så stor.
Men Gudarne redan i prunkande rader
resfärdige stodo. Och Walfader steg

på Sleipner. Framtågande länge han teg;
men muntrare glammade Gudarne alla,
som följde med Oden från glada Walhalla.
Och Frigga den stolta med hökarne två
i gyllene karmen framilade då.
Som högt öfwer stormiga skogen och fjällen
förstlfrade småmoln i månljusa qwällen
framila på himmelen efter hwarann;
men intet det andra dock upphinna kan.
Ett moln, mera stort, mer förstlfradt i kanten,
framrullar dock främst på den himmelska branten,
tills alla omsider allt mer och allt mer
mot stormiga hafsbrynen sänka sig ner;
så Walhallas Gudar framtågade redan
på luftiga hwalfwet, der Dellingur sedan
wid morgonens timme utspridde sin glans
och lade kring östern sin purprade krans.

Men Hermod om natten ren anländt til Norden;
han sökte de trenne Walkyriorna opp,
samt Freja, som red mellan kämparnes tropp.
Och Hermoder talade genast de orden:
»Till Eder jag Walfaders ordsändning bär;
»strax skolen de blodiga spjuten I hwila,

»och åter till Folkwang och Walhalla ila.
»Eller offer ej falle bland Asarnes här!«

Så talade Hermod. De andra det hörde,
ej mycket de gladdes utaf detta bud;
men ingen förs strida mot Walaskjalfs Gud.
De tego; ej mera de lansarne rörde.
De märkte att striden begyntes igen;
men icke de wagade längre förbida.
De samlade hop deras swärdfallne män,
hwars skuggor i nattliga mörkret månd skrida
så stilla, utöfwer den ödsliga strand,
liksom de af wårstormen delade dimmor:
man strålbeklädd ser deras yttersta rand
af stjernorna eller af rodnadens strimmor.
De flyende skuggorna tycktes likså
framskymta i midnattens stund då och då.

Och Freja på frustande trafwaren redan
med gästerna sina till Folkwanger for.
Och se, deras här war båd utwald och stor.
Walkyriorna derifrån hastade sedan:
så tankfulle stödde uppå deras spjut,
å blodsprängda hästar de redo förut,

och efter dem tågade skuggorne alla
som gästbjudne blifwit till höga Walhalla,
af Nornorna gifne på Walgudens lott.
Så tågade deßa, som fallit i striden,
till Gudarnes hem ur den natthöljda tiden;
ty fällast är kämpen, som hwilan har nått.

Men Natten, Gudinnan af jättarnes stämma,
som utbredde slöjan kring jordenes rund,
att jättarnes seger owetande hämma,
hon stadnade plötsligt wid midnattens stund.
När hon öfwer Norden sin långresa ställde,
hon såg med de ufslika ögonen twå
hwar Windförsten Kare månd nedslagen gå.
Hon stadnade. Daggstänkta tygeln hon fällde
och ordade hastigen till honom så:
»Hwi wankar du kring, medan andra sig hwila?
»hwarthän skall i mörkret nu Windförsten ila?«

Så frågade Natt; men ett swar icke godt
hon fick utaf Windarnes jättborne Drott.
Han sade: »Än mera mig lyster dig fråga
»hur länge du ämnar kring blåhwalfwet tåga.
»Du wet ju att Måne, Tidsstyrarens son,

»på silfrade karmen har rest härifrån;
»och icke en gång du din stjernmantel tagit
»uppå dig, förrn hit öfwer Norden du dragit?
»Natt! född af Niarwe, wår ättling du är,
»men likwäl du hägnar ju Asarnes här!
»Men likwäl du går att ditt bistånd dem lemna
»den stund, då wi mäktade jättarne hämna!
»Se, ren öfwer Asarne seger wi fått;
»du kom, och förlorad war segern wi wunnit!«

Förtrytsam så talade Windarnes Drott;
strax svarade Natt: »Jag mitt misstag har funnit.
»Se, utaf min käraste son, utaf Dag
»jag blifwit förledd; ty en moder är swag.«
Hon knappt deßa ursäkter framföra hunnit,
förrn Kare med häftighet talet afbröt,
som höstwinden hårligt de orden han röt:
»Ja, swagheten gnager och swagheten fäller
»det urgamla jättarnes stamträd. Jag ser
»att innersta rothugget redan det gäller,
»och snart det skall störtas af Gudarne ner.
»Men gå! — wåra sår äro helade redan;
»med mäktiga trollord förwiste jag swedan
»längst bort uti Lapplands aflägsnaste flod.

»Wi brunno förgäfwes af luſt längeſedan
»att pröfwa på nytt wåra ſwärd och wårt mod.
»Gå haſtigt; ty Jotunahären will ſtrida,
»för din ſkull den måſte nu morgonen bida.«

Det talade Kare, ſå wred i ſin håg;
men Natt uppå honom med uf-ögat ſåg
och talte: »Er ſeger ej hindrad ſkall bliſwa,
»jag hem till mitt fjäll ſkall mig genaſt begiſwa.«
Hon flöt, och hon hem uppå molnwagnen for,
ſå hemſk i ſitt ſinne, ſå mörk i ſitt öga.
Och trafwarens ſteg henne ſyntes ſå tröga;
ty harmen hos henne war ännu ſå ſtor.
Och ſwetten lik dagg redan trafwaren ſköljde;
den genaſte wägen åt öſtern hon följde,
der Morgonens Gud i ſitt rosenfjäll bor.
Hon Dellingur ſåg, hwilken låg der ſå härlig,
ren wreden tog af, och hon blef mera kärlig:
och utaf hans klara, förtjusande blick
hon redan ett mildare wäſende fick.
Hon böd honom haſtigt ſtå opp för att wäcka
den klarögde, hwilande älſklingen Dag;
ty hennes utmattade blick war för ſwag
att ſe på den ſköne, ſom djerfts henne gäcka.

Och Dellingur, Morgonens hyfagre Gud,
med strålande gullhåret wiradt kring pannan,
der tusende blommor han fäst om hwarannan,
han åtlydde Natten, sin jättborna brud.
Han gnuggade sömnen ur halföppnadt öga,
och spände sin häst för den gullkärran höga,
som Dag fått att köra på Gudarnes bud.
Han wäckte den slumrande Dag ur sin dwala,
och förrän tillbaka från honom han gick,
få ord han med honom om modern månd tala;
och sonen nu Skinfaxes gulltygel fick.
Och redan sprang Dag på den gyllene karmen,
han gullpiskan swängde med skinande armen
kring dalar och fjällar. Och springarens man
högtidligt gullströdde den östliga ban.
Och förrän de wäl öfwer fjällarne hunno
likt flammande torn redan skogarne brunno.

Men AsiaOden ren uppställt sin här
i fylken. Ej olikt en tolfkantig stjerna,
som störtat på toppen af sandberget der,
stod hären i blänkande rustning så skär.
Att hwart af deß fylken befalla och wärna
nu en utaf Diarne reslig och hög

likt stjernstrålen fram mellan spetsningen slög,
på gullsmidda springarn, som striden ej pröfwat.
Af dem endast AsaThor rida ej fick;
ty Hrugner hans härliga springare röfwat,
till fots i den ljungande brynjan han gick.
Så stjernornas strålar ju olika strimma:
en mattare lyser, som utur en dimma;
dock utgöra alla tillhopa en ring,
som fägnar wårt öga wid midnattens timma.

Så Asiahären stod berget omkring;
förundrade jättarne detta nu röjde,
när Dagen med gullhjulen lufthwalfwet plöjde.
Men Kare och Haloge ilade då
hwar uppå sin trollhäst, och ordade så:
»Upp! ättlingar alla af frostiga Norden,
»nu åter är segern oß tillämnad worden.
»Upp! fällen i dag hwad wi lemnat i går;
»wår bliswer all Norden, om segern blir wår.«

När Kare och Haloge hördes det ropa,
strax jättarne rusade fram allihopa.
Som rasande björnar när wäckte de bli
ur snöiga idet af jägarens skri.

De rusa mot skogens snöskimande stammar,
med dödsmatta ögonen mätande dem,
fast wreden likwäl uti ögonen flammar;
strax lyfta de opp sina frostiga rammar
mot dem, hwilka stört deras snötäckta hem.
Så rusade jättarnes rysliga härar
mot Asarnes Fylken. Men intet förfärar
den stridswana hären; den stod som ett själl
när yrmolnen swäfwa omkring det en qwäll,
och stormen han rasar och träden han böjer,
men ingen hans wäg nästa timma der röjer.
Så började åter den rysliga fejd;
af härskri genljudade Stocksundets nejd.

Men Walfader, Frigga och Gudarnes skara
med ilande fart ned till jorden månd fara.
Ren sänkte de sig ned wid Åsöna skog;
en molnstod kring alla nu Walfader slog:
förgylld war deß kant af de skimande skrudar,
som prydde de mäktige Walhallas Gudar.
Högtidlig på himmelen molnwäggen stod:
deß rödbruna bädd war som färgad med blod.
Och Gudarne alla åt striden sig glädde
ju längre som Jotunahären framträdde;

ty Jotarnes nederlag war nu bestämdt,
fast härarnes stridslycka än wägde jemt.
Men Frigga, den mäktiga Fensals Gudinna,
med oro nu wankade åter och fram:
hon månde ej stridsbullret glädjefullt finna,
hwar gång hon ej Asarnes framgång förnam.
Ej sällan hon nyfiken hufwudet räckte
utöfwer gullrandade, döljande skyn,
af lystnad att närmare tränga sin syn;
och söga gullrandade skyn henne täckte.
Och ofta när stridsgnyt än mera tog till,
hon spratt af förskräckelse hastigt tillbaka:
likt lyßnande dufwan, som går wid sin maka,
hon bäswar, när maken ej bortila will.

Nu Gudarne länge ren åskådat striden,
och ren war en stund utaf dagen förliden;
ej Asar, ej jättar en fördel än fått.
Och likasom älskarens andedrägt blott
å nyo den häpnande tärnan plär lifwa,
fast knappast hon wet om han henne förstått;
så Asia-Diar månd uppwäckte blifwa.
Inom sig de rönte en gudalik kraft,
som allt kunde fatta, som allt kunde wåga.

En dylik förtröstan, en dylik förmåga
de i sina hjertan ännu icke haft.

Och AsiaBrage, näst AsiaOden,
mest känslig af alla, mest upplifwad då,
ej Gudarnes närwaro kunde förstå;
men starkt han den rönte i swallande bloden.
Han for bland de stridande kämparnes rad,
och högt inför deßa de orden han qwad:

»I Walhall jag skådar
»med flammande öga:
»stort buller der är!
»Hwad månne det bådar?
»För Freja den höga
»man gullhornet bär!

»Walkyrior pryda
»de framsatta bänkar
»med sköldar af gull.
»Hwad skall det betyda?
»De fagra munskänkar
»slå bägaren full!

»Einheriar blicka
»så glade mot jorden;
»hwad wänta wäl de?
»Från Folkwang de nicka
»åt fjällstängda Norden;
»hwad lyster dem se?«

Han sjöng; men af bullret han afbruten wardt;
allt längre gick striden med brusande fart.
Omsider han åter sin stämma upphöjde,
och qwad deßa ord, medan stridslarmet dröjde:

»Hell, Asar i Norden!
»för Er i Walhalla
»det gästabud är!
»För Eder på borden
»man gullkärlen alla
»i Folkwang frambär.

»I skolen som stjernor
»med gullsköldar blänka
»i Walfaders sal.
»Och Wanadis' tärnor
»Er mjöd skola skänka
»wid kärliga tal.

»Hell! striden och blöden!
»så godt är att sofwa
»i ätthögens famn!
»Hwad winns ej i döden,
»när runorna lofwa
»förwara wårt namn!«

Så AsiaBrage med muntrande sånger
uppliswade kämparnes mod flera gånger.
Så glade de hörde hans röst då och då,
emellan det afbrutna stridslarmet gå.
Likt herdarnes pipor på Norddalens kullar,
när owädret nalkas och himlen är swart,
och åskan på aflägsna ställen framrullar,
och molnwäggen hotar att nedstörta snart;
då spela de herdar, som hjordarne walla,
att deßa till hyttorna hastigen kalla.
Allt mera sig närmar den åskdigra sky,
som öfwer de ströfwande hjordarne hänger,
och då eller då någon ton sig framtränger
af herdarnes spel, mellan allt detta gny.
Så AsiaBrage sin stämma upphöjde,
bland stridslarmet hördes allt stundom hans röst
och högt flog i drabbningen Asarnes bröst;

ej faran, ej döden numera dem böjde;
ty sången ger hjertat gudomelig tröst.
De dreswo nu jättarnes härar tillbaka;
hwar kämpe snart började åter sig moka,
och jemna sitt sylke, om rubbadt det war.
Så trädet, när mäktiga stormar det skaka,
sin lodräta rigtning strax åter ju tar?

När jättarne detta förnummit, de åter med tredubbel styrka, med tredubbelt mod på Asarne föllo. Ett stridsgny uppstod, förskräckligt att höra. Så stundom det låter i grufwornas djup, när ett hwalf störtar kull, och pelarne sjunka och wäggarne bräckas, och stegarne kroßas och lamporna släckas, och stockar och ställningar, stenblock och mull, samt djuren och menskorna, allt om hwartannat, som nedstörtat fullt, eller halfwäga stannat, det ramlar och dånar, det skräner och gnyr, och hwar och en ofwanpå häpnande flyr. Så stridsgnyt steg opp bland de stridandes skaror, så fortsattes hwimlet bland dödar och faror.

Asarne.

Sjette Sången.

Innehåll:

Segern ännu owiß. Asallfer beſtraffad. Bele angriper Yngwe-Frej, hwilken ſpringer af häſten, kaſtar ſitt ſwärd och dräper honom med handen. Storkwider faller för AſaWale. Haloge angriper AſaThor; han ſäras och lemnar ſtriden. AſaWidar ſårar Ulfgrim. Kare, ledd af AſaLoke, ſmyger ſig in i ſköldborgen. Seminger tillfångatagen. Gudarne wredgas, och återwända till Walhall, ſedan Walfader tillagt Aſarne ſegern. AſaOden öfwerwinner Kare. Jättarne fly. Några afſkäras flykten och dräpas. Lokes harm. De fallne Aſarne brännas och högſättas. Wättarnes ſpådom om Stockholmens öden. AſaOden delar ſin här och går att uppſöka Gylfe.

Asarne.

Sjette Sången.

Och striden förökтes allt mer och allt mer;
men Asarne stodo som Nordfjällens murar,
när wiggarne hota att bryta dem ner,
och öfwer dem nedstörta slagregnets skurar:
fast här eller der någon klyfta man ser,
der stormen med rytande fart genomtränger,
en klippa derinom hans bana dock stänger.
Och ännu — ty Walfader wållade det —
än wankade segern med owiſſa sjät
emellan de wäggar af Asar och Jotar.
Så går i sin plankbur en insluten björn
från sida till sida, från hörn och till hörn;
det grundfasta plankwerket jemt honom motar.
Bestämma sin bana han sjelf ej förmår,
och fram och tillbaka så rådwill han går.

Förödelsen mera och mera sig spridde,
hwart fylke sin ställning i slagtningen höll
trots jättarnes skara, som öfwer dem föll;
likt Gudar i styrka mot trollen de stridde.
Men Höfdingen, spejande allt med sin blick,
såg Uller der sitta i okrigiskt skick.
Och Asiahöfdingen till honom sade:
»Hwar ligga de jättar, som fälldes af dig?
»Tyrs ord jag nog minnes; betydning de hade:
»stolt är du i friden; men usel i krig.«
När Uller de straffande tillmälen hörde,
det djupt i hans innersta själ honom rörde;
ty fastän till Drotten han kärlek ej bar,
hans hjerta dock storsint och namnlystet war.
Han swarade: »Snart skola Asarne finna
»om Uller har lärt sig att föra ett spjut.
»Wäl måste de också en gång sig besinna;
»ty handlingens klokhet är röjd af deß slut.«
Så talade, och midt in i swärmen han hastar,
der liksom en Öfwergud lansen han kastar;
hwar gång denne flög ur den retades hand
en jätte föll ned på den blodsprängda sand.

Och Bele, en frände till Gerda den sköna,

som Frej köpt till brud för sitt dråpliga swärd,
fast ändtlig i Ragnaroks rysliga färd
sin oklokhet Frids-Guden sjelf måste röna;
han, Bele, steg fram, och på Yngwe-Frej såg,
och sade: »Ha! lyckligt det ronn i min håg
»att uppsöka Frejer, den fridgode Guden,
»som skickade Skirnir till ättgården min,
»och stal derur Gerda, den strålande bruden.
»Stig ned ifrån springarn till blodesfränden din;
»ty wänneskänk frände till frände bör giswa:
»ett swärd skall min skänk till den swärdlöse bliswa.«

Så Bele; och hastigt från springaren sin
flög Yngwe; ty honom det hånet månd ägga.
Han sade: »Jag will dig nu giswa ett prof,
»om mod jag wäl äger, när mod görs behof.
»Här will jag mitt slagswärd wid sötterna lagga.
»Fridälskande Gud! som ditt namn åt mig skänkt,
»förkroßa det folk, som wår ära har kränkt.«

Så Yngwe-Frej sade, nedläggande swärdet;
skarpt war det, och makalöst äswen i wärdet.
Men Bele, förlitande sig på sin kraft,
log högt när han fienden Frej hörde nämna.

»Ej trodde jag Frejer den wisdomen haft,
så röt han, »att bedja sjelf Frejer sig hämna.«
Men Asa-Frej emot Bele nu lopp:
han grep om hans medja, och hårdt honom klämde;
men kunde ej lysta den bergtunga kropp,
från jorden han endast en fot häfde opp.
Dock mäktigt han fiendens öfvermod tämde;
ty Bele den rasande kunde nu ej
sitt jätteswärd rigta mot Asarnes Frej.

De brottades länge: de tag woro bryga,
och mullen sågs kring dem likt åskemoln flygá.
Men Frej ett ofanteligt hjorthorn nu såg,
som under den uppwräkta jordtorfwan låg:
han dermed åt Bele ett dödsslag tilltänkte,
och hastigt en hand emot marken han sänkte
att hjorthornet gripa; men jätten också
sig bugade ned för att hjorthornet få.
Nu Yngwe i nedböjda hjeßan månd fatta
på jätten; och honom intill sig han drog,
och kraftigt i pannan med hjorthornet slog.
Upp reste sig Bele, som spotskt hördes skratta,
och tala: »Du äflas nog mycket i dag;

»wår

»wår strid blir för kort, om du så dig will matta.
»Tag swärdet och pröfwa en gång mina slag.«

Ej Bele det slöt, förrän lös han sig rifwit
ur händerna uppå den swärdlöse Drott,
hwars händer af ryckningen hudlöse blifwit.
Ett sår honom Bele i armbågen gifwit;
men Yngwe ej wiste hur detta han fått.
Nu Bele, först öfwer sin wanmakt förtretad,
och sedan af fiendens trygghet uppretad,
hof swärdet på nytt, men han träffade ej;
ty hastigt till sidan wek Asia-Frej.
Nu plötsligt den långsamma striden blef slutad,
då Frejer af armen sin runering drog
och honom i tillslutna knytnäfwen tog.
På Bergresens tinning, wid hugget nedlutad,
med tillknytta, knogstarka handen han slog.
Omätlig i styrka war Yngwe-Frej worden,
sen runmärkta ringen han slöt i sin hand;
och Bele för slaget föll lifslös till jorden.
Det genljöd wid fallet kring Stocksundets strand.

Förnöjd af den härliga seger han wunnit,
han sade: »Tack milde, ringgifwande Gud!

»Se, stor war den kraft i din gåfwa jag funnit.
»Du sjelf gaf ditt swärd för din älskade brud;
»nu lofwar jag också till FredsGudens ära
»att aldrig jag swärd eller rustning skall bära.«

Så YngweFrej talte med glädjefull håg,
hans far, AsaNiord, hans skada beså;
Frej kastade skölden och gyllene bältet
och sade till närmaste kämpen der stod:
»Bär det och mitt swärd från det blodiga fältet,
»en mö skall dem äga, som gäldar mitt mod.«
Så talt; och hans arm blef af fadern förbunden,
och åter i gullsadeln steg han på stunden
och flög in i striden med mördande hand.
Så ungfalken, lössläppt ur jägarens band,
plär uppsöka rofwen kring fältet och lunden.

Bland högar af sårade Asiamän
stod Bergresen Storkwider kämpande än;
det märkte nu Wale. Ej länge han dröjde,
mot Storkwider red han, och stridsyxan höjde
så tyst; ty han kämpaglam älska ej plär.
När Storkwider märkte sin fiende der,
tillbaka han kroppen och hufwudet böjde;

ty kring honom sårades hop låg så tät,
och hindrade foten att röras ett fjät.
Han icke förmådde från stället sig rubba,
och hårdt på hans knä detta angreppet föll.
Förlamadt blef knät. Nu han lyfte sin klubba
och ren emot AsiaWale den höll.
Då ämnade Wale till sidan att wika;
men Storkwiders knä, hwilket domnade ren,
hans resliga, åldriga kropp månde swika:
han dignade ned. Som en mastgran allen
på bergshällen uppwext, der blott åt en sida
hon kunnat i jordmassan rotfäste få,
med hwilket hon länge sågs trotsande stå,
och stolt mot den yrande stormwinden strida;
hon, tyngd af sig sjelf, ändtlig faller omkull
framstupa i dalen, som höljes med mull.
Så än efter såret stod Bergresen modig;
men snart öfwerwäldigad sjönk han så blodig.
Ren dignande, döende talade han:
»Min son heter Starkodder; snart skall han hämnas
»när Storkwiders banemän för honom nämnas;
»med fyra par armar dem straffa han kan.«
Så taldt; och han dog; men hans spådom blef sann.

Ej Kare och Haloge hade sig hwilat
sen striden begyntes. När Diarne de
på gullprydde springarne först fingo se,
strax på sina trollhästar bröderne ilat.
De flögo på dem in i stridstumlet fram,
betäckte med moln utaf yrande dam.
Och Haloge, hwilken ren stridsyran kände,
flög from med en norrskenslik, mordlysten blick.
Han AsaThor såg, som till fots ännu gick,
och Haloge hånfullt till honom sig wände,
och sade: »Att gå är ej Diarnes skick:
»jag ser det, och derföre will jag dig fråga
»hwad namn du bland AsiaDiarne bär,
»som ensam af alla till fots måste tåga.«

Med brinnande stridslust stod AsaThor der,
han sade: »Jag Höfdingen AsaThor är.
»Och lyster dig mera om honom att weta,
»så kom nu att pröfwa hans mod och hans arm.«
Men Haloge, hwilken förmärkte hans harm,
och än mera önskade owännen reta,
då sade: »Ha! skulle du AsaThor heta?
»Wäl hade jag skäl till att twifla derpå,
»när ödmjukt framför mig till fots du ses gå,

»fast Asarnes Drottar på springarne ljunga.
»Ej mycket bland deßa du högaktad är,
»jag ser det; och icke ditt blod jag begär;
»blott mot den förnämste mitt spjut vill jag slunga.
»Jag sökt efter AsaOden, din far,
»en skuld hos den dristige ännu jag har.
»Ej gerna jag wille betalningen glömma;
»men säg hwar han nu månde undan sig gömma.«

Nu AsaThor sade, af wrede så blek:
»Ej nånsin min fader skytt kämparnes lek.
»Der flyger han mellan de ljungande leder,
»och får, såsom sädeskorn, döden bland eder.
»Kom hit om dig lyster att pröfwa hans son;
»ty ej är jag wan att från fienden skygga;
»till fots ännu mäktar jag tysta ditt hån.«
Han talte de orden så wreda, men trygga,
fram lopp han; ty ännu han stod långt ifrån.
Men Haloge listigt sitt spjut redan slungat,
ej olikt ett norrsken mot Drotten det ljungat
förrn knappast hans illråd bemärka han fick.
Nu spjutet i axeln på AsaThor gick,
och Haloge häfde sin trotsiga stämma,
han sade: »Gå hastigt att blodswallet hämma

»om ej du will stupa. Halft gäldat jag har
»den skulden, som Höfdingen skyldig jag war.«

Så Haloge, hwilken sågs hånligen smila,
och fram emot AsaThor närmare ila.
Sitt jätteswärd högt uti handen han tog;
men Thor utur såret nu spjutsudden drog.
Med dönande fart som en stormil kring själlen
flög Haloge fram mot Hlodynias son.
Men lugn, lik en molnwägg i månljusa qwällen,
som jagar de öfriga skyar ifrån
det mörkblåa lufthwalf, så lugn i sitt hjerta
stod AsaThor, glömmande blodsårets smärta.
Fast annars han alltid så hetblodad war;
han saktmodig stod nu, ej olik sin far.
Ty ofta i häftiges hjerta det händer,
när wreden och harmen som hetast sig tänder,
då domnar ens känsla, då stelnar ens blod.
Så hände ock AsaThor: iskall han stod;
men twehändes mände han stridshammarn lyfta,
som hade han ämnat att spränga en klyfta.
Med hufwudet baklängs och ställd uppå tå,
mot fienden grufligt han stirrade då.

Ren susade hjelmbusken högt uppå toppen,
så rustade sig den förfärlige Thor.
Nu hugget han ändar med framböjda kroppen,
det hugget war kraftigt, deß werkan war stor.
Det kroßade understa delen af armen,
samt refbenen närmast den brynjade barmen;
på marken det grufliga trollswärdet föll,
och halsringen brynjan tillhopa knappt höll.
Nu wredgades Haloge gruſligt; men wille
ej mera stå qwar i det blodiga gille.
Af bröstsåret utsprang en stråle af blod,
så het, att den brände och swärtade sanden.
Han trollkretsar slog med den sårfria handen,
och strax utur såret en eldsflamma stod.
Och Eldförsten omhöljd utaf denna flamma,
wek bort ifrån AsaThor just i detsamma;
ty denne å nyo tänkt pröfwa sitt mod.
Allt mera och mera sig kampen förökte;
men såfängt i striden man Haloge sökte.

Näst AsiaOden och AsiaThor
war ingen så modig som Asarnes Widar.
Så tyst på hwar nalkande jätte han bidar
lik örnen, som ej spänner ut sina klor,

förrn sig på det wäntade roswet han kastar;
så Widar. Hans kraft som hans wishet war stor;
i striden han likwäl försumligt ej rastar.
Se, hurn en molnstod så dyster och swart
från jorden sig sträcker mot höghwälfdan himmel,
och nalkas den fruktande skördaren snart;
han stormhwirfveln märker och agnarnes hwimmel
som flyga i luften med ringlande fart.
Så mörk och så hög mellan giftiga skotten
satt uppå sin häst denne kämpande Drotten.
Han redan den urgamle Kalewa fällt
och många hans söner, som ättfadern följde.
Nu hade han åter i fylket sig ställt,
och åter han marken med jättelik höljde.

Fram kom der nu Blåmannen Ulfgrim så djerf
och sade: »Jag känner wäl Nord Drottens wänner,
»men ännu du Ulfgrimers kraft icke känner;
»ty pröfwom hwarandra i stridsmanna wärf.
»Nu stundar wäl Diarnes arfode, sedan
»för mig mången dignat af kämparne redan.«
Så skröt han, och fram emot Drotten han gick,
han swar af den tystlåtne Widar ej fick.
Högt Ulfgrim i luften sin klubba nu förde,

när sluta han hunnit sitt prålande tal,
tjock war den som eken i Blekingens dal.
Och Widar från stället ej ännu sig rörde;
men just när som klubban månd sänka sig ned,
då plötsligen Widar åt sidan sig wred.
Med skölden försigtigt sig sjelf han betäckte,
och armen i winken åt sidan han sträckte:
långskaftade lansen mot Ulfgrim han höll,
som sjelf in i armhålan lansudden trängde
och framstupa mot den wid klubbslaget föll;
ty farten war stark, när sin klubba han swängde.
Förlamad den armen wid höften nu hängde;
men bogen på Drottens gullbrynjade häst
just der hwarest brynjan till sadeln war fäst,
af klubban förlamades, jemte hans sida.
Som Thor, måste Drotten till fots sedan strida.
Och Ulfgrim gick swindlande bort derifrån:
ej olik en elf, hwilken rusat med dån
från bergsspetsen neder; men saktmodigt rinner
ju närmare Wikingens bostad den hinner,
som wille den tämjas af Hafsgudens son.

Nu jättarne hade bemärkt längesedan
att Asiahären snart segern behöll,

att mången blef sårad, men död ingen föll;
ty Freja och alla Walkyriorna redan
tillbaka till Fensal och Walhalla gått,
i följd af det bud genom Hermod de fått.
Och åter de började stridslyckan pröfwa
och sökte med trollkonster swärdsäggen döfwa.

Men Asialoke med wacklande håg
nu Asarnes wexande öfwermakt såg.
Än listigt de stridande Asar han stjelpte,
när ingen af Diarne märkte hans swek:
än åter han hemligt till sidorna wek,
när någon af kämparne Diarne hjelpte.
Så fram och tillbaka, än sist och än först
han lopp ibland hären när striden war störst.
Han fruktade hemligen uti sitt sinne
att möjligen redan man upptäckt hans swek.
och listigt från ställe till ställe han wek;
ty se, allaredan den stunden war inne,
som hemligt med Kare han hade bestämt:
åt utsatta stället han koxade jemt.
Strax Kare bröt in bakom Asiaborgen,
der kämparne minst hade wäntat en fejd.
Som wådelden far omkring tätbyggda torgen,

och härjar hwar byggnad, hwart träd i deß nejd;
så kom han med sina, af någon knappt sedde,
ty Loke en lönnwäg för deßa beredde.
Ett moln utaf sand kring sig Windförsten slog
och fram som en stormil i sköldborgen drog.

Förfärligt war detta. Bland qvinnornas skara
sig häfde ett skri, som bland tranornas här
när någon ibland dem tillfångagjord är,
de flaxa förskräckligt att honom försvara,
de känna hans nöd, men begripa sin fara.
I kors om hwarandra hwar qwinnoflock for
med barnen wid sidan, med barnen på armen;
de tryckte de små till den flämtande barmen.
Men AsiaOden, i krigeslughet stor,
när Loptes anläggning war uppdagad worden,
till Säming om natten ren talat de orden:
»I morgon, när striden är full och bestämd,
»då, Son! skall du hafwa ett wakande öga
»på Lopte, som AsiaLoke är nämd.
»Hans falskhet jag wet, men den skadar oß föga.
»När Windförsten Kare du frambryta ser,
»mot honom, du strax mig ett härtecken ger.«

Så AsiaOden månd sonen befalla,
och se, nu lopp Säming att fadern framkalla;
men AsiaLoke det upptäckte ren,
att Säming förhindra han war icke sen.
När detta den ilande Säming bemärkte
han gjorde en omwäg, sitt lopp han förstärkte,
de gullgula lockar hof winden mot skyn
den hwen nu i örat och färgade hyn.
Men AsiLoke i wägen sig ställde:
lätt war han; han ren hade hunnit förut.
Nu Säminger såg att ett stridswerk det gällde
och kastade genast sitt spetsiga spjut,
att göra på hindren och sweken ett slut.
Men AsiaLoke i luften månd springa,
och spjutet inunder hans fotsåla gick,
ett omärkligt hullsår han deruti fick.
Nu ämnade Säminger undan sig swinga,
men icke af stället han mer kunde gå;
ty Jokul, den ena af Windförstens söner,
som månde för kölden och isarne rå,
hwars makt man i Grönland förfärligast röner,
han lopp bakom Säming och grep om hans rygg
förrn Drotten det märkte; förgäfwes han stridde.
Lik däfjorten, hwilken så modig och trygg

framilar på fältet, sen yrmolnen spridde
de nattliga hwirflar: han blir icke skygg,
han liksom med urwädret hemligt sig roar;
men hastigt en flock utaf hungriga loar
framrusar, och icke ett ögonblick mer
nu modern den härliga unghjorten ser.
Så Säming förswann: i en wink han bortfördes
och nu icke mera han sågs eller hördes.
Sin örnehamn KöldDrotten Jokul nu tog
och hastigt han ut öfwer Säminger flog
de grufliga, swarta och susande wingar.
Han sjerran från striden med rofwet sig swingar,
men högt upp i luften han sade med hån:
»Ha, Asia Höfding! nu Windförstens son,
»din ättling som högtidsspis ämnar förtära,
»till jättarnes glädje och NordGudars ära;
»ty föga det fattas du nederlagd är,
»med Diarne alla och hela din här.«

Så Jokul. Och sjerran han bortflög med bytet;
men ingen af Asarne hört detta skrytet.
Af ingen ibland dem blef röfwaren sedd:
sent rönte de olyckan, se'n den war skedd.
Men Frigga det såg och det henne förskräckte,

ett nödskri hon häftigt ur gullmolnet hof;
hon ropade: »Säming är jättarnes rof!«
Mot Walfader ödmjukt hon armarna sträckte
och Gudarne alla till medömkan wäckte;
de wille nu Säminger rädda med hast.
Men Walfader, alltid i rådslagen fast,
med warnande öga såg ned på dem alla.
De mindes i winken det wigtiga ord,
som till dem han talat wid Gudarnes bord
en stund, förrn de foro från glada Walhalla.
Och Säminger hjelplös, förgäten nu blef;
men Saga hans framtida öden beskref.

Nu Hermod den snare brådstörtande ilar
till AsiaOden, sin älskade son,
som stod uti kampen ej långt derifrån,
omringad af klubbor och ljungande pilar.
Han ropade högt, som en winterstorm hörd:
»Kom! Asarnes sköldborg är redan förstörd,
»din Säming är röfwad.« — När AsiaOden
det hörde, då stelnade i honom bloden;
men hastigt af Fadern en kraft han förnam
och flög emot Kare på springaren fram.
Ty denne stod redan wid höfdingamärket,

han segrande gick nu att fullborda werket.
Han tänkte slå Asiafanan omkull
och trampa den neder i sand och i mull.
Men när som han såg på den Lejonafana,
han tycktes inom sig en oseger ana,
han bortgick så rädd, och ifrån denna stund
står Lejonafanan på Nordfjällens grund
att Asarnes ättmän till tapperhet mana.
Mång hundrade år skall hon ståndа der än
om fädernas anda dem lifwar igen.

Men Kare, som Lejonafanan måst lemna,
han wille på qwinnor och byte sig hämna,
kring tärnor och qwinnor, som bleka månd fly,
han utbredde åter en sandhwirfwelsky.
Ej mera de hörde, ej mera de sågo,
förrn bundne wid Windförstens fötter de lågo.
Mångt bohag af guld hwarje följeswen tog,
för denne, fast Bergrese, bördan war nog.

Så war nu förödelsen hunnen till höjden,
så wexte för jättarne segern och fröjden,
när AsiaOden i hast wände om
och liksom ett stjernskott mot Windförsten kom.

Med Seidstafwen slog han, att hastigt fördela
den nattliga sandskyn, och Kare han såg.
Han flög emot honom med rasande håg;
han kastar sin lans, men den mände förfela.
Förbittrad blef Höfdingen: aldrig förut
för honom förfelade ännu hans spjut.
Men nu han förmådde ej spjutskaftet styra,
på Säming han tänkte; hans ifwer bedrog.
Så måste den wisaste någon gång yra.

Den dristige Kare så hånligen log,
han, bugande, nedsjunkna lansen nu tog.
Han märkte, när Höfdingen lansen utsträckte
och åter en rasande stormil han wäckte:
den kom emot Alsia Oden med hast
och afböjde dennes tillämnade kast.
Den stormen war stark; och den kändes nu skaka
det skyhöga sandberg, der blodskampen stod,
hwar kämpe förlorade fattning och mod,
och mängen af Diarne for nu tillbaka.
Och sjelfwa den höga gullrandade skyn,
der Gudarne suto, höll på att sig dela;
ej mycket det mände wid skakningen fela
att Gudarne röjdes för kämparnes syn.
Så framblickar solen ur wågornas bryn.

När Kare det märkte, han trotsande sade:
»Ha! stort war det följeslag Asarne hade!
»Snart will jag försöka de mäktige der,
»som sitta i gullskyn och wakta din här.«
Då Kare det sagt, emot AsiaOden
han for slikt, om wåren, den wexande floden,
när swälld öfwer kanterna lyftad den är.
Men Gudarne, hwilka hans smädeord hörde,
förbittrades. Alla på stöldarne rörde;
det gjorde i gullskyn ett thordönslikt larm.
Och AnkaThor redan nu lyfte sin arm
att hammaren kasta, trots Walfaders wilja,
så fort han förmärkte den molnstod sig skilja.
Men Walfader hejdade ÅskGudens harm,
och talade detta: »Min wilja J weten,
»ej strafflöst med olydnad Oden J reten.
»Må ingen nu bistå de Asiamän!
»Jag seger dem skänker; men Gudarne alla
»med mig skola skynda till glada Walhalla.«

Så Walfader; strax slöt han gullskyn igen,
och Gudarne alla till Walhalla foro,
samt Frigga den höga. De glade ej woro;
men likwäl i hjertat de hoppades än

att höra det sista beslutet fullbordadt
om Asarnes seger, som Walfader ordat.
Så foro de alla till Walgudens sal:
åt Asarne länkade alla sitt tal.
Snart kommo de åter till glada Walhalla,
der alla Einheriars här mot dem gick.
De Asar, som sistledne dagen månd falla,
ren hunnit till Walhall. Med stirrande blick
de nykomne sågo på Gudarne alla.
Stor skillnad hwar nykommen kämpe nu fann
emellan de Gudar och Asarnes Diar;
ty aldrig en dödelig likna dock kan
odödlige, fast deras namn han än wann.
Oß intet från jordsöddes brister befriar.
Men de hwilka fallit på Wanadis lott
med henne ur striden till Folkwanger gått,
och mera om dem är ej nu att berätta.

Om AsiaOden man anförer detta,
att, när emot Kare han rusade fram,
inom sig en gudalik kraft han förnam,
som Walfader sjelf honom meddelat hade,
när seger åt Asarnes här han tillade.
Men springaren, annars så sedig och trygg,

för sandmolnet blef både ifrig och skygg;
han såg att det månde ett trollwerk betyda,
ej mera han wille nu höfdingen lyda.
Han stegrade sig; nästan öfwer sin rygg
han Höfdingen kastat. Men hastigen denna
med sporrhugg lät honom sin öfwermakt känna.
Omsider den skyggande springarn blef spak,
och gick emot Kare i tågande mak.
Ett framben, ett bakben, allt kors om hwartannat,
han häfde så långsamt, han häfde så högt,
som hade han wid hwarje rörelse stannat.
Och käften han höll ned i bogarne krökt.
Deß dallrande länder, så feta och slinna,
af ifwer och nedkufwad eld tycktes brinna.

Men AsiaOden med stolthet och köld
på gyllene stegböglen hastigt sig lyfte;
för springarens hufwud han sträckte sin sköld:
man såg att han hade ett dödsrof i sigte.
I framstupad ställning och höjd uppå tå,
med hälen tillbaka han sträckte sig då.
Med handen den wenstra, der skölden han hade,
han häftigt om ändan af gullbågen tog,
en pil med den högra ur kogret han drog,

och hastigt wid björnsenesträngen den lade.
Så spände han gullbågen: häftigt han wred
sin skullra den högra, samt armbågens led
tillbaka; men foten den wenstra han förde
helt obemärkt framåt, när armen sig rörde.
Hans hufwud mot höger sig lutade ned,
att lättare kunna mot fienden sigta;
så mände han giftiga dödspilen rigta.
En spänning igenom hwar sena nu gick
att gullbrynjans ringar gått widt från hwarannan
och hjelmbusken slog mot den lutande pannan.
Mot fiendens-halsgrop han rigtat sin blick,
der Kare på gårdagen blodsåret fick.
Der war än en öppning på brynjan, fast ringa;
men träffa han skulle. Nu giftpilen flög:
och högt hördes luften wid framfarten klinga.
I hålet på brynjan sig giftpilen smög,
och Kare en skakande dödskyla kände,
som hastigt i såret en giftlåga tände.
Den lans, som han gripit så ifrigt och fort
han slängde; — men se, hwilket under så stort!
Sjelf nödden af lansen i luften sig wände
från Drotten, som hade den ägaren känt,
och liksom i flygten en Gud honom wändt,

I luften grep AsiaOden nu åter
sin lans, och han åter tillbaka den dref:
mot fiendens hwitöga rigtad den blef,
den hwen, som i bergshålan stormwinden låter.
I ögat på Kare nu lansudden gick,
och djupt in i hjernan han dödsåret fick.
På kinden satt blodet i lefrade rader:
och se, som beslutit det war af Walfader,
nu AsiaHöfdingen segern behöll,
och sanslös på marken hans fiende föll.
Strax fick man en gräselig hwirfwelwind höra,
den mände en håla i sandberget göra,
der hastigt den döende Kare förswann,
och aldrig hans lik eller trollhäst man fann.
Men AsiaOden, när detta nu hände,
satt häpen, och knappast sin seger han kände.

Nu måste dock Eldförsten Haloge fly:
han hwälfde omkring sig en nattdunkel sky.
Och jättarne, hwilka sitt nederlag sågo,
ren lemnade liken, som slagne der lågo,
och kastade rustningar från sig. Och snart
de ilade undan med stormwindens fart.
Likson de förfärade ungtjurar göra,

när björnarnes brummande fjerran de hörn.
Och liksom det osunda töcknet man ser
mot träsket sig draga och gömma sig ner.
Och AsiaDiar på springarne hastat
längs ned efter sandbergets stupning, och der
de affkurit flykten för jättarnes här.
Mång blodbesprängd jätte till marken de kastat:
den flyende Turilas, sårad och matt,
en fristad sig sökte i hälskogens natt,
der föll han för AsaTyr. Uti en håla
den gruflige Hiisi hade sig gömt,
hans blod der af AsiaNiord blef tömdt;
förfärligt i dödsstunden hördes han wråla.
Och Kalewas barn och mång jättar och troll
nu Diarne fällde på olika håll.
Omsider när Diarne upphört att strida,
och wändt ifrån segern med nedsänkta spjut,
då kommo de uppföre sandbergets sida
i sporrsträck; men AsiaOden förut.
Hans springare härligast war utaf allas,
ty njöt han den heder att Gullintopp kallas.

Och allt war nu stilla wid Eystrasalts strand;
blott swallningen sqwalpade sakta derunder.

Så ser man på wårmånadsdagen ibland
när yrwädret rasat kring fält och kring lunder,
då stadnar det plötsligt; och uppå en gång
blir luften så stilla: ej flägtar en fjäder,
och fåglarne börja på nytt deras sång
i träden, som skina med snöhwita kläder,
dem solen omsider försmälter så mildt,
sen yrande molnen sin kämpakraft spillt.
Så stilla war allt. Redan AsiaOden
från trafwaren stigit med ilande håg,
lugn war i hans öga, dock swallade bloden,
när utöfwer fältet han spejande såg,
der lik utmed lik utaf Asarne låg.
Hans häst, hwilken swetten och fraggan betäckte,
så skälfwande månd utmed Höfdingen stå,
ifrån sig han tröttade bakbenen sträckte,
och halsen och hufwudet framåt han räckte,
och wåldsamt han skakade sidorna då.
Han wille sig tumla på blodiga fältet;
men Höfdingen tygeln åt ledswennen gaf,
som starkt honom hejdade. Silfrade bältet
och gullbetslet tog han omsider utaf;
sen släppte han honom. Han månde sig lägga
på marken, och tumlade hastigen om,

och gjorde en sats, och på benen han kom.
Nu reste han sig, och nu hördes han gnägga;
och svar af de wrenskande andra han fick,
som hittills så länge stått trötte och tyste.
och trafwande, ledig, till deßa han gick.
Med hoplagda halsar hwarandra de kyßte,
och nackbenen gnedo förtroligen då;
mång ledswenner sågo med nöje derpå.

Nu utsattes wakter kring höjder och stränder,
nu gullwäfda tälten på sandbergets topp
kring Lejonafanan i hast restes opp,
dit sårade fördes med warsamma händer.
Och stockeldar tändes på sluttningens brädd;
för jättarnes öfwerfall än war man rädd.
Men långt hade Haloge flytt allaredan;
till Stocksund ej jättar sig wågade sedan.
Till Finnmarkens hedar och Lappmarkens fjäll
bortilade alla. Der sedan de bodde;
der Lappmarkens wildar lång tid på dem trodde
och offrade åt dem i lundar och fjäll.

Till Loke den onde, som ändlöst i tiden

mot

mot Gudarne wäcker den ewiga ſtriden,
till Fenrers och Helas och Jormungands far,
ſom Gudarnes afſwurne fiende war:
till honom den wigtiga tidningen hunnit
om ſegern, ſom Aſarnes här hade wunnit;
ty qwaldes nu Loke der ſjättrad han låg.
Den ömmande Sigyn, hans maka, det ſåg;
ty alltid ſå troget hos fången hon ſitter
och håller ett kärl öfwer brottſlingen der
mot giftet, ſom huggormen utgjuta plär:
faſt ej hennes ömhet wärdera han gitter.
Men Sigyn, ſom brottſlingen huld likwäl är,
bemärkte hans wånda; ej tala hon tordes,
faſt redan de grufliga tidningar ſpordes.
Och haſtigt ſig ſkakade Loke af harm,
i länkarne ſlet han med jätteſtark arm,
att klipporna ſkälfde hwarwid han war bunden;
då darrade jorden, ſom aſpen i lunden.
Så annars den brottſlige wånda ſig plär,
när giftkärlet tömmes af Sigyn den ömma,
och ormen ſitt gift i hans anlet får tömma;
och detta en orſak till jordbäfning är.
Så wåndades Loke, den rysliga fången,
ſa ſkakades jorden också denna gången.

I Asars och uti Asyniors bröst
nu wexlade smärta, nu wexlade tröst.
För slagne och sårade hjertat månd ömma;
men Asarnes seger det kunde ej glömma.
Ty osäll den qwinna och osäll den man,
som tröst i den allmänna trösten ej fann.
Nu Asarne, efter den rysliga färden,
om aftonen suto wid stockeldens sken,
hwar uppå en trädknubb, en sköld eller sten,
med söndriga hjelmarne, afbrutna swärden.
De silfrade brynjor och sköldar man såg
af jättehugg bugtiga, ojemna tindra.
Så skimrar ock Stocksundets rullande wåg
i månskenet: mörk är den fläck som är låg;
men öfwersta swallen försilfrade glindra.
Nu qwinnorna fram alla qwarlefwor togo
af fisk och af willbråd; ty litet de fått
sen Asarne bort ifrån Fione drogo.
Men mycket af mjöd de i gullhornen slogo;
det war för de uttrötte kämpar så godt.
Asyniors och Asars förkroßade sinnen
af sömn och af trötthet bedöfwades snart.
Som tiden förmildrar de frätande minnen,
så hwilan för qwalet en läkedom wardt.

Ljuf war icke segern, ljuf war icke friden;
ty mången af Asarne fallit i striden.
Och AsiaOden, fast lugn i sin blick,
med sorgbundet hjerta på slagfältet gick.
För ingen han kunde sitt innersta lätta,
och ensam wid stranden qwad Höfdingen detta:

»Mycket jag lidit,
»länge jag stridit.
»Trollstormar wäcktes,
»snäckorna bräcktes.
»Trollstrid wi höllo,
»kämparne föllo.
»Såg jag bedröfwad
»Seming bortröfwad.
»Såg jag wemodig
»Sigurlam blodig!
»Tröst jag ej hade;
»Hermod dock sade:
»Tröst skall du njuta,
»segrande sluta«.

Så qwad han. Till gullwäfda fältet han gick,
att strax sina kämpar och Diar befalla

ett graföl bereda, på Asia ſkick,
åt hwar, ſom i kampen ſitt baneſår fick.
Sjelf utſåg han plats åt de älſkade alla:
på hinſidan Stockſundet Stockholmen låg.
En kulle der war utaf granſkog bekransad,
och winter och ſommar af Wättarne ansad;
på öſtliga ſidan ſlog Eyſtraſalts wåg,
åt norden war Stockſund, och Lögarn i weſter.
Der war det, för ſwärdfallne ſlumrande gäſter,
han hwiloſtad utſett. Och uppå hans ord
en flottbro ren bliſwit af Asarne gjord.
På denna de blodſtänkta, ſårhöljda liken
nu flottades fram till den motſatta wiken;
och Stockſundets ſtrömdrag ſig ſtillade då,
ſom hade deß böljor dem hyllat också.
Så anwändes nu twenne ſorgfulla dagar;
den tredje man bålet på holmen tillagar,
allt öfwerſt på kullen, ſom lyftes mot ſkyn.
Det war en förfärlig, men tjusande syn!

Men under allt detta mång kämpar man ſände
att uppſpeja Säming, den härliga Drott.
Och mången på jagt och på fiſke ren gått,
men alla tillbaka okunnige wände.

Ej hade om Säminger kunskap de fått:
och AsiaOden med sorgbundet hjerta
om natten kring kullen den sköna månd gå,
der Asarne skulle sin hwilostad få.
För alla han wille fördölja sin smärta.
Så ungtärnan söker för mor och för far
att dölja den låga i hjertat hon har,
fast halft hennes wäsen den lågan förbrände.

Men se, detta sällsynta järtecken hände:
med Wättljus i handen, likt stjernornas sken,
kring kullen nu hoppade fram och tillbaka
de småtäcke Wättar, som träden bewaka.
Och AsiaOden bemärkte det ren;
han slog med sin staf trenne gånger i jorden
han tala dem höd, och de sjöngo de orden:

»Wårt urgamla wälde
»du fikande störde,
»och skogen du fällde;
»förrn domen du hörde:
»De ätthögar stora
»sin helgd skola mista,
»och runan skall brista,

»hwart namn sig förlora.
»Här Asarnes Förste
»blott olycka njute.
»Sin bana här slute
»den bäste, den störste
»af Drottar i Norden!
»Men när ifrån jorden
»de Asar förswinna
»med Afgudahuset;
»och himmelska ljuset
»i Norden ses brinna,
»då grunde en mäktig
»de härliga torgen,
»och konungaborgen
»här stånde så präktig.
»Der owänner styra,
»der owänner falla;
»men i deras yra
»förkroßas de alla.«

Så Wättarne qwädde, och nu de förswunno i jorden, likt stjernskott, som flyga med fart kring himlen: de flykta; men ingen wet hwart. Nu alla små stjernor kring Höfdingen brunno,

och lugn i sitt hjerta till hwilan han gick,
och sömn i sitt mattade öga han fick.
Men Wättarnes ord woro säkra och sanna:
der mördades Agne, den härlige Drott,
der grundade Birger de trotsiga slott,
som bada i molnen sin höghwälfda panna.
Och Stockholm den staden benämd ännu är,
den trotsar ännu hela Jotarnes här.

Den sorgliga morgonen började redan.
Så dyster, som natten wid sednaste Nedan,
så dyster hwar kämpe i uppsyn och håg
begynte nu grafölets sorgliga tåg.
På bålen de sårade liken man lade,
dem prydliga swepningar gifwit man hade.
Och tyst war nu skaran, lik midnattens stund,
när löfwen knappt sucka i daggbestänkt lund.
Men Höfdingen, åtföljd af Diarne sina,
framträdde med bloßande facklor i hand,
och satte de likhöljda bålen i brand,
hwars lågor som gyllene slott tycktes skina.
Och högt emot himmelen flamman steg opp,
och höga månd kämparnes säten då wara
i Walhallas sal, bland Einheriars skara.

Och såsom på hängbjörkens skinande topp
om hösten mång tusende isperlor sitta:
de glindra när solen i östern uppgår,
och liksom med bäfwan på henne de titta,
och trilla så ner från det knopprika hår;
så tindrade tårarne stora och strida
på qwinnornas kind, hwilka högt hördes qwida.

När solen sen nedsteg i Hafsgudens hus,
och stjernorna små tände opp sina ljus,
hwars strålar kring bålen månd sorgligen swäfwa,
då framgingo Diarne alle att qwäfwa
med smattrande rökwerk af bernsten hwart kol
som tindrade mellan de nedbrända bål.
När åter nu solen på lufthwalfwet körde,
man samlade kämparnes aska och ben,
som in i en stengraf högtidligt man förde,
och hwilken wid bålet man uppkastat ren.
Så högsattes askan i stenurnor sköna,
sen swärdet och skölden wid sidan man lagt.
På tillslutna grafwen en jordwall blef bragt,
att alltid de ätthögar månde bli gröna.
Så plägade fäderne hjeltar belöna.
Sen restes en hautasten uppå hwar hög,

i ormlika slingringar runmärkt och präktig.
En hwar till att resa den war icke trög,
men hwar till att hugga den war icke mäktig.
Snart tystnaden sig öfwerallt spred omkring,
som ingenting timat på jordenes ring.

När solen å nyo ur östern framblänkte,
å nyo man började grafölets fest.
Hwar Asiaman war en sjelfbjuden gäst,
och horndryck man ofta och wäldigen skänkte.
Och AsiaBrage, hwars stämma nu ljöd,
förhöjde den högtid. Ty sånger och mjöd
förmå att de jordföddes smärtor bedöfwa,
och icke wi sällan den tröften behöfwa.
Men fulländad war nu den sorgliga stråt,
ej längre wid tårarne wille de töfwa,
tillbaka på sandberget följdes man åt.

Den följande dagen när solen sågs stråla,
och östliga hwalfwet med gullskyor måla,
framgingo de Asar på stridsbanan der
och sågo de slagne af jättarnes här.
Som Gudarne liket af Aurgelmer togo
och ned uti Ginungaswalget det drogo,

och skapade jorden och himlen deraf,
samt stenar och berg och det gränslösa haf;
så Asarne togo de Jotunna-liken,
och störtade ned dem i Eystrasalts sjö,
och ned uti Lögarn. De minnen ej dö;
ty deraf blef grundet wid Neckeströmswiken,
och deraf blef grundet wid Blekholmens ö.

Men många af Asarne sårade woro,
och öfwer dem Höfdingen läkrunor skar,
ty se, uti Gallder förfaren han war.
Och friske de wordo; men störst war hans oro
för Sigurlam, Asarnes kindfagre Drott;
ty dödligt war såret af Hrugner han fått.
Hwar dag och hwar natt sig hans plågor förökte,
och fadern förgäfwes sin Gallder försökte.
Hwar dag och hwar natt honom qwinnorna skött,
så gerna den kindfagre Drotten de sågo.
Och knappast de åto och knappast de lågo;
men ingen blef sömnig och ingen blef trött.

Ren Asiahären sju dagar förtöfwat
wid Stocksund. Nog miszöden hade den pröfwat.
Och Höfdingen guldlagda skölden nu tog,

tre slag deruppå han med härstafwen slog,
De högste och lägste han wille församla,
och qwinnor och barn, både unga och gamla.
De kommo; och till dem han talade då:
»Till Nord-Drotten Gylfe min kosa jag wänder,
»dit följe mig AsiaDiar också.
»Er qwinnor och tärnor och kämpar jag sänder
»i särskilta hopar kring Lögarens stränder.
»På åttonde dagen er möta jag will.
»Måhända om Säming en tidning J winnen,
»måhända hans aska på färden J finnen,
»om mera den älskade icke är till.« —
Med halfqwäfdan stämma de orden han sade;
han teg, och man lydde hans höfdingaord.
Och wapen och bohag tillhopa man lade,
dem hwar hade fört från sin fädernejord.
Men AsaThor wille ej kämparne lemna,
han månde till fejd emot trollen sig ämna,
om något sig wisade på deras färd.
Och AsiaWale war lika benägen
att wandra kring Lögarn den sydliga wägen;
de wäpnade alla med lansar och swärd.
Med Asiamännen på flottbron de gingo,
och Lögarens härlighet skåda de fingo.

Men qwinnorna wille med höfdingen gå,
ty säkrast hos honom de alla sig trodde.
De sett som en Gud uti kamp honom stå,
de hört att af honom all framgång berodde.
Strax Lejonafanan tillhopa man slog,
allt guld och allt bohag man bort med sig tog
på hästarne, hwilka med silfwer man skodde.

Och AsiaHöfdingen, resfärdig snart,
åt nordliga wägen nu ställde sin fart.
Med Diar och Disor, med qwinnor och tärnor
han tågade framåt. Så stolt war hans tåg,
liksom när de sköna gullögade stjernor
om aftonen wandra kring Lögarens wåg.
Men Sigurlam, sårad, till häst månde föras
så sakta som barnet på moderlig arm,
när hjertligt det tryckes intill hennes barm,
att icke deß hwila af knotten må störas.
Så tågade Asarne alla nu bort,
till Edswiken Höfdingen kom innan kort.
Ju mera det härliga land de beträdde,
ju mer af deß skönhet hwart hjerta sig glädde.

Asarne.

Sjunde Sången.

Innehåll:

Gylfes och Hejdis wäntan efter Asarne. Han omtalar sin fordna resa till Asgård och Asarnes wisdom. Gylfe och Hejdi förskräckte af stridsbullret. Omsider ankomma Asarne till Gylfe. Deras förbund och emottagning. Högtidligheter och nöjen. Hejdi rörd af Ullers fägring och raskhet. Hans uppmärksamhet wänd på Asyniorna. AsaOden gär att möta sin här. Asalller samt Loke stadna qwar. Kämpalekar. Järtecken. Sigtuna anlägges.

Asarne.

Sjunde Sången.

Men Nord-Drotten Gylfe med trängtande håg
än wäntade budskap om Asarnes tåg.
Mång tankar än wandrade om i hans sinne;
ty Gefions spådom i hjertat han bar.
Så gömmer det menlösa barn i sitt minne
hwar saga, som wankar om forntidens dar,
då allting, så säger man, talat ju har?
Och ensam gick Gylfe wid sluttande stranden,
då plötsligt ett wrak af en snäcka han såg,
som bars af den sorgligen sqwalpande wåg
allt högre och högre på glittrande sanden.
Han wraket beskådade åter en gång,
och stödde sin kind mot den ärriga handen,
dock slutlig han qwad wid sig sjelf denna sång:

»Härolden jag sände
»uppå snäckan min,
»böd de Gudars frände
»hit i Norden in.
»Ägirs döttrar wreda,
»eller trollen leda
»hafwa straffat det.
»Kanske matte föllo
»Ran! uti ditt nät
»de, som åran höllo,
»kanske de ej nått
»fram till Asars Drott.
»Kanske ren de hwila
»i din säng, o Ran!
»de, som skulle ila
»å den wåta ban;
»och det bud jag gifwit
»deras bane blifwit.«

Han sjöng denna wisan. Ej mera han sporde
af härroldens öde, af Asarnes färd,
om i sina dälder den längtande wärd,
de inbjudne gästerne afwakta borde.
Och fruktan, att ännu hans bud dem ej nått,

att också en graf de i hafsdjupet fått,
det mördade glädjen hos Drotten i Norden,
och ökte hans längtan, hans oro allt mer.
Så odlaren ser den förtorkade jorden,
och glad han mot molntäckta himmelen ser;
men fåfängt han gläds, och fåfängt hon ber!
Det rullande molnet en droppa ej gifwer;
ty brännande wårwinden fjerran det drifwer.

Den hyfagra Hejdi, hans stöd och hans fröjd,
war likſom en ros, utaf höſtſtormen böjd.
Mörkt war hennes öga och tungt hennes ſinne,
likt barnet, ſom täres af tånadens makt,
ty ännu ſå menlöst hon hade i minne
hwart ord hennes fader om Aſarne ſagt.
Ej wiſte hon klaga, ej fordes hon hoppas;
hwitbröſtade björklunden löfwas hon ſåg,
de ſentklädde aſkträd hon redan ſåg knoppas;
men intet hon hörde om Aſarnes tåg.
Allt mera och mera i hjertat hon tänkte
på NordDrottens tal om de Aſiamän;
och när bakom fjällarne Dagen ſig ſänkte,
och när utur böljorna åter han blänkte,
gick Hejdi till kullen, till ſtranden igen

att speja om någon ej nalkades den.
Hon kände mång okända ting i sitt hjerta:
knappt älskaren sjelf röner trånadens smärta
mer djupt, när han wräkes på mörkgrönan sjö,
och kastas allen på en obebodd ö
långt fjerran, långt fjerran från förjande tärnan;
han ser hennes blick i den molnklädda stjernan,
och önskar att lefwa och önskar att dö.
Så trånadens tärande gift henne brände;
men Hejdi deß grund och deß namn icke kände.

En morgon, när Glanirs gullhårade brud
på strålande eldkarmen upp månde springa
att perlstömmen taga, att gullpiskan swinga,
och Dellingur öppnat förut på deß bud
den östliga porten, som högt hördes klinga
likt tusende, tusende småfåglars sång,
när dalar och skogar den fyllt på en gång;
och fart efter fart båda eldhjulen togo
mot fjällarnes rygg och mot lundarnes topp,
som stänktes med gulldam, wid hjulenas lopp;
ty karmen Allswidur och Arwakur drogo
med frustande ifwer på blåhwalfwet opp;
då hände det sig, att wid Nord-Drottens sida

den hyfagra Hejdi så tankefull gick
lik aftonens stjerna den sköna och blida,
som wandrar wid Månan med tindrande blick.
Åt Gylfe hon räckte den snöhwita handen,
de wandrade åter till sluttande stranden
af Eystrasalt. Ofta der NordDrotten satt,
och mindes sin Wikingtid åter så gladt.
Och åter de suto på skinande sanden,
och NordDrotten, trött utaf mödor och år,
såg tyst huru wåg uppå wågorna slår.
Men Hejdi den hyfagra wille utleta
ett ord, om de Asars beryktade makt;
ty ringa än sann hon hwad NordDrotten sagt;
men mycket war än, som hon önskade weta.
Det menlösa hjertat sjelf plägar sig reta;
så blomman, som helt sig om aftonen slöt,
för morgonens stråle sjelf öppnar sitt skött.

Och stilla och kärligen tala nu hördes
den hyfagra Mön till sin lyßnande far:
»Jag minns hur mitt hjerta i barndomens dar
»så menlöst utaf dina fornsagor rördes;
»ty ofta jag hört att i Asgård du war.
»Som daggen den törstande rosen befuktar,

»få läskas af sagan ett oskyldigt bröst,
»då stundom det hoppas, och stundom det fruktar
»det ordet, då sagan omsider blir löst.
»Men åren förtränga det menlösa sinnet,
»likt mjödhornets fragga så bortflyger minnet.«

Ren talade; och Heidi den hyfagra teg
och strålande ögat hon fäste på jorden;
men Gylfe förstod deßa halfslutna orden,
ty rodnan på hyfagra kinderna steg.
Ja, röd är wäl kinden på Nordliga goßen,
när han emot stormen och yrande snön
och lyst of de tindrande nattliga bloßen
med trafwaren far öfwer isglatta sjön;
mer röd war dock kinden på nordliga mön.
Men Gylfe till dottern så mildt hördes säga:
»Nog minns du hwad Sagan berättar oß än
»om Swithiod det stora, och Asiamän?
»All fägring, all prakt månde Östlandet äga.
»Du wet denna werldsdel är rik och är full
»af dyrbara stenar, of silfwer och gull.
»Och som der är rikast, så tro wi och tycka
»att sällast är der äfwen menskornas lycka,
»och störst deras wisdom och fägring och kraft.

»Jag hört det; och länge i sinnet jag haft
»att forska hwi alla månd Asarne prisa,
»hwi alla dem kallade stora och wisa.
»Jag utforska wille om i deras ätt
»förborgad sig gömde en Gudaförmåga,
»ty wille jag okänd till Asahem tåga;
»men spåwise Asarne blandas ej lätt.
»Till Gudarnes stad med de härliga torgen,
»till Asgård jag kom, och förundrad jag såg
»den oöfwerskådliga konungaborgen,
»på hwilken ett tak utaf gullsköldar låg.
»Jag steg inom porten så wisligt och sakta,
»der fick jag då länge en lekswen betrakta,
»som lekte så konstigt med swärden i hand,
»att sju upp i luften han swängde ibland.
»Densamme mitt namn och mitt ärende sporde;
»förklädning jag bar, och jag gammal mig gjorde.
»Jag sade: se, långwäga kommen jag är,
»jag Gangleri heter, och herberg begär.
»Till konungens sal denna Lekswen mig förde,
»de gulldörrar stängdes med buller och dån.
»Jag tänkte: ej lätt är att fly härifrån,
»och larm likt ett härsgny omkring mig jag hörde.
»Många salar der woro; en folkmängd der satt;

»de lekte, de drucko, de kämpade glatt.
»Tre högsäten såg jag i salen den höga,
»tre Drottar der suto med strålande öga,
»Har, Jafnhar och Tridi de kallade sig.
»Jag frågade djerft om der någon månd wara,
»som wågade kämpa i wisdom mot mig.
»Ej hel — så blef ordadt — du från oß skall fara
»om så du kan fråga att ingen kan swara.
»Stig fram; ty att stå hör den spörjande till,
»och sitta skall han, hwilken swara nu will.«

»Jag fråga på fråga då forskande gjorde
»om Allfaders makt, och de namn som han hafr.
»Om Ymer, den urgamle, sedan jag sporde,
»som tillkom af köldens och eldwerldens kraft.
»Hur Gudarne föddes, hur Ymer de slogo,
»och liket i Ginungaswalget de drogo,
»och skapade Himlen och Jorden deraf
»samt stenar och berg, och det gränslösa haf.
»Hur Solen och Månan de upptände sedan
»af Muspelheims gnistor; och stiftade lag
»för Mundilfars barn, och för Natt och
för Dag,
»och skiftade året och Nyet och Nedan.

»Hur Dvergarnes skara i Aurgelmers kött
»likt krälande maskar i jorden sig födt.
»Hur Askur och Embla sin warelse fingo
»af Gudarne tre, som wid haf-stranden gingo,
»och menniskoslägtet framspirade då;
»allt detta jag lärt genom spörsmål förstå.

»Om Gudarnes borg ar jag mycket fick weta,
»och Asarnes bro, hwilken Bifrost månd heta;
»om Ygdrasills träd, och den heliga brunn,
»der Nornorna bo i den gulltäckta salen;
»om Ödet, som tolkas af Nornornas mun.
»Om daggen af håning, som faller i dalen
»från Ygdrasills blad, och om allt det besvär,
»som tidsträdet lider af Nidhöggers här.
»Jag frågade sen efter Gudarnes skara,
»hwad storwerk de gjort, och hwad öden dem mött;
»hwad makt på Gudinnornas lott månde wara,
»om Loke den onde, och trollen han födt.
»Och på mina spörsmål de Asar beskrefwo
»hur starkt deßa odjuren fängslade blefwo;
»hur Thor emot trollen mång kämpningar höll;
»hur Frej i den brinnande älskogen föll,

»samt Walhall, dit swärdfallne kämparne farå,
»och Nastrand, och Hwergelm, der wärst
är att wara.

»Sen taltes om Baldur den älskades fall,
»det werlden begrätit, och gråta än skall.
»Men Baldur ej löses hur mycket den gråter,
»ty först efter Ragnarok kommer han åter.
»Den listige Loke han straffad dock är,
»wid klipporna tre honom Gudarne slutit,
»en huggorm sitt gift öfwer honom der gjutit,
»och bunden till Ragnarok ligger han der.
»Den frågan jag framställde sist utaf alla
»om Ragnaroks strid, hwari Gudarne falla,
»hur jorden förgås; men ur swallande sjön
»skall uppstå den ewiga, grönskande ön
»dit Allfader ewigt de gode skall kalla.

»Med fråga på fråga jag forskade så,
»och lärde mig Asarnes wisdom förstå.
»Du sider, när allting jag frågat till ände,
»ett buller jag hörde, och borgen förswann,

»och

»och ensam på slätten jag åter mig fann,
»och åter till Norden jag ilande wände.«

Här slutades sagan, och Gylfe teg still;
den hyfagra Hejdi hon lyßnat dertill.
Som blomman, när solen fördolt sina strålar,
i daggstänkta dalen så gråtkindad står,
hon wäntar att solen å nyo uppgår;
förgäfwes är purpurn, som bladena målar,
de blekna, om solstrålen icke dem når.
Så tånaden bodde i Nordtärnans hjerta;
men sjelf hon, lik blomman, förstod ej sin smärta.

Förtroligt wid fadern hon satt än en stund,
men hastigt hon uppfor, af häpnad betagen;
ty jorden nu darrade uppå sin grund,
som darra den skall på den rysliga dagen
då Ragnarok stundar, då Gudarnes fall
och widundrens hämdelust fullbordas skall.
Så bäfwade jorden; ty trollen månd börja
den stunden mot Asarnes här deras strid,
hwars utgång wi redan af Saga fått spörja,
dock hwilar än tanken med häpnad derwid.

Men Gylfe, när larmet af striden han hörde,
förstod att det Asarnes wälgång nu rörde;
högt rullade ljudet från berg och från skog.
Den hyfagra Nordtärnans snöhand nu tog
den tystnande NordDrotten. Långsamt och sakta
tillbaka med Hejdi till tjället han drog.
Så häpen hon månde sin fader betrakta,
som tyst, lik en wålnad, gick in i sitt tjäll.
Der satt han från morgon, der satt han till qwäll;
ej mjöd han förtärde, ej ord han då sade,
ty oron hans innersta tillslutit hade.
Den hyfagra Hejdi, med bäfwande håg,
förgäfwes sin hand i hans kämpahand lade,
förgäfwes på ögat så forskande såg.

Och NordDrottens tystnad och NordDrottens oro
mång dygn ännu räckte, fast larmet förswann;
ty ryktena gingo från man och till man|
hur tusende troll öfwer nejderna foro,
och huru wid farten utaf deras lopp
de ryckte med rötterna skogsträden opp,
och störtade tjällen, och floderna häfde,
och djuren och folken med luftstormen qwäfde.

Allt detta de hörde, men ingen dock hört
hur Asarne Jotunahären förstört.

Än spejade Gylfe så fromt hwarje rykte:
då hastigt ett sken han sitt kungliga tjäll
med flammande eldstrimmor upplysa tyckte,
som norrskenet far öfwer himlen en qwäll.
Och se, der inträdde nu AsiaOden
med Diar och Disor i gyllene drägt.
Förstummad stod Gylfe lik Afgudastoden,
hwar Hirdman der stod som af åskslag förskräckt;
ty skinande woro de mäktiges skrudar,
knappt ögat förmådde att se deras glans.
Och Asarne liknade Walhallas Gudar,
Asyniorna liknade Wingolfers brudar,
som bära på ännet en solfärgad krans.
Men utaf de skinande Diarnes skara
månd AsiaOden dock härligast wara.
Som nordelfwen brusar igenom en dal,
och wandraren tjusad af sorlet der dröjer;
men icke de ilande regnbäckar röjer,
som nära den stolte i tusende tal;
så AsiaOden, den stora och höga,
allenast på sig fästat åskådarns öga.

Och när uppå honom det stannat en gång,
då såg man ej mera de andre, som nära
utmed honom stodo, och ökte hans ära.
Men stolt som en Gud han nu qwad denna sång:

»Hell Nordfjällens Drott!
»lef länge, lef säll!
»Se, Asarnes här,
»hwars Förste jag är,
»din helsning har fått
»och åter den bär
»i ditt konungatjäll.
»Hit till dina fjäll
»som gäster wi gått.
»Hell NordDrotten, Hell!

Så AsiaOden den Gudnämde qwad,
och NordDrotten hörde de orden så glad.
Han bugade wördsamt; och hela hans skara
för AsiaDiarne bugade ner.
Så axen på en gång man nedböjas ser
när westan käns lätt öfwer kornfältet fara.
Så böjas också uti stormarnes stund
de skyhöga toppar i ekarnes lund.

Men Gylfe af fröjd och af undran förstummad,
blott hörde och såg; men han swar icke gaf.
Men sedan beswarandets stund war förstummad
bröt AsiaOden sjelf tystnaden af:

»Här ser du en frände,
»som förr du ej kände;
»här wilja wi bygga
»i dalarne trygga.
»En ed wi dig göra,
»den Gudarne höra.
»Och heligt wi swärja
»att Skandien wärja;
»ty Asarne weta
»hwad klipporna heta,
»som Nordlandet pryda;
»de Frihet betyda.
»Den skola wi nära,
»de ord wi dig swära.
»Hell, Urda, Werdandi, Skulda
»oß höre, och warde oß hulda!«

Han slöt; och den åldrige Gylfe framträdde,
till Diarnes här deßa orden han qwädde:

»Må Asar bebo
»den nysedda jorden
»i frid och i ro!
»Ert löfte wi tro;
»ert löfte fullborden,
»så skall uti Norden
»den fridsblomma gro,
»som halfqwäfd är worden.
»Hell! Nornornas makt
»besegle de orden
»som NordDrotten sagt.«

När Gylfe de orden nu uttalat hade,
sin hand uti AsiaOdens han lade.
Tre gånger de skakade händerna då
de swuro en ed, och den blef icke swiken.
Åt Edsberget, jemte den härliga wiken,
gafs namn, och som ewiga wittnen de stå.
Men Hejdi stod ännu af häpnad betagen,
knappt märkande Förstarnes gjorda förbund,
och glömd, lik en blomma i skuggrikan lund,
när träden ifrån henne bortskymma dagen;
så Hejdi. Af Asarnes rikedom slagen;
hon såg på sin enkla, sin Nordiska drägt;

den föll ej till kroppen för windarnes slägt
försåtligt, som drägten på Sydliga tärnan,
hwars sylliga wext kunde anas så lätt,
som rundningen utaf den strålande stjernan,
när hon blott i dimmornas slöja sig klädt.

En måltid för gästerna alla tillreddes,
då ordnades allt genom NordDrottens mö.
En duk, mera hwit än den Nordliga snö,
på tjocka och blänkande ekbordet breddes.
Nu osten, som Hejdi med snöhwitan hand
beredt, och det ljusgula smöret i snäckor
af silfwerhwit asp, och med utskurna band,
och skinkan, hwars swål låg i konstiga sträckor,
samt fisken, tillagad på olika sätt,
och mjölken, den härliga landtmannarätt.
Alltsammans, som brukles wid forntidens fester,
det frambars att fägna de nykomna gäster;
ty kraften war kryddan på fädernes bord,
af giftiga kryddor ej födan blef gjord.

På högbänken suto, som Walhallas Gudar,
de härlige Asar i gyllene skrudar;
men AsiaOden i högsätet satt,

lik månen bland stjernor en högtidlig natt.
Asyniorna främst, ifrån Diarne skilda,
man anwiste rum på en upphöjning då.
Der suto de alla så sagra och milda:
i midten satt Syr, jemte döttrarna två.
Dit kastades blickar från manprydda bordet,
dit ställde man alltid det muntrande ordet.
Och Gylfe, som sig i sin högtidsskrud klädt,
nu lyste i gillet på fädernes sätt.
Men bland deßa gullprydde Diarne söga
bemärktes hans prakt, der han mellan dem satt,
Så skimrar ju månans halföppnade öga
på luftiga blåhwalswet dunkelt och matt
i Norden, om sommarens halfljusa natt.
Sjelf Gylfe den gamle föryngrad sig kände,
och löjet och glädjen hos alla man såg;
blott AsiaOden satt mörk i sin håg,
fast wänlig och lugn han mot alla sig wände.

Nu inkom en mjöddryck, så härlig och klar;
och, följd af tre tärnor med gullband om håren,
den hyfagra Hejdi kring bordet den bar.
Sjelf hade hon bryggt den, ren tidigt om wåren
förrn ullen man klippt af de drägtiga fåren.

I kyliga grottor förwarades den,
och inbars, trots hettan, så winterkall än.
Nu Hejdi bar mjödet för gästerna alla,
som drucko och logo, och drucko igen.
Och högt hördes glädjen i kungstjället skalla;
men ingen på hyfagra Hejdi gaf akt;
ty ringa hon war mot Asyniornas prakt.
Blott Widar den tyste såg hyfagra tärnan,
och följde med ögonen jemt hwart hon gick;
men tyst han dock satt, liksom nattliga stjernan,
som ser ned på blomman med tránande blick.

Omsider, när måltiden hunnit till ände,
sig AsiaOden till NordDrotten wände,
och gästerne stego från NordDrottens bord,
då glammades åter mångt lekande ord.
Och fram stod nu AsiaBrage så kärligt,
på tärnorna såg han, och harpan han tog,
mång qwäden på gyllene harpan han slog,
och Gudarnes bragder han målade härligt.
På tärnorna åter han såg så begärligt,
och qwad då om Asarnes sednaste strid,
och tärnorna tystnade alla derwid.
Så pläga de qwittrande småfåglar göra

om qwällen, när näktergalns sånger de höra.
Omsider tog bullret allt starkare till,
ty strömkarlaslagen från harpan månd klinga.
En trollkraft war gömd i hwar ton och hwar drill,
och gamle och unge i dans sågos springa.
Så konstigt de böjde och höjde sin kropp
med tusende bugtningar, tusende hopp.
Med undran de Nordboer sågo det alla;
men ingen utaf dem så undrande stod
som Hejdi, och häftigast brann hennes blod.
På Uller den hurtige ögat månd falla;
ty fagrast han war ibland Asiamän:
war hwit såsom snön, och war lätt såsom den,
när yra den synes kring fjällarne höga.
Med brinnande kinder, med brinnande öga
såg Hejdi på honom. Men stolt i sin håg
war Uller; den hyfagra mön han ej såg.
Så storsinnad war han: allenast han tänkte
på Asiaqwinnor, som rikast der blänkte.
Så morgonens sol uppå skogslunden ser,
som stolt på den blomrika kullen sig höjde,
men ej han en stråle åt ungrosen ger,
som blygsamt i skuggan fällt hufwudet ner.

Mest Uller den hurtiges blickar fördröjde
på Inguna, dottern den yngsta af Syr,
som war både fager och glädtig och yr.
När Hejdi den hyfagra detta nu röjde,
då blef hennes anlet som färgadt med blod.
Men Widar den tyste bredwid henne stod,
han mätte deß skönhet med brinnande blickar.
Lik barnet, som warsamt wid åbrädden går,
mång kyß i sin tjusade tanke det skickar
till näckblomman, hwilken i böljorna står;
men närmare icke till henne det når.
Så AsiaWidar sågs Hejdi betrakta;
i hjertat han kände hwad förr han ej känt;
men aldrig han yppade hwad honom händt.
Nu suckade Hejdi så djupt, fastän sakta,
och fram stod en tår i den hyfagras blick.
Hon kände ej sjelf hwad hon bar i sitt hjerta:
hon kärleken kände; men blott af deß smärta,
och modfälld ur stojande laget hon gick.

Ej heller Asyniorna liknöjda woro
wid AsiaUllers förföriska sätt,
och mången af deßa han fångade lätt.
Sjelf Syr det bemärkte med moderlig oro,

ty allt sen från Asahem Diarne foro,
hon särdeles hade på Inguna sett,
att AsiaUller sitt bifall hon gett.
Men mången Asynia, hemligen retad
af AsiaUllers förtjusande blick,
och nu i sitt innersta högre förtretad,
när icke ett genswar af honom hon fick,
när alltid han blott till de fagraste gick;
hon hwiskade då till de andra så sakta
hur högt man som hjelte bort Uller förakta.
Bland Diarne några af asund också
så tyst derpå hörde, och gladde sig då.

Den wingade tiden så månde bortila
bland lekar och nöjen, i tärnornas lag.
Men Asiahöfdingen kunde ej hwila;
med AsaTyr gick han till Lögarn hwar dag.
På bergen de stego, och derifrån sågo
hur tusende öar, trehundra ändå
i strandfagra Lögaren simmande lågo,
likt flytande härskepp på böljorna blå.
De sågo nu Björkö. I rikdom och ära
deß stad sedan Asarnes tid warit störst;
och Olof der afsade Fädernes lära.

De spejade Fogdön; den omtaltes först
sen Ingjald, som Illråda ännu wi kalla,
der mände i sjelfstända lågorna falla.
Och Munsön de sågo, der Jernsida sen
i Björnhögen hwilat de högsatte ben.
Nu sågo de Lofön, så namnkunnig worden:
ty mäktig war Ejsten, som mördad der war;
mer mäktig ändå war den fjällstängda Norden,
när der trenne Drottningar, en efter hwar,
uppbyggde de slott, hwilka Lofön nu har.
Så spejades Lögarn. I jordenes länder
ej finnes deß like; deß holmar och stränder
af hundrade byggnader, hundrade slott
beprydas ännu; men en dag torde hända
wet ingen hwar Lögarens wågor ha gått,
på hwilka de sjöwana tärnor nu ända
till Stockholmens wikar. Mähända till slut
den härliga Lögaren sjelf torkas ut,
och bördiga ängar och skogar sig höja
der fruktfyllda kölar nu wågorna plöja.
Då mister wår Nord nästan halfwa sin prakt;
men — Skulda den höga har allt i sin makt.

Sju dagar nu Diarne gästningen gjort;

men intet af Asiahären de spord.
Och AsiaOden, af fruktan betagen,
beslöt att dem söka på åttonde dagen;
han Asiahären det loswat förut.
Af Gylfe och Disorne afsked de togo;
ej AsiaUller och Lopte bortdrogo:
de blefwo på Höfdingens eget beslut
hos NordDrotten qwar för att Disorna wärna,
om Nordborne skulle ett öfwerfall ärna.
Men Asiahöfdingen genast bortdrog.
Och Uller och Lopte de togo; så gerna
en hwar utof dem denna wakten nu tog.

Så hastigt som sommarens gullskyar swinna
om aftonen, längst bortom skogarnes spets,
så mände de gyllene dagar förrinna
i tidens allislukande, hwirflande krets.
Och sen några sorgfria dagar förflutit,
dem Hejdi allena med glädje ej njutit,
sen flere af Nordborna undrande stått,
och sett deßa gäster, som Gudar de trodde,
men ändtlig af wanan mer dristighet fått,
då kom der en hwar, som i grannskapet bodde.
De sägo nu Uller, den ensamme Drott,

samt Lopke, och önskade deße att pröfwa;
men ingen dock wågade framträda först.
Omsider en Nordbo, båd starkast och störst,
gaf tecken till Uller, som icke sags töfwa:
från glammet med tärnorna munter han sprang
och grep uti kämpen så rustningen klang.
Han högt honom lyfte i winken från jorden,
till höger, till wenster han hastigt sig wred
och kastade kämpen på sandbacken ned.
Der höll han nu honom och sade de orden:
»Stig opp! will du pröfwa din kraft än en gång,
»du komme; ty ej denna striden war lång.«
Så talt; och han släppte medtäflaren redan;
men denne gick bort, och han syntes ej sedan.

En annan, i kroppsstyrka snidig och wig,
kom fram, och han sporde: Hwem täflar med mig?
Strax AsiaLoke till kapplopp sig ställde;
ty lättfotad war han, och hedern det gällde.
De lupo kring tjället wäl femtie hwarf,
så flyger kring nästet den jagade sparf;
men AsiaLoke, till målet ren hunnen,
med hånlöje sade: »Blef du öfwerwunnen?«

Strax Nordbon kom åter; ty ännu en gång
han wille sig wisa i dristiga språng.
Hög stod der en sten emot konungatjället,
han öfwer den sprang, lik en unghjort på fjället.
Men Asiallier åt springaren log,
uppå sig sin tungsmidda rustning han tog,
ej någon af oß den förmådde att lysta.
Nu sprang han i denna, lik rågeten, opp
på närmaste berget, hwars skyhöga topp
war kluswen; och afgrundslik war denna klysta,
der framåt och baklängs han gjorde mång hopp.
Förfärade qwinnor och männer det sågo,
som stodo på marken, der kungstjällen lågo.
Ett stenkast på berget han längre sprang fram,
der Edswikens böljor gå mörka och djupa,
i deßa han störtade sig hufwudstupa,
och ingen numera af honom förnam.
Förskräckte nu alla Asyniorna woro,
dock störst war den hysagra Nordtärnans oro.
Men se, under böljorna Drotten nu sam
till närmaste holme, der något han dröjde,
och frågade: »Männ ingen kämpa nu will
»i rustning?« Men ingen månd swara dertill.
Å nyo han böljorna simmande plöjde,

och ledigt sitt hufwud han öfwer dem höjde.
När Hejdi hans räddning bemärka nu fick
då ljusnade Nordtärnans mörknade blick,
som solen, när plötsligt på sommarens dagar
hon går ur ett moln, hwilket stormwinden jagar.

Sen framlades gåtor på hundrade sätt,
dem AsiaLoke besvarade lätt.
Men AsiaUller ej länge fick rasta;
ty åter kom en af de Nordkämpar fram
att wisa sin konst och sin styrka att kasta.
När Uller den hurtige detta förnam,
han åter till täflingen glad månde hasta.
Och Nordkämpen upptog en måttelig sten,
han sade förut hwarest träffa den skulle.
Ett fågrenigt askträd der stod på en kulle,
dit sigtade kämpen; och stenen nu hwen,
han nedslog deß högsta och spädaste gren.
När Uller det såg, han dock måste det gilla;
han sade: »Ej Nordkämpen kastat så illa.«
Nu grep han sin lans. Öfwer trädet han såg
en sparfunge flyga. Med mordlysten håg
han kastade guldlansen efter den lilla,
och nedfäldt nu offret på kullen der låg.

Förundrade männer och qwinnor nu blefwo,
och ingen mer pröfwade gästerna då,
som segrande syntes bland tärnorna gå,
och tiden i lekar och nöjen fördreſwo.

Så flydde hwar dag under gamman och skämt,
tills bud ifrån Asarnes Höfding de fingo
att samlas. De alla med Uller då gingo
till stället, som AsiaOden bestämt.
Den sårade Sigurlam med sig de förde;
ej något af gästningen njuta han fått:
ej Gylfe, ej Hejdi han såg eller hörde.
Men Hejdi, sen Uller från Edswiken gått,
war mörk i sitt öga, och tung i sitt sinne.
Om dagen och natten, och ute och inne,
hon AsiaUller blott hörde och såg.

Men AsiaOden war uppå sitt tåg.
Än före, än efteråt Diarne gingo,
att speja af Lögarn hwar wik och hwar fjärd.
Omsider i sigte de hären nu fingo,
som kom från sin långa, beswärliga färd.
Med glädje de helsade åter hwarandra
likt männer, som fjerran i wikingståg wandra,

och owäntadt mötas på främmande strand,
så trofast de taga hwarandra i hand.

På mark och på stenar sig alla månd sätta,
och Höfdingen alla förfriskningar böd,
och skänkte till wälkomst det härliga mjöd.
Sen bad han dem något om Säming berätta,
om honom de lefwande sport, eller död.
Men intet om Sämingers öden de wiste,
allt hopp om hans återkomst Höfdingen miste:
förstummad han satt; ty hans hjerta war qwaldt.
Och Diarne mycket för honom nu sade
hwad boställen hwar utmed Lögaren walt,
och hwad under wandringen funnit de hade;
men höfdingen gaf ingen akt deruppå.
Fram kom der en gubbe, som Erling månd heta,
och mycket som Siare troddes han weta,
till Asiahöfdingen qwädde han så:

»Ett järtecken skett;
»se, Hugin här war
»och Munin också,
»budbärarne små
»från Gudarnes Far.

»Du har dem ej sett;
»nu skria de wildt:
»wår lycka du spillt!«

Så Erlinger budet till Höfdingen förde,
och denne sprang opp när den gamle han hörde,
och Erlinger ledde nu Höfdingens gång.
När fram till det aflägsna stället de hunno,
de ännu de skriande korparne funno;
Nu AsiaOden tänkt qwäda en sång;
men korparne båda i winken förswunno.
Ej AsiaOden förstod deras flykt;
men se, utaf jorden en torswa de ryckt.
Snart märkte manHugin; med nattswarta wingar
han slog uti luften mång tusende ringar,
som skulle han swindlat wid höjden ibland.
Men Munin nu flög uti widsträckta kretsar
på molnenas rygg och kring lundarnes spetsar;
han sänkte sig stundom mot Lögarens strand.
Förfärad stod Erling, med darrande hand;
men Sigi, som AsiaOden wi kalla,
nu qwad denna wisan till Asarne alla:

»Här staden skall stå

»wid höljorna blå,
»af Gudar beſtämd.
»Det mågen I weta
»hon, efter mig nämd,
»ſkall Sigtuna heta.«

Han ſlöt; och ett ſkri ibland Aſarne hördes
till glädje hwart hjerta af ſången nu rördes.
Så flyttfågelſkaran ett glädjeſkri ger,
när den efter färden ſin födſelort ſer.
Den följande dagen ren Aſarne gingo
att lyda det bud de af Höfdingen fingo.
Hwar kom med ſin yxa och ſpade ſå glad
att grundlägga Sigtunas urgamla ſtad.
Och ſtor blef den ſtaden i ålder och ära.
Men häradet ännu ſitt namn månde bära
af Erling, ſom rättade Höfdingens tåg.

För yxorna föllo de ſkyhöga tallar,
ſom flottades fram uppå Lögarens wåg;
med ſtockeldar ſprängde man klyftor och hallar.
Hwar Nordbo med undran på Aſarne ſåg,
hur, faſtän ſå ſpäda, de jättebördor togo
och wisligt och ordningsfullt ſamman dem drogo.

Så björnen i famnen de tallgrenar för
af hwilka sitt ide till wintern han gör.
Mång yxhugg och hammarslag ljuda man hörde,
Förfärliga bjelkar och stenar man förde
på rullar af träd uti makeligt tåg.
Mång tusende spånor af kärnan och barken,
och skärswor af stenar betäckte nu marken.
Och AsiaOden på arbetet såg;
med råd eller skämtan han männerne wäckte,
och stundom dem fraggande mjödhornet räckte,
att upplifwa hos dem båd krafter och håg.
Så arbetet gick, liksom Höfdingen wille;
som när man ett sädesfält skördar med fröjd,
och landtmannen, öfwer sin årswext förnöjd,
åt tjensthjonen anställer lekar och gille.

Asarne.

Åttonde Sången.

Innehåll:

Sigtuna uppbygdt och deß Disarsal. Diarnes boställen. Sigurlam läkes af Freja, som bestraffar hans otacksamhet. Lofn wisar honom Hejdi under badet, och han upptändes af den häftigaste kärlek. Höst; första offringen anställes. Sigurlam igenkänner Hejdi, som endast älskar Uller. Winter; andra offringen. Säming återkommen. Hans öden. Wår; tredje offringen. Skatt; Diarnes Domstol; Asarnes begrafningssätt.

Asarne.

Åttonde Sången.

På Asa-Odens enwäldiga bud
stod Sigtuna opp under Asarnes händer,
wid en ntof Lögarens fagraste stränder,
som framtrolladt af en befallande Gud.
Ren Asarne odlat de fruktbara fälten,
de swedjeland bränt, och dem inhägnat ren.
Till sidan de wältrat den ymnoga sten
i hopar, som wikingasäten kring Belten.
Ett lif man wid Lögarens stränder förnam
så werksamt, som, då efter åskornas dunder,
de solstrålar glöda i dalar och lunder,
och åter framdansar det gliftrande dam;
det födes, det näres af solen den höga;
och ej kan det räknas af menniskors öga

Så uppstod nu Sigtunas namnstora stad;
men härligast sågs mellan husenas rad
deß präktiga Disarsal hwalfhjeßan lyfta.
Så står mellan kullar den stjernhöga klyfta.
Den Disarsaln, byggd efter Asiased,
man gjorde så härlig, så höghwälfd och bred;
med silfwer man alla deß twerbjelkar klädde.
En ringformig byggnad der innantill war,
till plats för de heliga knifwar och kar.
Och dit blott wid offringen Diarne trädde;
ty heligast war detta lönnliga rum,
deß wäggar med rödaste gull de beslogo.
Der war det som Diarne Gudaswor togo,
när offret förfelat, och Siarn war stum.
Så uppstod wid Lögarn den härliga salen,
så stolt som en fullmogen ek uti dalen.

Allt runtt omkring Lögarens bördiga strand
de wäldige Diarne boställen tagit.
Der salar de uppbyggt och skinntjäll uppslagit,
arbetande sjelfwa med slöjdewan hand.
Hwar Hjelmarens bölja i Lögarn sig gjuter,
liksom när en wän till en annan sig sluter,
der hade, wid Thorshälla, AsiaThor

sig boställe walt, då kring Lögarn han for,
I Upsala Yngwe-Frej bosatt sig; redan
der warit en stad, både präktig och stor:
om denna skall Saga förtälja oß sedan.
I Ulltuna satte nu Uller sig ned,
ej länge der warade sämja och fred;
ty ej war hans lynne för lugn och försoning.
Gent öfwer tog AsiaNiord sin boning,
och Nontuna kallas den ännu i dag.
Wid Bragebo AsiaBrage nu bodde,
der slog han på harpan mång tjusande slag,
och ofta man der honom sjunga än trodde.
På Himmelsbergsudden i ensligan ro
nu AsiaHeimdaller fäste sitt bo.
I Fors, nära AsoThor, Forsete dwaldes.
Bland slöjdrika städer det stället sen taldes.
På Walö den modige Wale nu satt,
och, tyst som en ätthög en stormande natt,
i Widby satt Widar. På Hejdi han tänkte;
men aldrig han yppade hwad honom kränkte.
För Lopte, som AsiaLoke är nämd,
blef bostad wid Lokarne sedan bestämd.
Långt borta han bodde från Diarne alla,
så mände det AsiaOden befalla;

men retade dermed offällingens hämd.
Så stodo mång borgar kring Lögaren redan;
de öfriga nybyggen omtalas sedan.

Men Sigurlam, Asarnes kindsagre Drott,
än qwald af det sår han i drabbningen fått,
wid sjukbädden endast berättelsen hörde
om allt hwad som Asia-Diar utförde:
hur nybyggen uppstodo Lögarn omkring,
likt bländande skyar kring fullmånens ring.
I Sigtuna qwinnor och mör honom skötte,
knappt sjelfwa de sett denna nybyggda stod;
ty tiden wid Sigurlams bädd de förnötte.
Och nätter och dagar hwar sköterska bad
till Freja, den härliga Folkwangs Gudinna,
att läka den sårade, kindsagre Drott;
hon ensam bland Gudarne Seidkonsten fått.
Men tärnornas tårar månd ofedda rinna!
Omsider en dag i sin gyllene sal
satt Freja och såg deßa bedjerskors qwal,
då sade hon: »Af deßa tårar och böner
»de waktande qwinnornas kärlek jag röner;
»dem unnar jag gamman, och läka jag will
»den sårade Drotten; ty mig hör han till.«

Så talade Freja, och genast hon for
i falkehamn ned till den fjällstängda Norden.
Hon Sigurlam såg, hennes undran war stor,
ty så war den kindfagre aftynad worden,
och nära nu stundade Sigurlams död.
Så frostbitna rosen, nyß fager och röd,
nedlutar sitt bleknade hufwud till jorden.
Nu Freja den höga, att icke bli känd,
tog hamnen af en af de waktande tärnor,
hwars själ af den ömaste låga war tänd.
Och Freja nu slog både kretsar och stjernor
med Seidstafwen uti den snöhwita hand,
och sedan hon flög ifrån Lögarens strand.
Den kindfagre Sigurlam helades redan,
igenläkt war såret och döfwad war swedan.

Och AlfaOden i faderlig famn
den räddade sonen så hjertligen tryckte,
om Walfaders underwerk utgick ett rykte.
Men Sigurlam, blek som en wandrande hamn,
lång tid af den ömmande fadern kringleddes,
som wisade honom hwad redan war gjordt,
och allt hwad af Alfarne ännu bereddes,
fast sonen ej ännu bemärkte det stort;

ty tungt war hans sinne, och halfsläckt hans öga,
hans pulsar de woro så matta och tröga;
hans kroppsbyggnad aftärd, lik telningen der,
när masken deß ljusgröna klädnad förtär.
Men dagligt hans fägring och kraft sig förökte,
lik rosen, som bloßar i solstrålens sken.
De waktande qwinnor, afskedade ren,
än ofta hans anblick förstulet nu sökte;
men han af dem alla bemärkte ej en.
Ty kärlekens wällust och kärlekens smärta
ej Sigurlam än hade känt i sitt hjerta.
Men en utaf tärnorna, Helga wid namn,
så fager, att Wanadis tog hennes hamn,
när Drotten hon läkte, den hyfagra tärnan
af brinnande älskog till Drotten war tänd,
fast knappast af honom hon mera war känd;
så strålar i natten den osedda stjernan.
Och Helga hon suckade, Helga hon gret;
för ingen, blott Freja, hon yppade det.

Och åter nu Freja, den höga Gudinna,
för hwilken de ädlares offer ju brinna,
bemärkte den lidandes sucker och qwal.
Hon blef i sitt sinne på Drotten förtretad;

ty lätt en Gudinna, som qwinnor, är retad.
Hon wankade tyst i sin gyllene sal;
omsider den höga i hjertat nu sade:
»Så otacksam Drotten jag trott icke hade.
»Han liksom min Ödur för kärleken flyr!
»En blick han den förjande tärnan ej gifwit,
»fast under deß hamn af mig helad han blifwit;
»men straffas han skall med det straff, som han skyr.

Så Freja. En blick på Siofna hon sänkte,
som upp ifrån skinande gullbänken steg;
för ÖfwerGudinnan hon forskande neg.
Strax talade Freja: »Dig Nornorna skänkte
»förmåga att upptända kärlekens brand
»i dödliges hjertan; ty will jag dig sända
»till fjällstängda Norden, wid Lögarens strand,
»att kärlekens lågor hos Sigurlam tända
»för Hejdi, den fagraste mö i wår werld.
»Må Sigurlam blifwa af älskog förtärd;
»ty icke af Nordtärnan älskas han åter,
»för AsiaUller hon suckar och gråter.«

Så Freja; men swar af Siofna hon fick,
som stod framför henne med nedslagen blick.
Hon sade: »Så gerna din wilja jag lyder,

»du wet det; men, ÖfwerGudinna! också
»du wet att mitt wälde så ringa betyder
»mot dem, som ej kärlekens winkar förstå:
»af alla är Sigurlam kallast ändå.«
Det swaret ej mände Gudinnan behaga;
ej kunde befallningen åter hon taga.
Men Lofn, den wällustiga, nära der satt,
hon nyfiken war, och hon samtalet hörde,
och genast det talet till Freja hon förde:
»För mig är det ärendet ringa, men gladt.
»Af Nornorna fick jag den makten allena,
»det wet du, att männer och qwinnor förena,
»trots alla de hinder, som wara der må;
»till Norden jag önskade derföre gå.«

När Lofn hade talat de smickrande orden,
gaf Wanadis strax en befallande nick,
och Lofn efter näktergalshamnen nu gick,
i gulldörrn hon trädde och nedflög till jorden.
Men UnderGudinnornas undran war stor,
hwad ÖfwerGudinnan wäl haft att befalla
då Lofn så beställsamt ur Folkwanger for.
Och Snottra, den qwickaste utaf dem alla,
i åtbörder eldigast, finast i skämt,

som liſwar den tynande älſkog alltjemt,
hon frågade liſtigt Siofna den fromma,
som alltid ſatt långt från de öfriga ſkild,
och tiga ej wiſte; ty Oſkuldens bild
är öppen och ſkär, ſom en utwecklad blomma,
hwar ſolſtråle ſer in i djupet deraf.
Siofna den äſkade upplysning gaf;
ſtrax hwiſkades der ifrån en till en annan,
man blinkade ſtundom, man rynkade pannan.
Och Gefion, hwilken är Kyſkhetens wakt,
förunderligt fann det, ſom Wanadis ſagt.
Och War, ſom är Trohetens höga Gudinna,
ſom upptecknar noga hwar älſkares ed,
hon frågade mycket, det är hennes ſed,
hon månde det ärendet underligt finna.
Hon ſade: »Om Loſn ofta ärende får
»af ÖfwerGudinnan, jag detta Er ſpår,
»att hon uppå jorden ſkall mäktigaſt bliſwa;
»ty menniſkors hjertan jag utforſkat har,
»åt wälluſten helſt ſina offer de gifwa.«
Så talte den frågwisa, forſkande War,
af Gefion fick hon en nickning till ſwar;
ty Wanadis döttrar, juſt uti detſamma,
till deßa framträdde, att höra dem glamma.

Och Hnoßa och Gersemi heta de twå,
som Skönhets Gudinnor på jorden wi kalla,
de mycket afund des utaf dem alla:
och fingo allsicke nu höra derpå;
ty samtalet afbröts, när fram de månd gå.

Men Lofn med sin såglehamn ilat till jorden,
hon sänkte sig neder i fjällstängda Norden.
Den kindfagre Sigurlam redan hon såg,
som wågat ur staden ett långwäga tåg.
Men, mattad af hettan och tröttad af gången,
han slumrande uppå en grästorfwa låg.
Af hyfagre kämpar der sitter wäl mången
i Wanadis gästsal; men Lofn aldrig fann
en enda af deßa så fager som han.
Hon stadnade länge att Drotten betrakta.
Knappt wille hon hålla det löfte hon gett
till Freja, sen kindfagre Drotten hon sett,
fast Folkwangs Gudinnor han wågat förakta.
Men Öfwer Gudinnans befallning war nog;
hon hamnen af Sigurlams Fylgia tog,
och gick till hans läger, och hwiskade sakta:
»Hwi sofwer så länge den kindfagre Drott?
»Af hetta och matthet han måste försmäkta.

»Han wore mer wis om till Lögarn han gått,
»dec lättklädda windar med swalldukar flägta.«

Så talade Lofn, och hon undan sig smög;
men Sigurlam waknad, fast sömnig och trög,
steg opp, och betänkte de orden hon sade;
hon wiste ej sjelf hwem dem framtalat hade.
Med wacklande steg, och med nedslagen blick,
allt närmare Lögarens stränder han gick.

Den hyfagra Hjódi, så mörk i sitt sinne,
än hade blott Asiallier i minne,
och qwald af sin kärlek, och kränkt af hans köld,
hon wankade om hela dagen i skogen,
i handen ett jagtspjut, på armen en sköld,
på skullran en falk, lika öfwad som trogen.
Så lopp hon hwar dag ifrån morgon till qwäll,
att ungharar jaga; men ej hon förmådde
att joga de tankar, som hos henne rådde;
hon trifdes ej mer i det kungliga tjäll.
Den aldrige Gylfes bekymmer det ökte,
när hyfagra dottern sin glädje blott sökte
i mörkaste skog och på brantaste fjall.
Så flyr ock den sårade gängsnabba hinden

kring dalar och berg, lik den ilande winden;
men icke för henne en friſtad nu är,
ty pilen i blödande bringan hon bär.

En höſtafton, när bakom kullarne gröna
ſig ſolen nedgömde, ſå kärlig och warm,
kom Hejdi från jagten med glödande barm,
ty törſten och hettan förtärde den ſköna.
På grönſkande kullar, på ſkyhöga berg
de ſaftiga bären med wexlande färg
ſig tycktes för Nordtärnans ſmåfötter bocka,
och bedja deß ſnöhwita händer dem plocka.
Den ilande Loſn henne ſpanade då;
hon wille till Lögarens ſjärd henne locka.
Hon hade nu näktergalshamnen uppå,
och flaxade liſtigt med wingarne ſmå.
Hon ſatte ſig opp i det närmaſte trädet,
och qwad för den lyßnande mön detta qwädet:

»Liten fågel ſer
»ifrån qwiſten ner.
»Undrande ibland
»hwi den fagra mön
»aldrig nånſin ler.

»Hör den lillas bön:
»gå till fager strand;
»himmelsklara sjön
»läskar hjertats brand.
»Liten fågel wet
»mången hemlighet.«

Så Lofn i den döljande fåglehamn qwädde,
den lyßnande Hejdi åt sången sig glädde.
Hon närmare strax efter sångaren gick;
men hastigt flög fågeln till närmaste trädet,
och åter för Hejdi han sjöng detta qwädet.
Allt följde hon efter med nyfiken blick;
men intet om sångaren röna hon fick.
Allt mera och mera nu närmades färden
till trädstängda, tysta och stormfria fjärden,
der ofta hon badat i barndomens dar,
då lättadt och lugnt hennes hjerta än war.
Skön war denna fjärden, så lugn och så stilla,
hon såg der på perlsanden böljorna trilla;
blott fiskarne med sina gullfenor små
månd krusa deß dunkelblå wåg då och då.
En nedrasad klippa der låg utmed stranden,
med hjeßan af knopprika hängbjörkar klädd,

som fredligt beskuggade moßiga randen.
Hon gömde sin fot uti wågornas bådd,
och kärligt den krusade snöhwita sanden.

Hit war det som Hesdi den hyfsgra gick,
förledd utaf Lefa, som förswann för deß blick.
Hon gladdes, när åter den fjärden hon kande,
der fordom med barnslig och lekande håg
hon fiskens och böljornas ringdansar sag.
En brännande längtan i blodet sig tände
hon wille den swalka i kyligan wåg.
Ifrån sig hon skolden och kastsjutet lade;
drog klädnaden af, som på foten hon hade,
och gick ut till klippan med blottade ben.
Den öfriga drägten der af sig hon klädde,
och under den lutande hängbjörkens gren
hon lade den warsamt. I wågen hon trädde,
som skälmskt sig åt tjusande dykerskan glädde.
Hon dykade ned under böljornas bryn,
skön liksom en stjerna, som höljes af skyn.
Och fiskarne små mände dansa så sakta,
de wille den swanhwita gasten betrakta.

Men dold är odödligas wishet för oß,

lik solen, som gömmer sitt tärande bloß.
Se, just denna tiden, och just denna dagen,
blef Sigurlam, som af en trollkraft betagen,
omkring ledd ned åt Lögarens trakt,
sen Losn uti drömmen de ord honom sagt.
Med skölden på axeln, och lansen i handen,
han wandrade fram mot den närmaste stranden,
der uti den trädstängda, härliga wik
han Hejdi såg bada i Lögarens sköte.
Han studsade wid detta himmelska möte,
hon mer en Gudinna än menska war lik.
Hwar gång utur böljan hon hafde sin bjeßa
och syntes de droppande guldlockar preßa,
war strålen af wattnet, som rann derifrån,
lik strålen af Mundilfars skinande son.
Och när hon ur boljan månd högre sig häfwa,
då såg han små Alfer kring tjuserskon swäfwa,
likt glittrande wårsolens färgbrutna gl ns,
när hon på de tödroppar tittar så kärligt.
Så flaxade Ljusalfers skara begärligt
kring baderskan, liksom en strålande krans.
Kring snöhwita halsen de guldlockar hängde,
och ögat från höghwälfda barmen de stängde,
der Alferne höllo sin strålande dans.

Det war som om baderskan kyßa de skulle.
Så tindra kring blomman de daggperlor små,
när solen ser opp öfwer närmaste kulle,
och lyfter sin hjeßa ur höljorna blå.

Med rusade blickar stod Sigurlam stilla,
han tordes ej nalkas, han wille ej fly;
och högre steg pulsen, och högre hans willa:
på kinderna återkom ungdomens hy,
lik östern, som purpras af morgonens sky.
Och se, en Gudinna han wara det trodde,
som okänd i trädfagra nejden der bodde.
Och mera hans öga och hjerta nu brann.
Omsider sig baderskan reste ur wågen;
mång tankar då runno i brinnande hågen;
men hastigt förtjuserskan åter förswann.
På klippan, den lutande hängbjörkar höljde,
den strålande baderskan åter sig döljde,
hon klädde sig; lättare war hennes håg,
som hade hon dränkt alla hjertats bekymmer.
Så molnwäggen, hwilken de småstjernor skymmer,
omsider nedstiger i werldshafwets wåg.
Men Sigurlam mera ej såg eller hörde,
han gick genom dalar, han gick genom skog,

ej wiste han sjelf hwilken kosa han tog,
förrn Fylgian honom till Sigtuna förde.

Och Sigurlams kärlekseld swalkades ej.
Så straffades äfwen den fridgode Frej,
när sitta han wågat på Hlidskjalf det höga,
der Oden ser allt med sitt strålande öga,
och hwilket är uppbygdt för Walfader blott,
dit ostraffad än ingen Gud har uppgått;
ty måste ock Frej derför straffdomen bära
en tånande kärlek hans lif skulle tära.
För Gerda han brann; ty från Hlidskjalf han såg
hwar hon uti Jotunheim gick ur sin boning,
och af hennes händer sken himmel och wåg,
då tändes af kärlekseld Fridsgudens håg,
då önskade han med de Jotar försoning,
och skild ifrån Gerda han fann ingen ro;
han kunde ej säll ibland Gudarne bo.
Det märkte hans far, hwilken Niord månd heta,
han orsaken snart genom Skirnir fick weta;
ty Frej redan kände den tjenarens tro.
Och Fridsguden hördes för Skirnir berätta
sitt brott och sin kärlek, och tillade detta:
»Ej lefwa jag kan utan wänfagra mön;

»ty far nu till henne med älskarens bön.«
Och Skirnir det lydde trots faror och möda;
ty wådelig war denna Jotunheims färd.
Af Frej han nu fick detta dråpliga swärd,
som utaf sig sjelf mände fienden döda.
Och såfänga woro båd runor och hot,
det swärdet nu lades för Jättemöns fot,
förrn Niorders ättling hon lofwade gamman.
Då möttes de båda i Logafara lund,
på nionde aftonens enslige stund;
och sälle nu bygga de båda tillsammon.
Men qwald utaf kärleken Fridsguden war,
förrn Gerda den wäna gaf honom sitt swar.
Så tärdes ock Sigurlams brinnande hjerta,
af kärlekens trånad, af kärlekens smärta.

Och Sigurlam ofta till stranden nu gick,
i hopp att den älskade åter der finna;
men mera han henne nu skåda ej fick.
Af tärande känslor hans wäsend månd brinna,
till wiken så modfälld hon gick mången gång,
och qwad för sig sjelf denna sorgfulla sång:

»Wängarn jag kallar

»det heliga ställe
»der henne jag såg.
»Wän är den wåg,
»hwilken der swallar;
»likwäl den fälle
»weta ej lär
»hur lycklig den är,
»och ringa den njuter
»när henne den sluter
»i armarna der.«

Och ofta qwad Sigurlam rörd denna wisa,
wid stället, som namn utaf Wängarn nu har.
Och ofta det nämdes i forntida dar;
der bodde också den odödliga Disa,
och minnet af henne än Skalderne prisa.
Men Sigurlam ofta med forskande skick
kring trädstängda, lönnliga wiken nu gick.
Och upp på den trädhöljda klippan han trädde,
der Hejdi omsider förswann för hans blick,
och nu i sitt hjerta de orden han qwädde:

»På trädsagran sten
»wid Lögarens wåg

»satt tärnan allen
»när henne jag såg.
»Åt swallande sjön
»jag suckande ser;
»den hyfagra mön
»jag finner ej mer!
»Den hyfagras bild
»i hjertat jag bär;
»så härlig och mild
»förwaras hon der.
»Ej röjas den skall,
»och skära jag will
»i stenklippans hall
»de nycklar dertill.«

Han qwad, och två nycklar han uthögg i stenen,
som bild af sin tystnad och ewiga tro.
Som dufwan hörs sörja på ensliga grenen
när jagade makan har flytt från deß bo;
så wankade Sigurlam jemt utan ro.
Men utur de sqwalpande sorgliga wågor
han tyckte sig stundom få höra en röst,
som mildrade wänligt hans brännande lågor,
och hwiskade till honom hugnad och tröst.

Men nyckelstens namn från den dagen man hörde,
och Sigtunas nycklar wid denna man lagt,
när Wender deß portar af silfwer bortförde,
och Sigtuna miste sin rikdom och prakt.

Men Sigtunas Disarsal redan stod färdig,
i storhet och rikedom Asarne wärdig.
Och redan när sommaren hunnit till slut,
lät AsiaOden gå budkaslar ut
kring NordDrottens rike, till unga och gamla,
att dem till den stundande offringen samla.
Och alla nu komma till Sigtunas stad
medförande allt hwad som höfs till ett gille;
ty intet wid offringen saknas man wille,
och bäst dyrkas Guden, när offrarn är glad.

Och se, när som höstdagens jemning begynte,
man började offringens heliga fest.
Och Diarne, hwilka man nyfiket synte,
kring Disarsaln tågade alla till häst.
Men AsiaOden, som främst mände tåga,
sken mellan de öfrige Diarnes här,
som när ur en ätthög uppstiger en låga,
och nejden af denna står flammande der.

Förfärodt månd folket på Diarne blicka,
af undran förglömde en hwar denna stund
att buga, när deße till honom månd nicka.

Wid Skidgården såg man den heliga lund,
der offren tillförene inledt man hade.
De äggskarpa flintknifwar Disorna lade
så tyst på den heliga, ryswärda sten,
mot hwilken man kroßade offrenas ben.
Och strax syntes AsiaOden framskrida
med Diarne alla i högtidligt tåg;
till fots de nu gingo i linkläder sida.
På armen af AsiaOden man såg
en silfwerring skina, lik fullmåneringen.
Den heliga prydnaden rördes af ingen;
ty alltid på AukaThors altar den låg.
En ÖfwerDrott skulle wid offret den bära,
wid den skulle heliga eder man swära,
och se, omplöjliga woro de då.
Men AsiaOden med Diarne sina,
som tycktes likt stralande LjusAlfer skina,
till heliga källan månd högtidligt gå,
hwars gungande böljor mot himmelen blå

så dyftert ur löfträdens hwalf syntes glimma
som kornblixtens flammor wid midnattens timma.

Nu framfördes offren, allt ett efter ett,
sen dödsslaget först man wid stenen dem gett.
I heliga källan man kropparne dränkte;
hwart offer, som nederst i kallan sig sänkte,
man trodde att Oden med wälbehag sett.
Sen upptog man renade offren. På stunden
man hängde dem opp i den heliga lunden,
ur ådrorna tömdes det rökande blod.
I skinande kopparkärl upptog man detta
och stänkte på folket, som andägtigt stod,
att dermed från laster och plagor dem lätta,
att dermed föröka de ädlares mod.
Det sparade blodet i Disarsalu fördes,
dit Diar och Disorna ställde sin gång;
Och Nordbornas hjertan till andagt nu rördes
af Asarnes strängaspel, Asarnes sång.

Till Disarsalu öppnades portarne höga,
af silfwer de woro, och spridde en glans
som månan, när hon med ett fullöppnadt öga,
ser ned på de forlande boljornas dans.

Och tätt inom dörrarne högsäten stodo,
de Gudar till ära, de menskor till godo;
hwart högsäte war der med gullnaglar prydt,
de Fridsnaglar hette, och frid månde finna
hwar brottslig, hwar wärnlös som dit hade flytt,
och oinwigdt blod fick wid dem icke rinna.
Här gingo nu Diar och Disorna fram
samt några de högste af NordDrottens stam.
Allt högre steg Gylfes och Hejdis förtjusning,
när Gudarnes bilder de sågo der stå
med gyllene kronor och gullkedjor på,
kring hwilka ett takfönster spridde sin ljusning.
På midten af golfwet uti denna sal
emellan de pelare, sex uti tal,
de trenne förnämste af Asarnes Gudar
på högsäten stodo, i skinande skrudar.
Tre jernklädda altare såg man också,
ett för hwarje ÖfwerGuds bild, hwaruppå
tre heliga eldar så dystert månd glimma,
som solen, när hon öfwer höljornas bryn,
i Lappland ej stiger; men östliga skyn
med blodglans hon färgar wid middagens timma.
Så dystert månd skenet kring wäggarne strimma.

Af

Af Diarne hwar, enligt Asiaseð,
för Gudarne föll uppå anletet ned.
Strax jorden tre gånger man skaka då kände,
och häpnad båd Diar och Disor betog.
Men solen, som knappast en stråle nyß sände,
från anletet nattswarta molnfloret drog,
och kärligen hon ifrån blåhwalfwet log.
Så helig war tystnan och länge den räckte;
men bugande AsiaOden nu stod,
och händerna högt emot himmelen sträckte.
Omsider han strök af det lemnade blod
på Gudarnes altar, som rysligen blänkte
wid heliga eldarnes halfmatta sken.
Af blodet ännu något litet han stänkte
kring Disarsalns nybyggda wäggar; och sen
den silfwerring, hwilken på armen han hade,
på altaret åter högtidligt han lade.

Omsider den knäböjda skaran uppsteg,
hwar såg emot höjden; af andakt han teg.
Fullbordadt war offret, och Diarne drogo
sin offerdrägt af, hwilken Disorna togo.
Sen framkommo Disorna par efter par

och skölje de heliga knifwar och kar.
De måste wid innersta rummet dem sätta;
ty blott deras ÖfwerDrott nalkades detta,
och sluten för alla deß helgedom war.

Förundran i Nordbornas hjertan månd råda,
wäl trettie bilder de fingo nu skåda
så rikligen prydde; dock buro de ej
en drägt såsom Oden, som Thor eller Frej.
Dem Asarne fört ifrån Swithiod det stora,
att fädernes helgedom icke förlora.
Sen skidgården icke numera war stängd,
inströmmade genast af folket en wängd.
Ty alla den offringen åskåda wille,
som gjordes ett lyckosamt nyår att få;
och Fädernes årsräkning började då.
Af slagtade offren man gjorde ett gille,
dit Diar och Disor, och Gylfe ren gått,
samt hyfagra dottern, som tankefull stått
och hemligt den högsinte Uller betraktat,
när alla de andra på offringen aktat.

En wink gaf nu Diarnes mångwise Drott,
och strax uppå golfwet en stockeld de hade,

der hastigt den gullröda kitteln man ställt,
i hwilken de köttet af offrena lade,
och hwaruti fettet med mergen blef smält.
Kring elden de högste en gästring nu slöto;
den hyfagra Hejdi i gästringen war,
hon satt der så tyst hos sin åldrige far.
Af offrena alla sin wälplägning njöto:
man sådet förtärde ur kringburna kar.
Allt hästköttet Diar och Disorna fingo,
samt fettet och lefwern. Det fraggande mjöd
man twers öfwer elden hwarannan nu böd,
och gullhornen jemt öfwer lågorna gingo.

Nu Diarnes Drott Bragebägaren tog,
och fullt upp till brädden han mjöd deri slog.
Mång konstiga runor den bägaren prydde,
och bilder från stickeln allt opp till deß rand;
dock få endast kände hwad deßa betydde.
Men AsiaOden tog bägarn i hand,
när maten och dryckshornen signat han hade,
han såg uppå Gylfe och andäktigt sade:
»Åt Oden, den högste bland Gudarnes här,
»jag nu denna signade skålen frambär,
»till Gylfes och Nordlandets seger och ära.«

När skålen war drucken månd Gylfe uppstå;
han sade: »Hell NordDrottens gäster också!
»och hell deras ätt, deras wisdom och lära!«
Så sagdt. Öfwer eldslågan bägaren gick,
hwar enda af gästerne åter den fick;
med hjertliga önskningar ofta den tömdes.
Sen AukaThors skål man för gästerne bar,
näst Gudarnes Fader i ära han war.
Och FridsGuden Frej icke heller förglömdes,
en skål bars för honom, samt Niord hans far,
att lyckosam årswext och rikdom begära.
Sen drucko de SkaldGuden Brage till ära.
För höglagde hjeltar och fränder till slut
man tömde den brädsyllda bägaren ut.
Så Diar och Disor och Asar tillsamman
med Gylfe nu suto i glädje och gamman.

Men AsiaUller och Lopte alltjemt
uppmuntrade qwinnorna med deras skämt,
som kärligen glammade, lönnligen myste;
dock woro de äldste af Diarne tyste.
Så ekarne uti en trädfager lund
orörlige stå om den blåstfria qwällen;
men hastigt en luftström wid midnattens stund

af westan uppjagad från närmaste fjällen,
framilar så obemärkt, sättande snart
de lättrörda asplöf och björkar i fart.
Så stundom den allmänna tystnaden störtes
när AsiaUller på qwinnorna såg,
och när utaf Lopte ett gyckelord hördes;
ty barnslig och lättrörd är qwinnornas håg.

Än AsiaWidar satt tankfull och stilla
helt nära wid Hejdi, som såg ingen ann
än AsiaUller, för hwilken hon brann.
Och lätt war att märka den hyfagras willa
när någon gång Uller den högsinte såg
hwar Hejdi der satt med en mattdyster håg.
Så lycklig då kände sig Nordfjällens tärna;
lik wandraren, som börjar om qwällen sin gång
i ensliga skogen, så mörk och så lång.
Han ser uppå hwalfwet allenast en stjerna;
men när som han wandringen fortsatt allt mer,
på klarnade himlen wäl tusen han ser.
Så Hejdi wid blicken af Uller månd röna
ett hopp, som deß innersta qwal skulle löna.

Men Sigurlam, Asarnes kindfagre Drott,

åt Hejdi den hyfagra ögonen wände;
förstummad han blef, ty den fagra han kände,
han mindes hur skön utur badet hon gått.
En gudalik eld i hans ögon sig tände.
Stum, lutande satt han, betagen af fröjd,
dock fruktade han att hans låga war röjd.

Omsider när måltiden slutat man hade,
och upp ifrån gillet man reste sig, då
månd Sigurlam genast till Nordtärnan gå.
Ej mycket till hyfagra tärnan han sade,
men hwar och en kunde hans blickar förstå.
Det kunde ej Hejdi. — Ur Diarnes gille
hon smög sig; af ingen bemärkas hon wille.
Den kindfagre Sigurlam bloßande gick;
men hyfagra tärnan stod jemt för hans blick.
På nionde dagen war offret till ände,
och Diarne till sina nybyggen wände,
och folket drog åter till hemmen igen.
Näst kommande offerdag weka de fingo,
förnöjda från denna de alla nu gingo,
och talade endast om Asiamän.

Det hade nu framåt till midwintern skridit,

två gånger två månader hade förlidit.
Och solen med strålwagnen wände nu om,
då folket till Sigtuna Disarting kom.
Mer talrik nu war den församlade skara;
ty alla, som hört Asa-Diarnes pris,
de önskade också wid juloffret wara.
Det började ren. — Efter Asarnes wis
Frejs heliga bild på en hängwagn man körde;
wid sidan satt Syr i en strålande skrud.
Och rundt omkring skidgården wagnen man förde,
som när af en brudgum hemföres en brud.
För bildstoden bugade alla till jorden,
och bådo om frid och om gröda i Norden.
Tillbaka i Disarsalu bilden blef förd,
och folkskaran uppsteg. Hwar tyckte sig röna
att redan hans bön utaf Guden war hörd;
ty andakt och kärleken lifwet förskröna,
och from är den bönen, för gröda och frid.
Blott Hejdi war borta; ej Gylfe det wiste
förrn offret war börjadt. Den gamle derwid
af faderlig frukten all glädje nu miste.
Han undrade jemt hwarför tärnan ej kom,
men kunde från offringen ej wända om.
Dock större war Sigurlams ängslan och saknad;

Han stod, lik en tärna, när morgonen gryr,
och älskarens skugga, ur ätthögen waknad,
wid haneskri åter ifrån henne flyr.

Sent började tåget wid nattliga stunden,
och Disorna alla med facklor i hand
främst tågade in i den heliga lunden.
De snöhöljda träden wid facklornas brand
så rödletta stodo, som granarnes toppar
den tid de slå ut sina purprade knoppar.
Och månen, den härliga FridsGudens bild,
satt uti en silfwersky, wänlig och mild:
han gick utur denna så stilla och sakta,
och tycktes det heliga tåget betrakta.
En hwar utaf Diarne järtecknet såg.
Hans öga dock mörknade liksom hans håg,
när stundom ett moln öfwer månen sig bredde.
Och fram skredo alla i makeligt tåg;
tre Asar försoningens offer framledde:
en gullborstad galt, liksom Sehrimner bryg,
blef framförd, besmyckad med gyllene tyg.

Och AsiaOden till folkskaran sade:
»I männer! som odlen den fruktbara jord,

»sen jordbrukets offer. Må tacksamme, glade
»wid offret I röra.« — Han slöt deßa ord,
och alla på offret nu händerna lade.
En underlig känsla uti deras blod
de rönte, som födde båd frukten och mod.
Nu AsiaOden och Diarne alla
framgingo till offret. Han häfde sin hand,
och offret för mäktiga slaget sågs falla.
Man bar det till källans halfstillfrusna rand;
den källan ej isarnes silfwerlock stängde.
Der renades offret; man tog det sen opp,
och högt uti heliga lunden det hängde,
och tömde allt blod ur deß rykande kropp.
På folket man deraf å nyo nu stänkte,
som neder till jorden sitt anlete sänkte.
I Disarsaln kroppen af offret man bar.
En eld war på golfwet. I blänkande kar
man offret der ställde. Och Diarne slöto
en ring omkring elden, och offret de njöto.
Men Sigurlam, Asarnes kindfagre Drott,
han tänkte på fjermade Nordtärnan blott.

Ren gick Bragebägarn kring stojande ringen,
deß härliga mjöddryck försakade ingen.

Och löften nu gjorde på Asiaskick
en hwar, som i handen den bägaren fick;
han sade hwad han i sitt hjerta beslutit,
och qwinnorna hörde så häpna derpå.
Men Sigurlam, hwilken så tankefull sutit,
och intet af Diarnes wälfägnad njutit,
i bägaren grep, och han ordade så:

»Hyfagra mön
»skall warda min lön.
»Mitt segrande swärd
»gör mig henne wärd,
»ger mig hennes hand
»och Jotarnes land.
»Hon blifwe min mö,
»eller ock skall jag dö.«

Han qwad; men den hyfagras namn han ej sade,
wid Nyckelsten tystnad han swurit ju hade?
Asyniorna gissade hundrade namn,
och mången satt blek som en midnattlig hamn.
Snart offret war slutadt. På minnet de lade
hwart löfte; men mest det som Sigurlam gjort.
Och Helga, när Sigurlams löfte hon sport

förtärdes af frukten, förtärdes af smärta;
ty kindfagre Sigurlam fått hennes hjerta.

Förled så en tid och det wårades sen;
det tredje af offren tillagades ren.
Bland Asarne plär man det Sigarblot kalla;
det gjordes för seger och lycka i krig.
Asynior och Asar församlades alla,
kring Sigtuna Nordborne skockade sig.
Men icke den åldrige Drotten i Norden,
ej heller hans dotter wid offret man såg.
Af ålder och sorger han bräcklig war worden,
af kärleken hon war så mörk i sin håg.
Och Diarne märkte att båda dem flydde;
men icke de wiste hwad detta betydde.

Å nyo begyntes det heliga tåg,
till AukaThors altare Diarne trädde,
der de i den snöhwita drägten sig klädde.
Nu AukaThors bild man från högsätet tog,
i bockbespänd wagn den kring skidgården drog
med kedjor af silfwer, som slingrade blifwit
kring bockarnes horn, hwilka Saga beskrifwit.
I Disarsaln bildstoden fördes igen,

då knäföllo alla, både qwinnor och män,
och sänkte sitt blottade hufwud till jorden
när AsiaOden uttalte de orden:
»O, AukaThor! du, hwilken åskwagnen kör
»på molnenas wäg, wåra böner nu hör!
»Gör lycklig och kraftfull den fjällstängda Norden
»Och skulle de Jotar förstöra wår fred,
»så hjelp dina ättmän att kroßa dem ned!«

Han bad denna bönen; hwart manshjerta rördes.
Men hastigt från molnen ett thordönsslag hördes.
Förfärad stod folket, fast tjust af det hopp
att bönen ren hunnit till AukaThor opp.
Den offringen räckte ännu många dagar;
sen stiftade AsiaHöfdingen lagar.
På fältet han reste tolf stenar i ring,
och höll der för folket ett Allhärjarting.
Han Asarnes lagar och sedwanor nämde,
och inför sin domstol de twistande stämde;
ty handhafwa logen och utdela rätt,
det hörde till Diarnes heliga ätt.

För folket han äfwen den lagen nu gjorde
hur aflidne männer begrafwa man borde:

hwart lik skulle brännas, deß gods likaså,
om icke i jorden tillförne begrafwet;
sen askan begrofs eller sänktes i hafwet.
Förnämare män skulle ätthögar få;
men bautasten öfwer den swärdfallne stå.
En allmän beskattning till slut han bestämde
för offrenas underhåll, landets förswar;
från offring och rustning han frikänt en hwar.
Allt hörde nu folket; det wis honom nämde.
Och friden steg ned uppå Skandiens strand,
och härlig war grödan i Nordfjällens land.
Stor lycka man sig utaf Asarne spådde,
förwißad att deße for fällheten rådde.

Och slutadt war Tinget och folket gick bort,
det utbredde Asarnes namn innan kort.
Wid fisket och jagten, wid slåtter och höstning
allt samtalet endast om Asarne war.
Och småbarnen frågade ständigt sin far,
och tjensthjonen, som wid en konungaröstning,
då träugdes kring husfädren ifrigt i ring,
att höra dem hundrade gånger berätta
om Asarnes offringar, lagar och ting.
Förwånade hörde de uppå allt detta.

Allt större de Nordbors förundran nu wardt;
af tiden och afståndet wexte den snart.
Så bryter ju solen mot isklädda bergen
sin stråle, och wandrarn med blindhet den slår;
ju mer från sitt föremål fjerran han står,
ju mera förskönas den skimrande färgen.

Anmärkningar.

För korthetens skull förbigås här alla Mythologiska ämnen. Rörande de mindre, hänwises Läsaren till den prosaiska Eddan: hwad angår de större, hoppas Författaren att, under loppet af detta arbete, kunna troget framställa dem utan behof af widare förklaringar.

Första Sången.

2. Den historiske Oden anses wäl hafwa infört Sånger i Norden; men de gamla Finska runor, hwilka hos oß wißerligen äro äldre än Asaläran, bewisa att skaldkonsten idkades här redan före den sista Odens tid. Suhm tror att den medlerste Oden redan infört Sången, fast den siste Oden antingen ändrat versmåttet eller tillegnat sig äfwen denna förtjenst af sin föregångare. Detta wore ett skäl hwarföre Gylfe, hwilken äfwen tros hafwa warit af den äldsta Asiatiska stam, som inflyttat i Norden, kan bruka sånger innan AsiaOden anländt.

79. Saxland, fordna namnet på Tyskland.

81. Fione, urgamla namnet på Fyn, hwilket torde waro en sammandragning af Gefioney (Gefions ö). Det

wore då mindre rigtigt att säga Fiones ö; men jag har brukat denna rimfrihet.

99 Seidman, Trollman.

112. Eystrasjö, Eystrasalt, Aust-marr, skundom Austerweg, fordna namnet på Österjön.

138. Hirdman, Hofkämpe.

209. Sigi, egentligen samma namn som Sigge.

321—364. Denna dikt är tagen ur Ynglingasagan. Man har trott att med Lögaren (den lugna sjön) mentes Mälaren. Kattegat kallades Kodaniska wiken; med deß bördiga ö förstås här Seland.

413. Dem, som förarga sig öfwer orden gullsnäcka, gullsmyckad, gullspjut, m. m., får jag hänwisa till Olafsens Afhandling om Nordens gamle Digtekonst, sid. 27, 33, 41, 44, 52, 65, 69, 114, 137, 165, utom hwad i Edda samt i andra urkunder säges.

493. Några betwifla den enkla sanning att denna Hejdi war den Swenske Konung Gylfes dotter. Men i Fundin Noregur står (sid. 9 och 10; Björner) att Halfdan den gamle hade 9 söner med sin gemål, hwaribland äfwen Gylfwe; dock är berättadt att ingendera åtte barn, och alla föllo i en strid. Huru kunde då denne Norske Gylfe wara fader till den Hejdi, som i Herwora Sagan omtalas? Det heter der: Asarne kommo till Norden, och Oden satte sin son Sigurlam till konung i Gar-

darike, och blef han gift med Gylfes dotter Hejdi. Och wid Sturlesons Edda säges uttrycket igen i Företalet, att Oden for till Swea rike, och war der då en konung, som Gylfe het.

672. De fleste häfdateckнare hafwa antagit att den siste Oden inkommit i wår Nord wid pass 40 eller 60 år före Christi födelse. Det är denna tidsrymd jag utsatt för närwarande stycke, och Asarnes samt de Mythologiska Gudarnes handlingar, hwilka inskränkas sedan Frälsarens födelse blifwit förkunnad.

Andra Sången.

19. Jutland kallas Reidgöthaland i Inl. till Gör. Edda.

90. De i denna sång uppräknade namn tillhöra de 26 söner, som tilläggas den historiske Oden.

94. I Ynglinga Sagan uppgifwes Romerska inkräktningslystnaden som en orsak till Asarnes utwandring, då AsaOden »genom sin spådomskonst förutsåg, att »hans ätt skulle bebygga werldens norra del.«

110. Se Rättelserna.

225. I den prosaiska Eddan säges, att Freja haft flera namn. Några deraf tillhöra säkert de historiska Frejor. Asynian Syr, som här förekommer, blifwer omsider Upsalas Freja.

446—459. Sturleson säger: (i Yngl. S. 5. Kap.) »Oden »uppbyggde ett mycket stort Afgudahus och offrade

»efter Asarnes sed.« Men (7. Kap.) »Folket offrade »till Oden samt hans 12 Höfdingar, och kallade dem »sina Gudar, och trodde på dem en lång tid deref»ter.« — Denna åtskillnad mellan de Mythologiska och de Historiska personerna uttryckes ännu mera bestämdt i urkunderna genom namnen Oden och Asa-Oden, AukaThor och Asa-Thor, Brage och Asa-Brage, Loke och Asa-Loke, fast de stundom blifwit förwexlade. Jag har begagnat detta och låtit de Mythologiska Gudarne tillägga Sigi Fridulfsson och hans Asar sina Gudanamn. Härigenom blefwo de historiske personerne inga bedragare, och de mythologiske kunde bibehållas som werkande krafter. Äfwen kunde jag härigenom skilja de ursprungliga Mytherne från historiska tillsatser, då Asarne fingo på sin lott allt det mindre betydningsfulla, hwarmed Mytherne blifwit uppspädde; ty just genom historiska tillsatser har all sann Myth blifwit förskämd.

749. Hermod war Sceafs fader, (enl. Simeon Dunelm.) och Sceafs son het Sceld (Sköld) (enl. Albericus.) Schöning bewisar (i Norske Folks Oprindelse) att denne Sceaf är densamme som wår Oden. Alla wåra egna författare förtiga hwem. som warit far till denne Oden. »Alla de engelske« (säger Suhm) »utgifwa »den Saxiske Oden som Fridleifs (Fridulfers) son, »efter hwilka författaren till Föreraset wid Edda ta»git detta namn.« Som Sturleson gjort en enda person af wår Oden och den Saxiske, så har jag begagnat detta dubbla ursprung, till en poetisk förhöjning af hjelten i förewarande stycke.

1819. Edda säger att Loke äfwen het Lopte. Detta har sannolikt warit den historiske, eller AsaLokes eget namn; ty Lopte brukades som dopnamn ännu i 12:te århundradet (Peringskjölds Dedikat. wid Heims Kringla) då deremot Loke aldrig förekommer som sådant, (utom Loker ibland Kurerne). Edda säger också att Lokes moder het Lanfeya och äfwen Nal. Den förra har tilläfwentyrs warit moder till den historiske Loke, och Nal, hwars namn äfwen uppräknas bland dwergarne, till den Mythologiske. Genom detta afskiljande kan man förstå huru Oden, neml. den historiske, kunnat göra fostbrödralag med Loke, och huru denne än stridt emot Asarne, än hulpit dem.

Tredje Sången.

333. Schöning säger i sin Norske Hist.: att Loge war samma person som Haloge (den höge Loge), efter hwilken Halogaland är nämdt. Jag har brukat det sista namnet, för att undwika den förblandning, som annars lätt kunnat uppstå af orden Loge och Loke.

589. Hägring, sjöspegling. — 628. Selunda, Seland. — 629. Glesön, Skåne. — 634 Hwinö, (här det Swenska) Hwen. — 636. Holmrygen, Rügen. — 881. Jotland, Gottland.

911. Stockssund, fordna namnet på Norrström.

998. I Tidsskriften Iduna 6:te häftet finnes en afhand-

ling om ursprunget till Sweriges benämningar, m. m. hwilken jag trott mig kunna följa.

Fjerde Sången.

6—22. Som de gamle Finnars Mythor till större delen blifwit förträngde af Asarne, och således icke mera kunna bringas till ett helt, och då enheten i stycket deßutom förbjuder att införa 2:ne olika Gudaläror, har jag blott anwändt några få Finska namn, enligt Gananders Mythologi, hwilka han sålunda anför: »Kalewa, en Jätte, förfärlig och stark, alla »Jättars General och far för 12 söner. »Turrisas, »Finska Krigsguden, som gaf seger. Inbyggarne i »Karelen tro, att han än spökar för krig, och slår »på trumma i skyn, hwaraf de spå krig instunda.« »Juutas, sjelfwer hin onde, ormens upphof. »Hiisi, »en gruflig stark Jätte, grym och förfärlig, hwilken »dref björnar och wargar som kam. »Turilas, en »stark Jätte, som gungade klippor, hällar och berg »likasom bollar, m. m.«

Femte Sången.

133. Om detta krigssätt hos de gamle, se Lagerbr. Sw. R. Hist. I. Del.

506, 507. Med runor, eller besvärjnings-ord, hänwisa Finska Noider (Signare) alla skador, sår, wärk och sweda till floder och hålor, hwarifrån de tro dem uppkomma. (Gananders Mythologi.)

591. Åsöna, fordna namnet på Södermalm.

Sjette Sången.

72. I Nyerups Edda står att Frej slog Bele med ett hjorthorn, men att han kunnat dräpa honom med bara händerna. I Göranssons Edda står att han slog Bele med näfwarne sina. Man hor hopsmält båda deßa berättelser. Hjortar omtalas ej allenast i Mythen om Ygdrasill, utan äfwen i Göthriks och Rolfs Saga.

706. På Agnefit hafwa stått åtthögar och bautastenar. Elers beskrifn. om Stockholm I. Del. sid. 42, 43.

843. Neckeström skilde fordom Blasieholmen från Norrmalm. Är nu igenfylld.

844. Blekholmen, en ö, numera förenad med Norrmalm, i nejden af gamla Kungsholmsbron.

847. Gallder, ett slags runekonst, som Asa-Oden införde.

Sjunde Sången.

122. Denna berättelse innefattar alla hufwudämnen i den prosaiska Eddan och är tagen af inledningen till Göranssons Edda, och af Gylfes Ginning.

206. »När Oden sporde, att der öster ut hos Gylfe »woro goda och fruktsamma länder, drog han dit; »och gjorde de ett förbund sig emellan.« (Yngl. Sagan.)

390. Mjöd brukades i Norden före Asarnes tid. Lagerbr. Sw. R. Hist. — Skinkan war förfädernes förnämsta mat, liksom ännu hos wår Allmoge.

509. Wid förbunds slutande gjordes gästabud en weckas tid. (Se Lagerbr. Sw. S. Hist. I. Del.

Åttonde Sången.

17. Disarsal, offerhus.

32. I Yngl. Sagan heter det blott: »att AsaOden tog »sig bostad wid Lögaren, der som nu kallas Forn»Sigtuna; der uppbyggde han ett mycket stort af»gudahus, och offrade efter Asarnes sed.« — Men ingen beskrifning finnes på detta Sigtuna tempel. Jag har derföre trott mig böra sammanbinda allt hwad som i Bua Saga, Eyrbyggia Saga, Herrauds och Bosis Saga, Wegaglums Saga, Landnama Saga m. fl. finnes präktigast anfördt om hedniska offerhus. Upsala tempel blifwer framdeles omtaldt.

32. Sturleson säger: »AsaOden gaf Gudahofwets före»ståndare hwar sin bostad. Niorder bodde i Noa»tun (hwilket antages wara Nortuna); Frej i Upsala;

»Heimdaller i Himmelsberg; Thor i Trudwanger; Bal»der på Brejdablik; och alla dem gaf han goda går»dar.« De 2:ne sista ställen kunna icke mera igenfinnas, och jag tror dem wara den mythologiske Thors och Baldurs boningar, hwilka enligt deßa namns betydningar icke kunde upptagas af de historiske personerne; ty Trudwang (af Thrútua förskräcka och Wangr fält) betyder Förskräckelsens hem, och Breidablik (af Breidr widsträckt och Blik glans) betyder widskinande. Det är deßutom sannolikast, att den äldre historiske Baldur aldrig bott i Swerige. Åt den historiske Thor har jag gifwit Thorshälla till boställe, hwilket några mena hafwa hetat Thorsborg, fastän Ihre säger, att dermed förstods Troja. Efter Saxos anledning, skall Upsala hafwa warit en stad redan före Asarnes ankomst, och torde hända Öfwerhetens hufwudsäte. Åt Heimdall har man gifwit Himmelsberg i Halland till boning. Detta kan hafwa ägt rum med en sednare historisk Heimdall, som äfwen het Rik; men jag har funnit den wid Mälaren emellan Thorshälla och Arboga belägne Himmelsbergsudden, rimligast till boningsställe för den Asiatiske Heimdaller, helst alla de andre af AsaDrottarne nedsatte sig wid denna insjö. Åt Forsete har jag utsett Fors, numera Eskilstuna, till boställe. Detta så wäl som några andra boställen, hwilka jag tillagt AsaDiarne, finnes deßutom icke uppgifwit i urkunderna, och jag har blott begagnat den anledning, som namn och lägenheter gifwit.

225. I Gestur blindes gåtor framstöllas wågorne som jungfrur, hwilka gå i hwita swalldukar. Se Herwora Saga.

258. Ännu hafwa wi några diminutiver qwar i wårt språk, fast icke danade genom ändelser, såsom i Tyskan och Italienskan. Jag har derföre wågat bruka ordet småfötter.

574. Jag har trott att den första offringen skett för ett lyckligt år i allmänhet; ty den hölls wid den årstid, då förfädernes nyår inträffade, (wid höstdagjemningen). Sturleson säger: »Thá skylde blóta i »móti wetri til árs.« — Ar betyder icke blott årswext, utan isynnerhet år, tid samt början af en tid. Wid detta offer dracks Odens skål, konungen till seger och riket till nytta. »Men om midwin»teren skulle man offra för jordens gröda; den tredje »offerhögtiden skulle hållas emot sommaren för lyck»liga segerwinningar.« (Se Yngl. Sagan.) I öfrigt äro alla de heliga bruk, som wid offringarne förekomma här, tagne af Sagorna.

800. Om den Asiatiske Odens lagsättningar, se Yngl. Sagan.

Rättelser:

1:sta Sången.

Uteslut rad. 596 till och med rad. 605.

2:dra Sången.

Rad. 110, läs: Strax Lopte den listige talte de orden,
— 120. läs: Så Hardweor. — Olldner och Lopte nu tego.

3:dje Sången.

Uteslut rad. 531, 532 och 533.
Uteslut rad. 645 till och med rad. 650.
Rad. 642, läs: Der Säming och Gaute och Sigurlam woro.
— 643, läs: Men Yngwe, den yngste af Asiamän.
— 544, läs: Och Alfer och Hother de saknades s..
— 776, läs: Den högsinte Uller, när detta han röjde.
— 900, läs: Likt hwalarne simma, och tallklädda bergen.
— 901, läs: Med bringa af is och med hjeßa af snö.
— 902, Stå midt under wintern i sommardrägtsfärgen.
Uteslut rad. 903 till och med rad. 908.
Rad. 909, läs: Hwar Lögarens böljor ännu denna stund,

4:de Sången.

Rad. 800, läs: Med snöhanden Sigurlams hufwud hon böjde
— 801, till sidan, och stenklubban slant utanför.

5:te Sången.

Rad. 88, läs: Ty det till en segerwan höfding ju hör.
— 148, läs: Men AsaTyr detta knappt uttalat hade.
— 507, läs: Till Gortana, Lapplands aflägsnaste flod'

6:te Sången.

Rad. 511, läs: Man såg att han hade ett dödsrof i syfte.

7.de Sången.

Rad. 428, läs: På Uller den högsinte ögat månd falla.
— 441, läs: Mest Uller den högsintes blickar fördröjde
— 589, läs: När sådant den högsinte Uller förnam.

8:de Sången.

I Innehållet borttagas deßa orden: Säming återkommen. Hans öden. — och i deras ställe läses: Sigurlams löfte wid Bragebägaren.

(De afwikelser, jag här och der wågat från rätta tonwigten af Swenska ord, erkänner jag sjelf.)

STOCKHOLM,
Tryckt hos Carl Deleen, 1816.